

AAUP BOOKS CURRENTLY IN PRINT

- * Abebe Dinku. 2007. *A Textbook of Building Construction*
Br. 40.00
- * አልገደር ትሪፋይል እና ተሰማ ታዳጊ፡፡ ስዊድን ዓ.ም.፡፡ የወላጋ የታሪክ ሰነዶች፤ ከ1800ዎቹ እስከ 1920ዎቹ (ጸሐፊ.)
Br. 65.00
- * አማኑኤል አብርሃም፡፡ ስዊድን ዓ.ም.፡፡ የሕይወት ትዝታ
Br. 32.00
- * Andargatchew Tsefaye. 2004. *The Crime Problem and Its Correction*. Vol. II
Br. 55.00
- * Bahru Zewde. 2007. *A History of Afudero Ethiopia 1855-1991* (2nd edn.)
Br. 35.00
- * Bahru Zewde. 2002. *Pioneers of Change in Ethiopia: The Reformist Intellectuals of the Early Twentieth Century*. Co-published with James Currey Publishers. Oxford & Ohio University Press. Athens
Br. 40.00
- * ባሕሩ ከወደ፡፡ ስዊድን ዓ.ም.፡፡ የኢትዮጵያ ታሪክ ከ1847—1983
Br. 30.00
- * Balsvik, R. 2005. *Haile Selassie's Students: The Intellectual and Social Background to Revolution, 1952-1974*. Co-published with Michigan State University
Br. 40.00
- * Balsvik, R. 2007. *The Quest for Expression: The State and the University in Ethiopia under Three Regimes, 1952-2005*
Br. 15
- * Crummev, D. 2000. *Lund & Society in the Christian Kingdom of Ethiopia, from the Thirteenth to the Twentieth Century*. Co-published with the University of Illinois Press and James Currey Publishers. Oxford
Br. 50.00
- * David Turton. (ed.). 2007. *Ethnic Federalism*
Br. 30.00
- * Emebet Mulugeta (ed.). 2008. *Urban Poverty in Ethiopia: The Economic and Social Adaptations of Women*.
Br. 15
- * Fekade Azeze. 1998. *Unheard Voices: Drought, Famine and God in Ethiopian Oral Poetry*
Br. 20.00
- * ፊታውራሪ ተክለ ሐዋርያት ተክለ ማርያም፡፡ ስዊድን ዓ.ም.፡፡ ለተዋግራፊ (የሕይወት ታሪክ)
Br. 60.00
- * ገብረወልድ አንግዳውርት፡፡ ጃፒህ ዓ.ም.፡፡ ማይጂኒው፤ የማይጂኒው ዘመን፤ የግዛው ታሪክ
Br. 15.00
- * ጌትነት አገደው፡፡ ጃፒህ ዓ.ም.፡፡ አቲጌ ሳይቶ፤ ታሪካዊ ተውኔት
Br. 15.00
- * Gutti, E. and Hussein Mohammed. 1997. *Site-Amharic-English Dictionary*
Br. 50.00
- * Ketema Alemu. 2003. *Digital and Analogue Communication Systems*
Br. 60.00
- * መርከፊ ገዢን ወልደ ተርቆስ፡፡ ስዊድን ዓ.ም.፡፡ የኢየሱስ ዘመን መገኛ፤ የዘመን ታሪክ ትዝታ፤ የግዛትና ከሰማህት 1896-1922
Br. 90.00
- * ማሊኦን ነቅነት፡፡ ስዊድን ዓ.ም.፡፡ ትልቁ ኢትዮጵያ፤ የብዙ ነገዶች ማዘጋጀት፤ a translation of Donald Levine's *Greater Ethiopia*. 2000
Br. 20.00
- * Mulugeta Eteffia. 2007. *The Bitter Honey*
Br. 25.00
- * Rubenson, S. (ed.). 2000. *Internal Rivalries and Foreign Threats: 1869-1879*. *Acta Aethiopica* Vol. III. Co-published with Rutgers University
Br. 50.00
- * Rubenson, S. (ed.). 1994. *Tewodros and His Contemporaries 1855-1868*. *Acta Aethiopica* Vol. II. Co-published with Lund University Press
Br. 65.00
- * Taffera Deguefe. 2003. *A Tripping Stone: Ethiopian Prison Diary*
Br. 40.00
- * ተፈራ ኃይለ ሥላሴ፡፡ ስዊድን ዓ.ም.፡፡ ኢትዮጵያና ታላቁ ብሪታንያ የጌገሰ-ማሪክ ታሪክ ከጀጃጃ-ስዊድን ዓ.ም.
Br. 50.00
- * Tsegaye Tegen. 2006. *Evaluation of the Operation and Performance of Ethnic Decentralization System in Ethiopia: A Case Study of the Gurage People, 1992-2000*
Br. 55.00
- * Wolde-Ghiorgis Woldemariam. 2004. *Principles of Electrical and Electronic Instrumentation*
Br. 55.00
- * Yared Amare. 1999. *Household Resources, Strategies and Food Security in Ethiopia*
Br. 20.00
- * Ydlibi, M. 2006. *With Ethiopian Rulers: A Biography of Hasib Ydlibi*
Br. 40.00

ወዳጄ ልቤ እና ሌሎችም

በባቴን ጌታ ነፋይ ወልደ ሥላሴ

አዲስ አበባ ዩኒቨርሲቲ ፕሬስ

ጀጂህ ዓ.ም.

Forthcoming

- * Bahru Zewde, 'Society, State and History: Selected Essays'
- * Demissu Gemedā and Seid Mohamimed, 'Fundamental Concepts of Algebra'
- * Alemayhu Teferra, 'Principle of Foundation Engineering'

NB: All prices are at local wholesale rate.

አዲስ አበባ ዩኒቨርሲቲ ፕሬስ
 ፖስታ ሣጥን ቁጥር፣ 1176
 አዲስ አበባ፣ ኢትዮጵያ
 ስልክ፣ ቀጥታ +251-011-123 97 46
 ፋክስ፣ +251-011-124 32 91
 ኢ-ሜል፣ aau.press@ethionet.et

© አዲስ አበባ ዩኒቨርሲቲ ፕሬስ ፪ሺህ ዓ.ም.

ISBN 978-99944-52-11-8

• ወዳጁ ልቤ፣ የሰውን ጠባይና ኑሮ ዘምሳሌ የሚገልጽ

መጀመሪያ በጀርመኒ ዓ.ም. ታተመ
 ሁለተኛ በጀርመኒ ዓ.ም. ታተመ
 ሦስተኛ በጀርመኒ ዓ.ም. ታተመ
 አራተኛ በጀርመኒ ዓ.ም. ታተመ
 አንደኛ በጀ.ሀ ዓ.ም. ታተመ

• ሰልጅ ምክር፣ ለአባት መታሰቢያ

መጀመሪያ በጀርመኒ ዓ.ም. ታተመ
 ሁለተኛ በጀርመኒ ዓ.ም. ታተመ
 ሦስተኛ በጀርመኒ ዓ.ም. ታተመ
 አንደኛ በጀ.ሀ ዓ.ም. ታተመ

• ሉዝርና ጦተት፣ የልጆች ማሳደጊያ

ሁለተኛ በጀርመኒ ዓ.ም. ታተመ
 ሦስተኛ በጀርመኒ ዓ.ም. ታተመ
 አንደኛ በጀ.ሀ ዓ.ም. ታተመ

• የልብ አሳብ፣ የብርሃኑና የጽዮን ሞገስ ጋብቻ

መጀመሪያ በጀርመኒ ዓ.ም. ታተመ
 ሁለተኛ በጀርመኒ ዓ.ም. ታተመ
 አንደኛ በጀ.ሀ ዓ.ም. ታተመ

• አዲስ ዓለም፣ የቅርኮችና የደግ አድራጊዎች መኖሪያ

መጀመሪያ በጀርመኒ ዓ.ም. ታተመ
 ሁለተኛ በጀርመኒ ዓ.ም. ታተመ
 አንደኛ በጀ.ሀ ዓ.ም. ታተመ

ብላቴን ጌታ ገሩይ ወልደ ሥላሴ

ማስተዋወቂያ	ተ
መቅድም	ወ
መሪ	ዘ

ክፍል ፩ ወዳጅ ልቤ

የሰውን ጠባይና ኑሮ በምሳሌነት የሚገልጽ

ስለ መጀመሪያው ዛፍ	፩
ስለ ሁለተኛው ዛፍ	፫
ስለ ሦስተኛው ዛፍ	፬
ስለ ትዕቢትና ስለ ትሕትና መጣላት	፭
ስለ ንፍጉት ተራራ	፰
ስለ ምእመን ሠርግ	፲
ስለ ምእመን ሞት	፲፱
ስለ ምእመን ሞት መርዶ	፲፯
ስለ ፍቅርና ስለ ተንኩል	፲፱
ስለ ፍቅርና መከራ	፳፫
ስለ ፍቅር ሕይወት	፳፰
ስለ አቶ እንደ ጊዜው	፳፱
ስለ ትምሕርት ቤት	፴
ስለ ወይዘሮ ዓለሚቱ	፴፫
ስለ አዝማራው	፴፬
ስለ ንጉሥ መልእክት	፴፱
ስለ ማቴዎስና ስለ ሱቃስ፤ ስለ ሙሴም ጨዋታ	፵፩
ስለ ወዳጅ ልቤ ቁጣ	፵፬
ስለ ትልቅ አዳራሽ	፵፯
ስለ ትልቅ ኃዘን	፵፱
ስለ ዕድሜ ተራራ	፶

ሽ	ማውጫ	
ስለ ደቡብ መንገድ	፶፱	
ስለ መሰንበት	፶፱	
ስለ ወንጌል መሰንበት	፶፭	
ወንጌልን በዘፈን ስለ ማሞገስ	፶፮	
ስለ ፍቅር መሰንበት	፷፩	
ስለ ፍቅር ምክር	፷፫	
ስለ መንግሥተ ሰማያት ወሬ	፷፭	
ስለ ጸሎት መጸለይ	፷፯	
ስለ ሁለተኛው ዘፈን	፷፰	
ስለ ሀገራችን መንገድ	፸፪	
ክፍል ፪ ለልጅ ምክር		
ለአባት መታሰቢያ	፸፭	
ክፍል ፫ ሱካርና ወተት		
የልጆች ማሳደጊያ		
ስለ አንድ ክብርቴ ሰው	፻፫	
ስለ ሁለት ባልንጀሮች	፻፬	
ስለ የብራማ ካህን	፻፭	
ስለ የእስጳንያ ሰውና የህንድ ሰው	፻፮	
ስለ አንድ አንበሳና አንድ ቡችላ	፻፯	
ተረት ስለ ሚወድ ንጉሥ	፻፰	
ስለ አንድ ጫማ ሰፊ	፻፲	
ስለ አንድ ሰውና ስለ አንድ ውሻ	፻፲፩	
ስለ አንበሳና ስለ አይጥ	፻፲፪	
ስለ የህንድ ንጉሥና ስለ የሚናገር ወፍ	፻፲፫	
ስለ የሌት ወፍ	፻፲፬	
ስለ ቀበሮና ስለ ፍየል	፻፲፭	
ስለ የጦጣ ፍርድ	፻፲፮	
ስለ አንበሳና ስለ ነብር፤ ስለ ጅብና ስለ አህያ ባልንጀራነት	፻፲፰	

ማውጫ	ቀ
ስለ አንድ ቅምጥል የበግ ግልገል	፫፩
አንድ ዳውላ አህል ስለ ተሰረቀበት ሰው	፫፩፩
ስለ የእንግሊዝ ንጉሥ ጆርጅ ፫ኛ	፫፩፪
ስለ የጀርመን ንጉሥ	፫፩፫
ስለ አንድ ሽማግሌ ሰውና ስለ አንዲት ሴት ልጅ	፫፩፫
ክፍል ፬ የልብ አሳብ	
የብርሃኔና የጽዮን ሞገሳ ጋብቻ	
አቶ ክብረትና ገነሆይ ንጋቷ ጽዮን ሞገሳን ስለ መውለዳቸው	፫፩፯
ስለ ጽዮን ሞገሳ እጮኛ- ስለ ብርሃኔ	፫፩፪
ብርሃኔ ጽዮን ሞገሳን ለማግባት ቁርጥ አሳብ ስለ ማድረጉ	፫፩፬
ጽዮን ሞገሳ ለትምሕርት ወደ ደብረ ሊባኖስ ስለ መውረድዋ	፫፩፱
ጽዮን ሞገሳ ትምሕርቷን ጨርሳ ወደ ሀገርዋ ስለ መመለስዋ	፫፩፳
ስለ ብርሃኔና ጽዮን ሞገሳ የቃል ኪዳን ጋብቻ	፫፩፯
ስለ ጽዮን ሞገሳ ልጅ መውለድ	፫፩፳፩
ስለ ሥላሴ በዓል ዝክርና ስለ ብርሃኔ ሞት	፫፩፳፰
ክፍል ፭ አዲስ ዓለም	
የቅኖችና የደግ አድራጊዎች መኖሪያ	
ስለ ዓወቀ ትውልድና ወደ ፓሪስ ስለ መሔዱ	፫፩፻
ስለ አቶ እንደ ልቡ መታመምና መሞት	፫፩፳፩
ስለ አቶ እንደ ልቡ ተገዝሮ	፫፩፻፲
ስለ ተገዝሮ የተደረገ ጉባዔ	፫፩፻፯
ዓወቀ በአባቱ መቃብር ላይ ጥርብ ድንጋይ ስለ ማቆሙ	፫፩፻፬
ዓወቀ ዘመዶቹ ያጨለትን ሚስት አላገባም ስለ ማለቱ	፫፩፻፯
ዓወቀ ራሱ የመረጣትን ሚስት አጭቶ ስለ ማግባቱ	፫፩፻፩
የዓወቀ ዘመዶች ከብዙ ቀን በኋላ አሳቡን ስለ መቀበላቸው	፫፩፻፲
ስለ ዓወቀና ስለ መምሬ ሰባጋዲስ የዕርቅ ነገር	፫፩፻፲፬
ስለ መምሬ ሰባጋዲስ ድንጋጤና ጥንቃቄ	፫፩፻፲፯
ስለ ሁለተኛው ጉባዔ ነገር	፫፩፻፲፱
ስለ መምሬ ሰባጋዲስ በብክት	፫፩፻፳፬

የሃያኛው ክፍለ ዘመን የመጀመርያ አጋማሽ ቀዳሚ ምዕራፍ፣ በተለይ *ከጣቢያ (ልብ ወለድ ታሪክ)* መታተም እስከ ጣቢያን መግባት፣ 1900-1928 ያለው ጊዜ ለአማርኛ ስነ ጽሑፍ የመሰረት መጣያ ዘመን ነው ተብሎ ይታመናል። በዚህ በተጠቀሰው ዘመን ተነስተው የአማርኛን ስነ ጽሑፍ መሰረት ከጣሉና ካጠበቁ ደራሲያን መሃል እውቁ የፖለቲካ ሰውና ዲፕሎማት፣ ብላቴን ጌታ ኅሩይ ወልደ ሥላሴ አንዱ ናቸው። ብላቴን ጌታ በዚህ ዘመን ውስጥ ባነሱት ሃሳብ፣ በተመሰረቱበት ዘውግና በመረጡት የአጻጻፍ ቅጥ ለየቅል የሆኑ በርካታ መጻሕፍትን - የልብ ወለድ፣ የታሪክ፣ የሕይወት ታሪክ፣ የጉዞ ማስታወሻ፣ የስነቃል፣ የመጻሕፍት ዝርዝር፣ የተግላጽና የምክር መጻሕፍትን - አሳትመዋል።

ከእነዚህ፣ ደራሲው በሕይወት እያሉ ካሳተሟቸው መጻሕፍት መሃከል ደግሞ አዲስ አበባ ዩኒቨርሲቲ ፕሬስ “ወዳጄ ልቤ”፣ “ለልጅ ምክር ለአባት መታሰቢያ”፣ “ሱካርና ወተት የልጆች ማሳደጊያ”፣ “የልብ አሳብ፣ የብርሃኔና የጽዮን ሞገሳ ጋብቻ” እና “አዲስ ዓለም፣ የቅኖችና የደግ አድራጊዎች መኖርያ” የሚሉትን አምስት ድርሰቶች በአንድ ቅጽ ጠቅልሎ አሳትሟል። ከአምስቱ ድርሰቶች መሃል “ለልጅ ምክር ለአባት መታሰቢያ” እና “ሱካርና ወተት የልጆች ማሳደጊያ” ለልጆች ታስበው የተጻፉ የምክር-የተግላጽ እና የተረት መጻሕፍት ሲሆኑ ቀሪዎቹ ሦስት ድርሰቶች ደግሞ ልብ ወለድ ናቸው። ይህ መግቢያም በዋናነት ልብ ወለዶቹን የሚያስተዋውቅ ይሆናል። ልብ ወለዶቹን በተመሰረቱበት ሃሳብ እና በተከየኑበት መንገድ፣ “የልብ አሳብ”ን እና “አዲስ ዓለም”ን በአንድ ወገን፣ “ወዳጄ ልቤ”ን ደግሞ በሌላ ወገን አድርገን እንመልከት።

አንደኛ፣ “የልብ አሳብ” እና “አዲስ ዓለም”፣ ማሕበራዊ ልብ ወለዶች፣ እርግጥ ነው እነዚህን ከ75 ዓመት በፊት የተጻፉ ድርሰቶች ዛሬ ልብ ወለድን በምንመዝገባቸው ኪናዊ መለኪያዎች - በአተራረክ ቴክኒክ፣ በመቼት አቀራረጽ፣ በገጸ ባሕርይ አሳሳል ጥበብ ወዘተ. - የምር እንመዝናችሁ ካልን መቸገራችን አይቀርም። ዳሩ ግን፣ አንድም በኪናዊ

በተገለገሉባቸው ቴክኒኮች፤ እያለባጠሩ በዘርዋቸው ፎክሎራዊ ቅርጾች፤ እንዲሁም የታሪኩን ፍሰት በተቆጣጠሩባቸው እንደ “ጉዞ” እና “ፍለጋ” ባሉ ነባር ሚታዊ መባያዎች (*mythological motifs*) አማካይነት ልብ ወለዱን የታደጉት ይመስለኛል።

ልብ ወለዱ ሲጀምር እንዲህ ይላል፤ “በተወለድሁ በ፲፰ ዓመት ከዘመዶቼ ተለይቼ ወዳጄ ልቤን ብቻ አስከትዬ ከቤቴ ተነሣሁ። አሳቤም ይህን ዓለም (መጻሕፍትን) በምሥራቅና በምዕራብ፤ በሰሜንና በደቡብ እየዞርሁ ለማየት ነበር” (ገጽ ፫፤ አጽንኦት የእኔ)። በጥቅሉ ውስጥ ያሰመርኩባቸው አራት ሃሳቦች ልብ ወለዱን በወጉ ለማንበብ (በተለይም ለሚታዊ ንባብ /*mythological reading*/) እጅግ ወሳኝ ይመስሉኛል። በልማድ እንደምናውቀው 18 ዓመት፤ ሰው ከልጅነት ወደ ጎልማሳነት፤ ወደ ሙሉ ሰውነት የሚሸጋገርበት አካባቢውን ለመረዳት፤ ማሕበሩን ለመመርመር፤ ራሱን ለመፈተሽ፤ በጥቅሉም የሰው ልጅን የመኖር ምክንያት ፈልጎ ለማግኘት የሚቀሰቀስበት-የሚተጋበት እድሜ ነው። የ“ወዳጄ ልቤ” ገጽ ባሕርይ ከሰሜን እስከደቡብ፤ ከምሥራቅ እስከምዕራብ በተዘረጋው የመጻሕፍት ዓለም ውስጥ እንደ እውቀት፤ ጥበብ፤ እውነት ያሉ ጸናን ጉዳዮችን ፍለጋ ነው የሚጓዘው። ይህ ዓይነቱ ጉዞ በመመለስ፤ በማብሰልሰል፤ በማሰላሰል እና እነሱን በመሰሉ ጥብቅ ዲሲፕሊኖች የሚካሄድ በመሆኑ አካባቢን በመንፈስ መለየት፤ አካልን መቆጣጠርና በሰጋዊ ፍላጎቶች ላይ መሰልጠን፤ ወደ ውስጥም ርቆ መጓዝ ይቻላል። (ይህንን ነው እንግዲህ ገጽ ባሕርይው፤ “ከዘመዶቼ ተለይቼ ወዳጄ ልቤን ብቻ አስከትዬ ከቤት ተነሣሁ” የሚለን።)

በጉዞ ውስጥ ከመለየት (*departure*) በኋላ የሚከተለው ምእራፍ ተጋድሎ ነው። ለረጅም ጉዞ የወጣ መንገደኛ ብዙውን ጊዜ ሲወጣው ከሚከብደው አስቸጋሪ ፈተና ውስጥ ይጣላል (ወይም ይገባል)። በምድር ላይ በሚፈጸም አካላዊ ጉዞ (*exterior pilgrimage*) ተጓዥ ከሰውና ከተፈጥሮ ክስተቶች ጋር ትንንቅ ይገጥማል። ከፍ ብዬ እንደጠቆምኩት፤ “ወዳጄ ልቤ” የተመሰረተው በንባብ አማካይነት በሚካሄድ አእምሯዊና መንፈሳዊ ጉዞ (*interior pilgrimage*) ላይ በመሆኑ ገጽ ባሕርይው

በመልክእ ምድር ትይዩ ያለውን የመልክእ ልቡናን (*inner landscape*) “ጫካ” የማቋረጥ፤ “ተራራ” የመውጣት፤ “ባሕር” የመጥለቅ ግዴታ ነው የሚጣልበት። መልክእ ልቡና በትርጓሜ ካልሆነ በቀር በገሃድ የማይደረስበት የሰው ልጅ ገሊናዊ ዓለም ነው። ይህ ዓለም ደግሞ የሰው ልጆች ስሜታዊ፤ ምግባራዊ እና እውቀታዊ ማንነት መኖርያ ወይም ማደርያ ነው። ይህ ነው እንግዲህ የድርሰቱ አቢይ ጉዳይ። ልብ ወለዱ እንደሚያሳየን የሰው ልጅ ረቂቅ ባህርያት በአንድ ሰው ልቡና ውስጥ በአንድ ጊዜ ተቃርነው፤ ተቀያይጠው ይመጣሉ። ትህትና የሚባል ጊዜ የጣለው የጨዋ ልጅ እና ትዕቢት የሚባል ሌባ ጌታ ድንቁርና በሚባል አገር አብረው ይኖራሉ (ገጽ ፭)። ፍቅር ገርነትን አግብቶ፤ ቅንነትን አሽከር ቀጥሮ ከቅናትና ከምቀኝነት ጋር ተጎራብቶ በአንድ አገር ይኖራል (ገጽ ፩)። ነጭ ለባሽና ሳቂታው ተንኮል አቶ ፍቅር ቤት በእንግድነት ያድራል (ገጽ ፩)። ይህ ዓይነቱ የተጠፋፊዎችና የተቃራኒዎች መገጣጠምና መቀያየጥ ነው የሰው ልጅን ሰብእና የሚያወሳስበው፤ ፀባዩን፤ ፍላጎቱንና ምግባራዊ ማንነቱን እያደበላለቀ፤ አንድ ሰው ስለገዛ ራሱ፤ ሰው ስለጥቅሉ የሰው ልጅ፤ ሰው ስለአለመ አለማቱ፤ ሰው ስለአምላኩ ያለውን አመለካከት፤ ፍልስፍናና እምነት እያዛነቀ፤ ወዘተ። የልብ ወለዱ ማቀንቀፍ-ማጠንጠኛ ጉዳዮች እነዚህ ናቸው። ጉዳዮቹ የሰውን ልጅ አጠቃላይ ኑባሬ (*human existence*) የሚመለከቱ ገሊናዊ ክስተቶች በመሆናቸው እጅጉን ይረቅቃሉ፤ ይጠልቃሉ፤ ይወሳሰባሉ።

ይህንን ጸናን እውነታ በመረዳት ይመስለኛል ደራሲው ልብ ወለዳቸውን ሙሉ በሙሉ በአሌጎሪያዊ የአጻጻፍ ቅጥ የከየኑት። በአሌጎሪያዊ አጻጻፍ ሰው ያልሆኑ ነገሮች፤ ረቂቅ ሃሳቦችና ግብሮች የሰው ልጅን ተግባርና ባህርይ ይወርሳሉ። እንደበት አውጥተው ይናገራሉ፤ አካል ገዝተው፤ ቅርጽ አበጅተው ይንቀሳቀሳሉ፤ ስሜት ሲያግቱ-ሲያዝኑ፤ ሊደሰቱ፤ ሊከፉ፤ ተስፋ ሊያደርጉም ይችላሉ። “ምርምር” እና “ድንቁርና” የአገር ሰሞች ናቸው። ትዕቢት አንበሳ፤ ንፍገት ደግሞ አባሽማኔ ነው (ገጽ ፶፭)። ንፍገት ከርዝመቱ የተነሳ “በጫፉ ላይ የቆመ እንደሆነ ሰውም፤ ከብቱም፤ ወርቁም፤ ብሩም --- ጥቂት መሰሉ” የሚታይበት ረጅም ተራራ ነው (ገጽ ፱)። በሰብዓዊ

የእሴት ስርዓት ይመራሉ፤ ይተዳደራሉ። ትሕትና ወንበር ዘርግቶ ያስተምራል (ገጽ ፳፱)፤ “የበሰው ጌታ” ለአቶ ቅናት፤ “የፍጀው ጌታ” ለአቶ ተንክል የተሰጡ የፈረስ ስሞች ናቸው። ተንክልና ቅናት በጦር ልብሳቸው ደምቀው በፈረስ ስማቸው ይፎክራሉ፤ ይሸልላሉ፤ ያቅራራሉ (ገጽ ፴፰)። ረቂቆች ገሊናዊ ክስተቶች በዚህ ልብ ወለድ ውስጥ ሰዓይነ ልቡና እጅግ ቅርብ ሆነው ተሰለዋል። ልብ ወለዱ የተከየነበት ቋንቋ ቅለትና የእቀራረቡ ቀጥተኛነት ደግሞ ጽንሰ ሃሳቦቹን ጭምር ገር አድርጓቸዋል።

ከወገን በመለየት የሚጀምረው “ወዳጅ ልቤ” ገጽ ባሕርይውን ወደተለያቸው “ዘመዶች” በመመለስ (return) ነው የሚቋጩው። በሚታዊ ጉዞ ውስጥ የገባ ገጽ ባሕርይ ወደመኖርያው የሚመለሰው ለተለየው ዓለሙ ከሚጠቅም አንዳች በረከት (boon) ጋር ነው። በ“ወዳጅ ልቤ” ውስጥ መሰረታዊው ጉዳይ በንባብ ምክንያት ወደግጭት የሚገባ ልቡና ነው። ከፍ ብለን እንደተመለከትነው በልቡና ውስጥ የሚከሰተው የተቃራኒና የተጠፋፊ ስሜቶች፤ ምግባሮችና አስተሳሰቦች መገጣጠምና መደበላለቅ የሚፈጥረው ለባለቤቱ እንግዳ የሆነ ቀውስ አለ። ለው ለራሱም ጭምር ድብቅና ሽሽግ ከሆነ ማንነት (ከፉም ሆነ ደግ) ጋር መተዋወቁ (self realization) ቀዳሚው በረከት ነው። (በስነ ልቡና ተራ እንናገር ከተባለ ይህ ጉዞ ንቁ ከሆነው የሰው አእምሮ ወይም ማንነት “the conscious self” በውል ወደማይታወቀው፤ ለባለቤቱ ጭምር እንግዳ ወደሆነው ማንነት “unconscious self” የሚደረግ ነው።)

ከዚህ ዓይነቱ መገለጥ፤ ከዚህ ዓይነቱ የራስ እውቀት በኋላ ሕይወት እንደወትሮዋ አትሆንም። ተለምዷዊው የኑሮ አድማስ ያረጃል። ከነባር ጽንሰ ሃሳቦችና እሴቶች ፍቺ ይታጣል። በዚህ ምክንያት ሰው ከገዛ ራሱ ጋር ትንንቅ ይገጥማል፤ ራሱን ያሸንፋል፤ ከራሱ ጋር (ወይም በራሱ መሃል) እርቅ ያወርዳል። በስነ ምግባር ደንቦች ይታሻል፤ በስሜት ይበሰላል፤ በእውቀት፤ በግንዛቤ ይልቃል። በአዲስ ማንነት ይወለዳል። ሰው በጥቅሉ ለሰብእና ልእልና (transfiguration of personality) ይበቃል። በተራዛሚው ለሰርክ ሕይወቱም ለዘለለት ዓለሙም መታደስ (renovation of the world) ምክንያት ይሆናል። ይህ ነው ከረጅሙ ጉዞ በኋላ

ወደተለየው የሰርክ ሕይወት፤ ዘለለታዊ ማንነት ይዞ የሚመለሰው በረከት። ለዚህም ይመስለኛል በልብ ወለዱ ማብቂያ በሚመጡ ምእራፎች ውስጥ ከቀዳሚዎቹ ምእራፎች እጅግ በተለየ እንደ ትጎትና፤ ቸርነት፤ ይቅር መባባል፤ ድንኳን ወዘተ. ያሉ በጎ እሴቶች የሚገኙት።

ለማሳረግ ያህል፤

እስካሁን በመግቢያነት ያስተዋወቅኳቸው የማንበቢያ አንጻሮች እነዚህን፤ በአንድ ቅጽ ተጠቃለው የቀረቡ ሥራዎች ለማንበብ ብቸኛ መንገዶች አይደሉም፤ ፈጽሞ። ሥራዎቹን አናጥሎም ይሁን አዳብሎ ለማጣጣም የሚያስችሉ በርካታ የማንበቢያ አማራጮች አሉን። የድርሰቶቹን ባሕርይ፤ ድርሰቶቹ የበቀሉበትን ዘመንና ሥፍራ፤ እንዲሁም ከዘመኑና ከሥፍራው ጋር የሚናበቡ ማሕበራዊና ርዕዮተ ዓለማዊ አንድምታዎችን ከግምት እስካስገባን ድረስ በየትኛውም የማንበቢያ አንጻር መገልገል እንችላለን። ሁላችንም እንደምናውቀው፤ ጥሩ ልብ ወለድ በጥበባዊ ኃይሉ ታግዞ ታላላቆቹን ሰብዓዊ እሴቶች ያነሳል፤ ሕይወትን ይመረምራል፤ ሕይወትን ይተረጎማል፤ የደረሰበትንም ግኝት በቋንቋው ሀይል ይስላል። ወይም በሌላ አነጋገር ስነ ጽሑፍ ከፍ ብዬ በዘረዘርኳቸው ጉዳዮች ላይ በደራሲው የሚሰጥ አስተያየትና ትችት ነው። አንድን ልብ ወለድ ስናነብ ምናልባት-ምናልባት አስተያየቱና ትችቱ ሊጎረብጠን፤ ትርጓሜው ላይስማማን ይችላል ይሆናል። የምናነበው ድርሰት ስነ ጽሑፋዊ ሥራ እስካሁን ድረስ ግን ቅድምና የምንሰጠው ጉዳይ አከያየኑ መሆን አለበት። ስለዚህ ምናልባት ስብከቱ ያልጣመው፤ አስተምሕሮቱ ያልተዋጠሰት ቢኖር እንኳ ቢያንስ ቢያንስ አለም የታየችበትንና የተተቸበትን፤ ሕይወት የተተረጎመበትን፤ የሰው ልጅነት የተበየጠበትን ጥበባዊ መንገድ አድንቆ ይለፋል። መልካም ንባብ።

ቴዎድሮስ ገብሬ
የኢትዮጵያ ቋንቋዎችና ሥነ ጽሑፍ
ትምህርት ከፍል መምህር

መቅድም

ይህን መጽሐፍ የምትመለከቱ ሰዎች ሁሉ አስቀድማችሁ የራሳችሁን ጠባይና ኑሮ መርምሩበት።

ክፉ ጠባይና ክፉ ኑሮ ያለባችሁ እንደ ሆነ ግን ከእናንተ አውጥታችሁ ጥላችሁ መልካሙን ጠባይና መልካሙን ኑሮ ያዙ።

ነቢዩ ኤርምያስ ስእግዚአብሔር ተገዙ፤ የልባችሁንም ቆላፍነት አርቁ ብሏልና። ኤር. ፬፥ ፬።

የራሳችሁን ጠባይና ኑሮ ሳትመረምሩ የሌላውን ሰው ጠባይና ኑሮ ብትመረምሩበት ግን ሰነፎች ትባላላችሁ።

ዳግመኛም ነቢዩ ኤርምያስ እርሳቸው የሰነፉ ልጆች ናቸው፤ ያላስተዋሉም። ክፉ ለማድረግ ብልህተኞች ናቸው፤ መልካም ለማድረግ ግን አያውቁም ብሏልና። ኤር. ፬፥ ፳፪።

ይህንም መጽሐፍ ስትመለከቱ ነገሩን በማስተዋልና በመመርመር ይሁን እንጂ፤ በመቸኩል አይሁን።

እንደዚህ ያደረጋችሁ እንደ ሆነ ከዚህ የበለጠ ጥበብ ታገኛላችሁ። ሰሎሞን ለብልህተኛ ከጥበብኝ ሰጠው። ጥበብንም ያበዛል። ለጻድቅም አስተምረው እውቀቱ ይበዛል። የጥበብ መጀመሪያ እግዚአብሔርን መፍራት ነው ይላልና። ምሳ. ፱፥ ፱ - ፲።

እንደዚህም ማለቱ እውቀትን ለሚፈልጉ ሰዎች ነው እንጂ ለዋዘኞችና ለሰነፎች ግን ይህን ምክር መስጠት እንዳይገባ የታወቀ ነው።

ዳግመኛ ሰሎሞን ዋዘኛን የሚገሥፅ ለራሱ ስድብን ይቀበላል። ሕግ ተላላፊውንም የሚዘልፍ ነውርን ይወስዳል። ዋዘኛን አትገሥፅ፤ እንዳይጠላህ። ብልሃተኛን ብትገሥፅ ግን ይወድካል፤ ይላልና። ምሳ. ፱፥ ፯ - ፰።

ነገር ግን የጥበብ መጀመሪያ እግዚአብሔርን መፍራት እንደ ሆነ የጥበብም መጨረሻ ፍቅር ነውና እርስ በርሳችን እንፋቀር።

ቅዱስ ጳውሎስም እንዲህ ብሏል። በመላእክትና በሰዎች ቋንቋ ብናገር ፍቅርም ባትኖረኝ እንደሚጮህ ናስ ወይም እንደሚጮህ ጸናጽል ሆንሁ። ትንቢትም ብናገር ምስጢርንም እውቀትንም ሁሉ ባውቅ፤ ተራራም እስካፈልስ ድረስ ሃይማኖት ቢኖረኝ ፍቅር ከሌለኝ አንዳች አይደለሁም።

ገንዘቤንም ሁሉ ለድኖች ብመጸውት ሥጋዬንም ለመቃጠል ብሰጥ ፍቅር ከሌለኝ ምንም አይረባኝም። ብሏል። ፩ ቆሮ. ፲፫፥ ፩ - ፬።

ሰለዚህ መጣላትን ከኛ እናርቅ። ደግሞ ጉልበት ካገኘን ከሰይጣንና ከኃጢአት ጋራ እንጣላ እንጂ፤ ከወንድሞቻችን ጋራ ብንጣላ እኛንም ለማያዊ አባታችን ይጣላናል። ማቴ. ፮፥ ፲፬ - ፲፭።

ለዚህም ሁሉ የጥበብና የፍቅር አምላክ ይርዳን፤ አሜን።

አንባቢ ሆይ፤ በዚህ መጽሐፍ ከመጀመሪያ እስከ መጨረሻ ወደ ምሥራቅ ሑድሁ፤ ወደ ምዕራብ ተመለስሁ፤ ወደ ሰሜን ሑድሁ፤ ወደ ደቡብ ተመለስሁ፤ እያለ ተጽፎ ይገኛል። ምሥራቅ ሲል መጻሕፍተ ሐዲሳት ማለቱ ነው። ምዕራብ ሲል መጻሕፍተ ብሉያት ማለቱ ነው። ሰሜን ሲል የሊቃውንት መጻሕፍት ማለቱ ነው። ደቡብ ሲል አዋልድ መጻሕፍት ማለቱ ነው። ዓለም ያለ እንደ ሆነ ግን መጻሕፍትን ሁሉ ማለቱ ነው። ይህንም ካስታወቅሁ በኋላ ምሥራቅ፤ ምዕራብ፤ ሰሜን፤ ደቡብ የሚለው ሀገር እንዳይመስላችሁ። እግዚአብሔር የልጁን የክርስቶስን ብርሃን በልባችሁ ውስጥ ያብራላችሁ። አሜን። ፪ ጴጥ. ፩፥ ፲፬።

ክፍል ፩ ወዳጅ ልቤ
የሰውን ጠባይና ኑሮ በምሳሌ የሚገልጽ

በስመ አብ ወወልድ ወመንፈስ ቅዱስ አሐዱ አምላክ፤
አሜን።

ምዕራፍ ፩
ስለ መጀመሪያው ዛፍ

በተወለድሁ በ፲፰ ዓመት ከዘመዶቼ ተለይቼ ወዳጄ ልቤን ብቻ
አስከትቼ ከቤቴ ተነሣሁ።

አሳቤም ይህን ዓለም (መጻሕፍትን) በምሥራቅና በምዕራብ፤
በሰሜንና በደቡብ እየዞርሁ ለማየት ነበረ።

በምሥራቅ ስዞር መሪ ነበረኝ፤ በምዕራብ እኩሌታውን ያህል
በመሪ ዞርሁ። በሰሜንና በደቡብ ግን ብቻዬን ነበርሁ። ያ ወዳጄ ልቤ ብቻ
ስንቄን ተሸክሞ ተከትሎኝ ነበረ። እርሱ ስንኳ እንዳንድ ጊዜ እየተወኝ
ይሔድ ነበረ።

ምርምር ወደ ሚባለው ሀገር ለመድረስ ጥቂት ሲቀረኝ እንደ
ዛፍ አገኘሁ። የዛፉም ጥላ እጅግ ደስ የሚያሰኝ ነበረ። በጥላውም
ውስጥ ብዙ ፍጥረታት የሰው ወገን፣ የእንስሳም ወገን፣ የአራዊትም፣
የእዕዋፍም ወገን ተሰብስበው አርፈዋል። እኔም በጥላው ጥቂት አረፍሁ።
መዝ. ፻፵፭፥ ፲፭-፳፩።

ከዚያም ስነሣ ያ የመንገድ መሪ የሆነኝ ወደ እኔ ቀርቦ የዚህን
የዛፉን ስም ታውቀዋለህን አለኝ።

ጌታዬ ሆይ፤ እንደዚህ ያለ ዛፍ አይቼ አላውቅምና የዚህን ስሙን
አላውቅም አልሁት።

እንዲያስ እኔ ልንገርህ። ይህ ዛፍ እግዚአብሔር ይባላል፤ ነገር
ግን የበቀለበትን ጊዜ የሚያውቅ ሰው የለም። ባባቶቻችንም ዘመን
እንደዚሁ ነበረ አለኝ። መዝ. ፺፪፥ ፳፭፣ ፳፮፣ ፻፪፣ ዮሐ. ፩፥ ፩፣ ፬፣
፳፣ ፺፰፣ ፩ ዮሐ. ፩፥ ፩።

እኔም እጅግ ተደነቅሁ፤ ያስደነቀኝም የሰሙ ነገር ነው።
የተሰመዱትና በጣም የታወቁት ዛፎች ስማቸው ጠንቋይ፣ አስማተኛ፣
ሟርተኛ፣ ዛር፣ ሐሰተኛ፣ ናዝራዊ፣ ሐሰተኛ ባሕታዊ፣ ጋኔን ጉታች፣
ሞራ ገላጭ ነው።

ከነዚህም ዛፎች ለጊዜው የሚያምረውና የሚያስጉመጀው ጠንቋይ

ነው። ነገር ግን ፍሬው እጅግ መራራ ነው። ከርሱም ፍሬ የቀመለ ለው የዘላለም ሕይወት አያገኝም።

ከዛፉም ሥር ተነሥቼ ብዙ መንገድ ከሔድሁ በኋላ፤ በስተምሥራቅ ቆሜ ዘወር ብዬ ብመለከት፤ ያ ያየሁት ዛፍ ሦስት መስሎ ታየኝ። ማቴ. ፳፰፥ ፲፱። ቶሎ ብዬም ወደ ምዕራብ ዞርሁ። በዚያም ቆሜ ብመለከት ፍጹም አንድ መስሎ ይታያል። መነጽራን አውጥቼ ብመለከት ግን ጥቂት ጥቂት ሦስት መስሎ ይታያል። ዘፍጥ. ፩፥ ፳፯።

ከዚያም ወደ ሰሜንና ወደ ደቡብ ዞርሁ። በዚያ ቆሜ ብመለከት ግን አንድ ጊዜ ሦስት አንድ ጊዜ አንድ እየሆነ ታየኝ። በዚህም እጅግ ተደነቅሁ።

ከዚያም ካለፍሁ በኋላ የሐንስ ታዓቃቢ የሚባል ሰው አገኘሁ። የዛፉንም ነገር ያውቀው እንደ ሆነ ብዬ ጠየቅሁት። በጥላው አርፈህ ስትነሣ ምድርና ሰማይ ቢዞርብህ ነው እንጂ ዛፉስ ዘጠኝ ነው፤ አለኝ። እኔ ግን ስቂበት መንገዴን ሔድሁ።

ጥቂትም መንገድ ከሔድሁ በኋላ፤ ለባልዮስንና መሐመድን አገኝ ጌቸው። የዛፉንም ነገር ያውቁት እንደ ሆነ ብዬ ጠየቅጌቸው።

ዓይንህን አሞህ እንደ ሆነ ብኸ ብኸ እያለብህ ነው እንጂ፤ ዛፉስ አንድ ነው። በዚህ ነገር ምንም ጥርጣሬ አይግባህ አለኝ። እኔ ግን ስቂባቸው መንገዴን ሔድሁ።

ከዚህም በኋላ ከሰሜን ሀገር የመጡ የሐንስ አፈ ወርቅ፤ ቂርሱስ፤ አትናቴዎስ፤ ጉርጉርዮስ የሚባሉ ሰዎች አገኘሁ። ስለ ዛፉም ጠየቅጌቸው። እነርሱም ቶሎ ብለው ማስረዳት ወደምትባል እልፍኛቸው ይዘውኝ ገብተው ብዙ ጨዋታ ተጫወትን። በመጨረሻውም የዚህን የዛፍ ነገር መርምሮ ያወቅ የለም። አንተም መርምራ አውቃለሁ ብለህ አትድከም። እኛም የዚህን የዛፍ ነገር እንመረምራለን ብለን ብዙ ደክመን ነበርን። ግን እንዲሁ አንተ እንዳየኸው አየን እንጂ ሌላ ነገር ምንም አላየንም አለኝ። ጌቶቼ ሆይ! ይህን ስለ መከራችሁኝ ዋጋችሁ በሰማይ ይሁን። አሁንም ወደ ምሥራቅ ሀገር እሔዳለሁና መንገዱን አመልክቱኝ። በዘወርዋራ መንገድ እንዳልሔድ አልጌቸው።

ክፉ ምርምር የምትባለውን ከተማ ወደ ግራ እየተውህ፤ ቀኝ ቀኝን ሔድ አለኝ።

ከዚህም በኋላ መንገዴን ሔድሁ። ያ ወዳጄ ልቤ ግን በግዕዝ ቋንቋ ተነክረ አእምሮትክ በላዕሌየ ጸንዐተኒ ወኢይክል ምስሌሃ እያለ፤ የዳዊት መዝሙር ይዘምር ነበር። መዝ. ፻፴፱፥ ፮።

ምዕራፍ ፪
ስለ ሁለተኛው ዛፍ

ከዚህም በኋላ ወደ ምሥራቅ ሀገር ዞርሁ። በዚህም ሀገር፤ ማቴዎስ፤ ማርቆስ፤ ሉቃስ፤ ዮሐንስ፤ የሚባሉ ሰዎች ጌቶች ሆነው ይኖራሉ። ወደ እነርሱም ደጅ የማይደርስ ለው የለም።

እኔም ወደ እነርሱ ቤት ስሔድ በመንገድ ዳር አንድ ዛፍ አገኝ ሁ። ይህም ዛፍ በቁመትም፤ በመልክም፤ በፍሬም ያንን በመጀመሪያ ያየሁትን ዛፍ ይመስላል። ዮሐ. ፲፬፥ ፱።

በጥላውም ውስጥ ጥቂት አረፍሁ።

ከዚህም በኋላ ለመሔድ ተነሣሁ። ጥቂትም እንደ ሔድሁ፤ ዘወር ብዬ ብመለከት ያ ዛፍ ፍጹም ለው መስሎ ታየኝ። ዕብ. ፪፥ ፱፤ ፲፬።

እስኪ ባላገሮችን ልጠይቃቸው፤ ከቶ ይህ ዛፍ እንደ ምን ይሆን ብዬ ወደ መንደር መርጥ ጀመርሁ። ወደ መንደርም ሳልደርስ ዳግመኛ ዘወር ብዬ ብመለከተው ፍጹም ዛፍ መስሎ ታየኝ። ዮሐ. ፲፥ ፴።

ከዚህ በኋላ ግን ያየኝ ለው ይስቅብኛል ብዬ መንገዴን ሔድሁ። ያ የመንገድ መሪ የሆነኝ ለው ከኔ ቀድሞ ሔዶ ነበርና ቶሎ ብዬ ደረሰሁበት። የዛፉንም ስም ያውቀው እንደ ሆነ ብዬ ጠየቅሁት። እርሱም የዛፉ ስም ብዙ ነው። አማኑኤል ክርስቶስ ኢየሱስ ይባላል አለኝ። ማቴ. ፩፥ ፳፫ - ፳፭።

ያፈራልን አልሁት። እንዴታ፤ ፍሬው ስንኳ እጅግ ጣፋጭ ነው። የሚያፈራውም ካመት ዓመት ነው። የዚህም ሀገር ሰዎች ከዚህ በቀር ሌላ ምግብ የላቸውም። ከእርሱም የሚበላ ለዘላለም አይራብም አለኝ። ዮሐ. ፮፥ ፴፭።

እኔም እጅግ አደነቅሁ። ማድነቂም ምግብነቱ ከሀገሬ ምግብ ልዩ ስለሆነ ነው። ዮሐ. ፮፥ ፶፰።

የሀገሬ ምግብ እንጀራና የከብት ሥጋ ነው። ያውም ማታ በልተውለት ለጧት አይገኝም። እንዲህም እየተደነቅሁ ስሔድ ሐራ ጥቃ የሚባሉ ሰዎች አገኘሁ። ስለ ዛፉም ጠየቅጌቸው። እነሱም ጥንት

በጡነት ዛፍ ነበረ። እሁን ግን ዛፍነቱ ቀርቶ ሰው ሆነዋል አሉኝ። እኔ ግን ስቂባቸው ሔድሁ። ጥቂትም ከሔድሁ በኋላ አወጣኪን አገኘሁት። ስለ ዛፉም ጠየቅሁት። እርሱ ግን ወደኔ ዘወር ብሎ ጤና የለህምን፤ ሰው መምለሱ በቀረ በስንት ዓመቱ። ዛሬማ ፍጹም ዛፍ ሆኖ የለምን አለኝ። እኔም ስቂባት መንገዴን ሔድሁ።

ከዚህ በኋላ ሳላለበው በድንገት ወደ ሰሜን ዞርሁ፡፡ በሰሜን ያሉ ሰዎች የዛፋን ነገር ጠንቅቀን እናውቃለን ይላሉ፡፡ እኔም ወደ ሕንርሱ ሐጃ ጠየቅኳቸው፡፡ ነገር ግን አንድ ነው፤ ሁለት ነው በማለት ክርክር ይዘው ነበሩና እኔን ከቁም ነገር ሰላልቆጠሩኝ የእነርሱ ክርክር መጨረሻ ሳይኖረው ጊዜ በዚህ ቆሜ ልቀር ነውን፤ ብዬ ወደ ምሥራቅ ዞርሁ፡፡ በምሥራቅም ያሉ ሰዎች አንድ መሆኑን ዘወትርም ዛፍና ለው መስሎ መታየቱን አስረዱኝና እጅግ ደስ አለኝ፡፡ ማቴ. ፫፥ ፲፯፤ ፩ ቆሮ. ፰፥ ፮፤ ዮሐ. ፱፥ ፴፯ - ፴፰፡፡

የጥራት ፍጥነት

ሰላም ምስቲ ክብር ይገባ

በዚህ በምሥራቅ ሀገር ከወዲያ ወዲህ ስመላለስ በነፋሽ ስፍራ የበቀለ አንድ ዛፍ አገኘሁ።

ይህም ዛፍ በልምሳሜም በቅጣልም በርዝመትም አስቀድሞ ያየኋቸውን ሁለቱን ዛፎች ይመስላል። የበቀለበት ስፍራ ተራራማ ስለሆነ ነፋስ ይወዘውዘው ነበረ።

የዚህንም ነገር እየመረመርሁ ስሔድ መቅደዎሰን አገኘሁት። የዛፉንም ነገር ያውቀው እንደ ሆነ ብዬ ጠየቅሁት። እርሱም እንዲህ የሚያስደንቅህ የዚህ የዛፍ ነገር ነውን፤ ከዚህ የሚበልጡትን ሁለቱን ዛፎች አይተህ በሆነ ምንኛ ባደነቅህ ጥሯል።

ይህ ዛፍ በሁለቱ ዛፎች ዘንድ የቁጥቋጦ ያህል ነው አለች። እኔ ግን ስቁበት ሔድሁ። ጥቂትም እንዳለፍሁ ዘወር ብዬ ብመለከት ያ ያየሁት ዛፍ እንደ ርግብ ከንፍ አውጥቶ ሲበር አየሁት። ከዚህም በኋላ እያደነቅሁ መንገዴን ሔድሁ። ያ ወዳጄ ልቤም ካማርኛ ይልቅ የግዕዝ ቋንቋ ያውቅ ነበርና ወመንፈስክ ቅዱስ ኢታውዕእ እምሳሌሉ። ወበመንፈስ አዚዝ አጽንዓኒ። አይቴን አሐውር እመንፈስክ አያለ፤ የዳዊት መዝሙር ይዘምር ጀመረ። መዝ. 96፥ 16፤ የሳህ፤ ፯።

ፖሪፊፍ ፬

ስለ ትዕቢትና ስለ ትሕትና መጥለቅ

ከዚህ በኋላ ድንቁርና ወደ ምትባል ሀገር ደረሰሁ። በዚያችሁ ሀገር ትዕቢት የሚባል ሌባ ጌታ ሆኖ ይኖር ነበር። ሌብነቱን ግን የሚያውቅበት አልነበረም። ደግሞ ትሕትና የሚባል ለው የጨዋ ልጅ፤ ጊዜ ያዋረደው በዚያችው ሀገር ራሱን ቀብሮ ይኖር ነበር። እኔም ለሁለቱም ወዳጅ ሆኜ በሁለቱም ቤት ስበላ ስጠጣ ብዙ ቀን ተቀመጥሁ። ጻፋ ግን ትዕቢት ሌባ መሆኑን አላወቅሁም ነበር። ትዕቢትም በትሕትና ላይ ክፉ ክፉ ወሬ እያወራ ይነግረኝ ነበረ። ትሕትናም በሰማ ጊዜ ነገሩን እንዳልሰማ እየሆነ ዝም ይል ነበረ።

አንድ ቀን ትሕትና ወደ ቤቱ ጠርቶኝ ትንሽ ጨዋታ ስንጫወት ትዕቢት እግረ መንገዱን ሲያልፍ አየኝና ተቆጥቶ ጨርቁን ባፍንጫው ላይ አድርጎ አለፈ። ጥቀትም እንደ ሐዲ፤ ከሐሜት ጋራ በመንገድ ተገናኘ። ሐሜት ቶሎ ብሎ ጌታው አቶ ትዕቢት ከወዴት ይመጣሉ አለው።

ከወደ ሰይጣን ልብ አለው።

ምነው፡ ኢዝነዋል ኢሰው፡፡

ጋዘን ይብዛብኝ? ሰው ሁሉ ወረተኛ ነው። ይህን ባጠገባችን የቆመውን ሰው ይህን ዓለም (መጻሕፍትን) ሲዘር አገኝቼው ወደ ቤቴ ወሰድሁት።

ደግሞ ሱሪህን እስከ ተረከዝህ አድርግ፤ ዓይኑን ተኳል፤ ጨርቅህን አፍንጫህ ላይ አድርግ፤ ሰላምታ ሲሰጡህ ዝም በላቸው ብዬ የሀገሩን ሥርዓት አስተማርሁት። አሁን ግን ሁሉንም ትቶት ከትሕትና ጋራ ሲጫወት አየሁት። ትሕትና ሰንኳን እንግዳ የሚቀበልበት ራሱን የሚረዳበት ገንዘብ አያገኝም አለ።

ትዕቢትም ከሐሜት ሐፍ ይህን በሰማ ጊዜ ደስ አለውና ትሕትና የሚያውቀው እንግዳ መጥቶብናልና እንጀራ አበድሩኝ ማለት ነው እንጂ፤ ባለ ገንዘብማ ከሆነ ልጆቹ ነቢያት፣ ሐዋርያት፣ ጸድቃንና ለማዕታት የማበሉትና የሚጠጡት አጥተው በረኃብ ለምን ይተላለቁ ነበር አለ። ማቴ. ፭፥ ፯።

ትዕቢት ይህን ሁሉ ነገር ሊናገር ትሕትና ጆሮውን ጣል አድርጉ ይሰማ ነበርና በነገሩ ስለ ተናደደ በትሩን ይዞ ወደ ትዕቢት ቀርቦ አንተ ሌባ ምነው ብቸልህ ብቸልህ እምቢ አልሁ።

የዚያ የሐሰተኛ የዲያብሎስ ልጅ መሆንህን ረሳኸውን? ዳሩ ግን ምን ታደርግ ስደት ለወሬ ይመቻል። የኔ አባት ክርስቶስ ነገርህ (ከሰው ልብ) አስወጥቶ ቢሰድህ ወደዚች ድንቁርና ወደ ምትባል ሀገር መጥተህ ጌታ ሆነሃል። እውቀት የሚባል ከሳሽ አስነሥቼ ከዚህ ሀገር ሳላጠፋህ የቀረሁ እንደ ሆነ እያለ በዛቻ ወደ ቤቴ ተመለስ። ትዕቢትም ለካ ሌብነቴ ታውቆብኛልላ ብሎ ዝም አለ።

ኋላ ግን ዘመዶቹ ተሰብስበው አሁንም እንዴህ ዝም ብለህ ከቀረህ ማንም እየተነሣ ሌባ እያለ ሊሰድብህ አይደለምን በዳኛ ክስስና ያዘው ሌብነትህን በማን ይረታሃል አሉት። ከዚህም በኋላ ትዕቢት ወደ ወዳጅ ልቤ መጥቶ ዳኛ አድርጌሃለሁና ትሕትናን አስመጣልኝ አለው። ትሕትናም አሳቡን ጥሎ ተቀምጦ ሳለ ተከሰሃልና ቶሎ ድረስ የሚል ቃል መጣበት።

ከዚህ በኋላ ትዕቢትና ትሕትና ተቋቋሙ።

እኔም አስታርቃለሁ ብዬ ብዙ ደከምሁ፤ ነገር ግን ትዕቢት ዕርቅ እምቢ አለ። ትዕቢትም ዕርቅ እምቢ ያለበት ምክንያት ለዳኛው ብዙ ገንዘብ እስጥሃለሁ ብሎ ተስፋ ሰጥቶት ነበርና መቼም አይረታኝም ብሎ ነበር። በንግግሩም ይታወቃል።

ትሕትናም ሌባ መሆንህን ልርታህ አለው። ዳኛው ግን ለትዕቢት አድልቶ ነበርና ትዕቢት ሌባ አለመሆኑን ይርታ አለ። እንዲህ ማለቱ ለትዕቢት ብዙ ወዳጆች ነበሩትና ምናልባት እነዚያ ምስክር ተቆጥረው ትዕቢት ይረታል ብሎ ተስፋ አድርጎ ነው። ትሕትናም ነገሩ እንዳልሆነለት ባየ ጊዜ ተጠበቃዬ አለ። በስምንተኛውም ቀን ጳውሎስ የሚባል ነገር አዋቂ አግኝቶ ይዞ መጣ። ዳኛውም ያንን ባየ ጊዜ እጅግ ፈራ። ስለዚህም ቀኑ ለትሕትና ይሁን ተባለ። ፈራጆቹም ትዕቢት ሌባ መሆኑን ትሕትና ይርታ እያሉ ፈረዱ። ጳውሎስም ትዕቢትን ሌባ ነህ አለው። አይደለሁም አለ። የዘላለም ዙንኔ እስጥ አለው። አገባ አለ።

ከዚህም በኋላ ምስክሮች ተቈጠሩ። ምስክሮቹም ጴጥሮስ፣ ማቴዎስና ያዕቆብ ነበሩ። ጳውሎስም እጁን ዘርግቶ ጴጥሮስ ሆይ!

ትዕቢት ሌባ እንደ ሆነ እውቅልኝ አለው። ትዕቢትም በኔም አታውቅብኝ እኔ ሌባ አይደለሁም አለ። ጴጥሮስ ተነሣ፤ አለም። እንዲሁ እናንተ ጉባዛዝት ለሽማግሎች ተገዙ፤ ሁላችሁም እርስ በርሳችሁ ተገዙ፤ ትሕትናንም ልበሱ እግዚአብሔር ልባቸውን የሚያስታብዩትን ይጣላልና። ለትሑታን ግን ጸጋውን ይሰጣል፤ እንግዲህ ከጸናቸው ከእግዚአብሔር እጅ በታች ዝቅ በሉ፤ በጊዜው ከፍ ከፍ ያደርጋችሁ ዘንድ አለ። ፩ ጴጥ. ፳፥ ፭ - ፮።

ጳውሎስ ነገረልኝ አለ። ትዕቢት አዎን ነገረልህ አለ።

ዳግመኛ ማቴዎስ ሆይ፤ ትዕቢት ሌባ እንደ ሆነ እውቅልኝ አለ። ትዕቢትም እኔ ሌባ አይደለሁም በኔም አታውቅብኝ አለ። ማቴዎስ ተነሣ ከናንተ የሚበልጥ ሎሌ ይሁናችሁ። ነፍሱን ከፍ ከፍ ያደረገ ዝቅ ይላልና። ነፍሱንም ዝቅ ዝቅ ያደረገ ከፍ ይላልና አለ። ማቴ. ፳፫፥ ፲፩ - ፲፪።

ነገረልኝ አለው። ትዕቢትም አዎን ነገረልህ አለው።

ያዕቆብ ሆይ፤ ትዕቢት ሌባ እንደ ሆነ እውቅልኝ አለው። ትዕቢትም በኔም አታውቅብኝ ሌባ አይደለሁም አለ።

ያዕቆብ ተነሣ እግዚአብሔር ልባቸውን የሚያስታብዩን ሰዎች ይቀጣል። ለትሑታን ግን ጸጋ ይሰጣል አለ። ያዕ. ፬፥ ፮።

ጳውሎስም ነገረልኝ አለ። አዎን ነገረልህ አለ። አንሣ አለው። አያስነሣኝም እነዚህ አሁን የመሰከሩት ሁሉም አብሮ አደጎችህ ናቸው አለ።

ዳኛውም እጁን ዘርግቶ ይህን ማለት በፊት ነበረ እንጂ፤ አሁንም አንተው ወደህ ተቀብለሃቸው ነገር ካለቀ በኋላ እንዲህ ብትል መቼ ይሆናል፤ ይልቅስ አንሣ አለው።

ጳውሎስ ግን ተናደደና አሁን እንዲህ ማለትህ ሌሎች ምስክሮች እያገኝም ብለህ ይሆናል። እኔ መልካቸውን እንኳ ካላየኋቸው ከሽማግሎች ወገን ልቁጠርልህ አለው።

ትዕቢትም ከዚያ ወዲያስ ብሞትም አይቈጩኝም አለ። ከዚህ በኋላ ሰሎሞንን ሕዝቅኤልን ቆጠረለት። ከሬተኞች ጋራ አምስት ምስክሮች መሆናቸው ነው። ጳውሎስም በቁጣ ቃል ሰሎሞን ሆይ፤ ትዕቢት ሌባ እንደ ሆነ እውቅልኝ አለ። ትዕቢትም በኔም አታውቅብኝ ሌባ አይደለሁም አለ።

ለሎሞን ተነሣ። ሰውን ትዕቢቱ ያዋርደዋል፤ ነፍሱን የሚያዋርድ ግን ክብር ይቀበላል አለ። ምዕ. ፳፱፥ ፳፫።

ነገረልኝ አለው። አዎን ነገረልህ አለ። ሕዝቅኤል ሆይ፤ ትዕቢት ሌባ እንደ ሆነ እወቅልኝ አለው። በኔም እታውቅብኝ ሌባ አይደለሁም አለ።

ሕዝቅኤል ተነሣ። የተዋረደ ይክብራል። የከበረውም ይዋረዳል አለ። ሕዝ. ፳፩፥ ፳፮።

ጳውሎስም አንሣ አለው። አንሣሁ አለ። ከዚህ በኋላ ትዕቢት ሌባ መሆኑ ትሕትናም ደኅና ሰው መሆኑ በሁሉ ዘንድ ታወቀ።

ትሕትናም ለዚህ ጳውሎስ ለሚባለው ተሟጋቹ በሮሜ የተሠራ ጥሩ ባሕረ ወጥ ሰይፍ አንሥቶ ሰጠው። ጳውሎስ ግን ሰይፉን ለአክሊል ለወጠው።

ምዕራፍ ፭
ስለ ንፍገት ተራራ

ከብዙ ዘመንም በኋላ ታምሜ ተኛሁ፤ በሽታዬም እጅግ ጽኑ ነበረ። ነፍሴን እየወጋኝ ከማክል ራሴ ከክርስቶስ የሚለየኝ ነበር። ጥቂትም በጎነት ባገኘሁ ጊዜ እያዘገምሁ መንገዴን ጀመርሁ።

በመንገዴም በስተ ግራ ረጅም ተራራ ነበረ። ስሙም ንፍገት ይባላል። እንዳንድ ሰዎችም ፍቅረ ንዋይ ይሉታል። እኔም በዚያ ላይ ወጥቼ ይህን ዓለም ለማየት አሰብሁ። ያ ወዳጄ ልቤ ግን ገመምተኛ ነህና አትቸልም ብሎ ከለከለኝ። ይህንንም ስንጋገር ግያዝ ከወደ ተራራው መጣ። ስለ ተራራውም ጠየቅሁት። ግያዝ መለሰ፤ ለኔ መልካም ቤት በተራራው ጫፍ ተሠርቶልኛል። አንተም ትንሽ ዛሬጋጋ መሳይ አሠርተህ በዚያ ብትኖር ይሻልህ ነበረ አለኝ። ፩ ነገ. ፭፥ ፳፫።

እኔ ግን አሳቤ ይህን ዓለም (መጻሕፍትን) ለመዞርና ለማየት ነውና ሁሉንም ነገር ከወዳጄ ልቤ ጋራ ተማክሬ እነግርሃለሁ አልሁት። ከግያዝም ከተለያየን በኋላ ወደ ወዳጄ ልቤ ቀርቤ በንፍገት ተራራ መኖር ለኔ ይመቸኝ ይሆንን፤ ብዬ ጠየቅሁት። ወዳጄ ልቤም ሽረ ወዲያ ምን ያደርግልኝ ብለህ ነው። እኔ አውቀው የለምን አለኝ። ሽኸ እንደ ምን ነው አልሁት።

የንፍገት ተራራ አሁን አንተ እንደምታየው እጅግ ረጅም ነው። ወጥቶ በጫፉ ላይ የቆሙ እንደ ሆነ በምድር ያለው ሁሉ ሰውም፤ ከብቱም፤ ወርቁም፤ ብሩም፤ እህሉም ጥቂት መስሎ ይታያል። ዳግመኛ በዚህ ምድር ያለው ገንዘብ ሁሉ ያንድ ሰው ቢሆን ላንድ ቀን እራት የሚበቃ አይመስልም። ይልቁንም በንፍገት ተራራ የቆመ ሰው አባቱንና እናቱን፤ ወንድሙንና እጎቱን፤ ዘመዱንና ወዳጁንም ለይቶ ማወቅ አይችልም አለኝ።

ይህን ሁሉ ሲነግረኝ ወጥቼ አያለሁ በማለት ልቡናዬ ተስፋ አልቆረጠም ነበር። ነገር ግን ባንድ ስፍራ ቆሜ ሳመነታ ጊዜው መሸ። ስኔም ጋራ ሰይፍም፤ ጋሻም፤ ጦርም አልነበረም። ያ የሚለብረውን እሸቶ የሚዞረው አውሬ ቢመጣ ያፉ ጉርሻ ነኝ እንጂ የማመልጥበት ስፍራ አልነበረኝም። ፩ ጴጥ. ፭፥ ፳፡፡

እንዲሁም ስጩነቅ ከንፍገት ተራራ በስተቀኝ አንድ ቤት እየሁና ቶሎ ብዬ ወደዚያ ሔድሁ። አንድ ብላቴናም በደጅ ቆሞ አገኘሁ። ወዳጄ ሆይ፤ ስምህ ማነው አልሁት። አብሮ መብላት አባላለሁ አለኝ። ይህ ቤት የማነው አልሁት። የብላታ ቸርነት ነው አለኝ። እባክህ ንገርልኝ አልሁት። እርሱም ቅን ብላቴና ኑሮ ቶሎ ገብቶ ነገረልኝ። ብላታ ቸርነትም በሰሙ ጊዜ እጃቸውን ዘርግተው ሲበሩ መጡና ይዘውኝ ገቡ። ከገባንም በኋላ የሚያስፈልገኝን ነገር ሁሉ አቀረቡልኝ። የመኝታም ጊዜ ሲደርስ ወደ መኝታ ቤት ይዘውኝ ሔዱ። በዚያም መልካም ምቹ አልጋ አሳዩኝ። እኔም እጅግ ደክሞኝ ነበርና ቶሎ ተኛሁ። ወዳጄ ልቤ ግን እጅግም እንቅልፍ አልነበረበትምና ባጠገቤ ተኝቶ ያጫውተኝ ነበረ። በነጋም ጊዜ ለመንገዴ ስለ ቸኩልሁ ቶሎ ታጠቅሁ። ብላታ ቸርነትም ለመንገዴ የሚበቃ ስንቅ ሰጠኝ። ዳግመኛም ወደ ንፍገት ተራራ መውጣት እንዳለብሁ መከሩኝ። ምክንያቱንም ብጠይቃቸው ከተራራው መርዘም የተነሣ ራስ እያዞረ ይጥላል አለኝ። እኔም ብላታ ቸርነት በሠሩልኝ ሥራ ሁሉ እጅግ ደስ ስላለኝ ወደ ሀገሬ ስመለስ መጥቼ እሰናበትዎታለሁ ብያቸው መንገዴን ሔድሁ።

ምዕራፍ ፯
ስለ ምእመን ሠርግ

ከዚህም በኋላ ምሥራቅ ምሥራቁን ለመዞር ተነሣሁ። በምሥራቅም ያላየሁት ሀገር አልነበረም። መንገዱ ግን እጅግ አስቸጋሪ ነበረ። ማቴ. ፯፥ ፲፫።

መሪ ባልነበረኝ ባንዱ ፈርፈር ውስጥ ወድቄ እቀር ነበረ እንጂ፤ ወደ አስብሁበት ስፍራ ባልደረስሁም ነበረ፤ ነገር ግን ከቤቴ ከወጣሁ ቀኑ ብዙ ነበረና ስንቅ አለቀብኝ። ወዳጄ ልቤም ችግሪን አይቶ የሕይወት እንጀራ የሚሸጥበት ገበያ ሞልቶ የለምን፤ ሔደን እንግዛ አለን። ዮሐ. ፮፥ ፶፡

ነገሩስ መልካም ነበረ። ነገር ግን የያዝነው ገንዘብ ጥቂት ነውና በዚህ ያህል ዋጋ የሕይወት እንጀራ እንሸጥም ብለው ቢመልሱን እንዴት እንሆናለን። እንዲህ በረኃብ ተጨንቀን ሳለን የመንገዱን ድካም እስኪ ተመልክተው አልሁት።

እንዲሁ ባንድ ሥፍራ ቆመን ይህን ስንነጋገር ወደ ለሜን ብመለከት በምሥራቅና በሰሜን አዋሳኝ ብዙ ለዎች ነጫጭ ልብስ ለብለው በትልቁ አዳራሽ ደጅ ከወዲያ ወዲህ ሲመላለሱ አየሁ። እኔም ፈጥኜ ወደ እርሳቸው ሔድሁ። በደረስሁም ጊዜ ይህ አዳራሽ የማነው ብዬ ጠየቅኳቸው። የታላቁ ንጉሥ ቤት ነው። ነገር ግን አሁን በውስጡ ያለው ሰው ባለኪራይ ነው አሉኝ።

ሁላችሁ ነጫጭ ልብስ ለብሳችሁ ከወዲያ ከወዲህ የምትመላለሱት ስለ ምን ነው፤ ዛሬ ያመት በዓል ነውን አልኳቸው።

እንኳን እንኳን ይህን ቤት የተከራየው ሰው ልጁን ምእመንን ከወንጌል ጋራ ሊያጋግው ነው።

ስለዚህ አሁን ወደ ሠርጉ ለመሔድ ቸኩሰናል። ነገር ግን ሠርገኞች እጅግ ጥቂቶች ሆነን ተቸግረናልና የሠርግ ልብስ እንዳለህ ከኛ ጋራ እንሔድ አሉኝ። እባካችሁ ጥቂት ቆዩኝና በከረጢቴ ጥቂት ገንዘብ ባገኝ ወደ ገበያ ሔጄ፤ የሠርግ ልብስ ልግዛ አልኳቸው።

አይሆንም በጊዜ ግብ ተብለናል። ጊዜው የመሽ እንደሆነ በሩ ይዘጋብናል። በሩም ከተዘጋ በኋላ፤ ክፈቱልን ብንል የሚከፍትልን እናገኝም አሉኝ። ማቴ. ፳፭፥ ፲፩ - ፲፪።

እኔም ጥንቱን ባልነገራችሁኝ እንኳ መልካም ነበረ። አሁን እንደምን ልሁን እያልሁ አለቅስባቸው ጀመርሁ። እነርሱም አይዞህ አታልቅስ ንስሐ የሚባለውን ወንዝ ተሻግረነው እንሔዳለንና ልብስህን በዚያ ታጥባለህ። እኛም አንድ ሰዓት ያህል እንቆይሃለን አሉኝ። እኔም እጅግ ደስ አለኝ። የደስታዬም ምክንያት ተርቤ ነበርና ከዚያ ከሠርጉ እንጀራ ስመብላት አስቤ ነው። ማቴ. ፱፥ ፲፯።

ከዚህም በኋላ ንስሐ ወደሚባለው ወንዝ ደረስን። ቶሎ ብዬም ልብሴን አውልቄ ማጣብ ጀመርሁ። ነገር ግን የዘወትር ልብሴ ነበረና እድፉ ፈጽሞ የማይለቅ ሆነ። ኢዮብ ፳፭፥ ፱፤ ፯።

ሠርገኞችም ትተውኝ የሚሔዱ ሆነ። እኔም ቶሎ ብዬ ለቅልቄ ሳይደርቅ እርጥቡን ለብሼ ተከተልኳቸው። ወደ ሠርጉም ቤት በደረስን ጊዜ ወደ ውስጥ አስገቡን ቤቴም እጅግ አጊጦ ነበረ፤ በውጭም በግቢም ፀሐይ የሚመስል መብራት ይበራ ነበር።

እድመኞቼም ከጥሩ ወርቅ የተሠራ ልብስ ለብለዋል። የሙሽራዬቴ የወንጌል አባት ክርስቶስም በመካከላቸው ተቀምጧል። እንደ ነፋስ የሚፈጥኑ አሽከሮች መላእክትም የሠርገኞቹን መሣሪያ እየተቀበሉ ያገለግሉ ነበሩ።

ሠርገኞቹም መጡ በተባለ ጊዜ በውጭም በግቢም ፍጹም እልልታ ሆነ። እምቢልታም መለከትም ይነፋ ጀመረ። ይኸም ሁሉ ሲሆን እኔ እየተከናነብሁ አለቅስ ነበር። ያ ወዳጄ ልቤም ወደኔ ቀርቦ ስለምን ታለቅሳለህ አለ። እንዲህ በሥራት ሚስት ሳላገባ ዘመኔ ስላለፈብኝ ነው አልሁት።

ለሠርግም እንጂ መጠራት እጅግ መታደል ነው ወደ ሠርጉ የተጠሩ ያልመጡ ስንት ይመስሉሃል አለኝ። ማቴ. ፳፪፥ ፩፤ ፲፬።

ከኛ ወገን የነገር አባት ቶማስ ነበረ።

አንድ ሰዓትም የሚያህል ዝም ብለው አቆሙን።

ከዚህም በኋላ ምነው ቆማችኋል አለ።

የሙሽራው የነገር አባት ቶማስ ቶሎ ብሎ ልጅ ታደርጉን ብለን አለ። ዮሐ. ፫፥ ፭።

ጥቂትም ቆይተው እጃችሁ ከምን አሉ።
 ከመቄረጥ አላቸው።
 ከዚህም በኋላ የሌት ጌጥ አቀረበ።
 የውስጥ ቀሚስ አላዩን አሉ።
 ንጹሕ ልብ አላቸው።
 መደረቢያሳ አሉ።
 የዋህነት አላቸው።
 ጉትቻ አሉ።
 ክፉ ነገር አስመስማት አላቸው።
 ሌላም ብዙ ዓይነት ጌጥ አቀረበ።
 ማደሪያችንን ንገሩን አሉ።
 መከራ፣ ስደት፣ ረጋብ፣ ጥማት፣ መታሠር፣ መገረፍ፣ ጭንቀት
 አላቸው። ዕብ. ፲፩፥ ፱።
 ጥቂትም ቆይተው ጣል ጣል አድርጉበት እኮ አሉ። መሰደብ፣
 መጠላት፣ መመታት፣ መናቅ፣ መዋረድ፣ አላቸው። ጥቂትም ቆይተው
 ተው ጨምሩበት አሉ።
 መሰቀል፣ መታረድ፣ መታነቅ፣ በመጋዝ መሠንጠቅ አላቸው።
 ርስትሳ የለምን አሉ።
 አባታችን አዳም ለልጆቹ ሁሉ ያወረሰን ሞት የሚባል ለፊ ርስት
 አለን አላቸው። ሮሜ. ፭፥ ፲፪።
 ከዚህ በቀር የላችሁምን አሉ።
 መኖርስ መቃብር የሚባል ርስት አለን። ነገር ግን ዘወትር
 ካልቆፈሩት አሁን አያበቅልም አላቸው።
 የግል ገንዘብ የላችሁምን አሉ።
 የቀድሞ አያታችን የጴጥሮስ ርስት ፍርሃት የምትባል የግል
 ገንዘባችን ናት አላቸው። ዮሐ. ፲፭፥ ፲፮።
 ለሰ ምን አሉ።
 እናታችን ወይዘሮ ሰውነት አርጅተው ደክመዋልና እሳቸውን
 እንጦርበታለን አላቸው።
 ከዚህም በኋላ ሁለቱ ሚዜዎች ሃይማኖትና ምግባር
 የመሽራዮቱን ዓይነት ጥርሷን ለማየት ወደ እልፍኝ ገቡ። አይተውም
 በተመለሱ ጊዜ ቃል ኪዳን ተጋቡ። ወደ መብልም ቤት ገባን። ቤቱም
 እጅግ ያማረ ሰርፍና ወላንሳ የተነጠፈበት ነበረ።

እንጀራው በገበታ፤ ወይኑ በጽዋ፤ ተዘጋጅቶ ቀርቦ ነበር።
 በልተንም የምንጠግብ አልመለስንም። ይልቁንም፤ ወዳጅ ልቤ በልቶ
 የሚጠግብ አይመስለውም ነበር።
 ነገር ግን ሁላችንም በልተን ጠጥተን ጠገብን።
 በነጋም ጊዜ መሽራዮቱን ተቀብለን ምሳችንን ተጋብዘን ወደ
 መሽራው ቤት ተመለስን።
 የሚቀበሉንም ብዙ ሰዎች መጡልን።
 እኛም ንሴብሐ ለአግዚአብሔር ስቡሐ ዘተሰብሐ እያልን እንቀኝ
 ጀመርን።
 የመሽራውም ሴት ዘመዶች እንዲህ እያሉ ይዘፍኑ ነበሩ።
 እንዲያው ገበየንሽ፤
 እንዲያው ገበየንሽ፤
 አላየንሽ።
 እንዲያው ገበየንሽ።
 መሽራዮቱንም ተከትለው የመጡት ሴቶች እንዲህ እያሉ
 ይዘፍኑ ነበሩ።
 ትዕቢት ትዕቢት አይዘሽሞይ፤
 ትዕቢት አይዘሽሞይ፤
 የክርስቶስ አይደለሽሞይ።
 ትዕቢት አይዘሽሞይ፤
 የማቴዎስ አይደለሽሞይ።
 ትዕቢት አይዘሽሞይ፤
 የማርቆስ አይደለሽሞይ።
 ትዕቢት አይዘሽሞይ፤
 የነሱቃስ አይደለሽሞይ።
 ትዕቢት አይዘሽሞይ፤
 የዮሐንስ አይደለሽሞይ።
 ትዕቢት አይዘሽሞይ፤
 የነጴጥሮስ አይደለሽሞይ።
 ትዕቢት አይዘሽሞይ፤
 የጳውሎስ አይደለሽሞይ።
 ትዕቢት አይዘሽሞይ።
 እንዲህም በዘፈንና በእልልታ ገባን።

በማግሥቱም ሁለቱ ሚዜዎቹ ሃይማኖትና ምግባር የምሥራች ለማለት ተልከው ሑዱ።

የሙሽራዮቹም የወንጌል አባት በሰማ ጊዜ፤ ለልጄ ለወንጌል ባል ለምእመን መንግሥተ ሰማይ የምትባለውን ርስት ሽልሜዋለሁ አለ። ማቴ. ፭፥ ፫።

ምዕራፍ ፯
ስለ ምእመን ሞት

እኔም የሠርጉ ትርፍራፊ እስኪያልቅ በዚያው ሀገር ተቀመጥሁ። ሙሽራይቱ ወንጌል ግን እስከ አሥር ቀን ላትታይ በጫጉላ ቤት ተቀምጣ ነበረና ባሥረኛው ቀን ከዘመድ ከወዳጅ ለመገናኘት መጣችና በሠርጉ እዳራሽ ቁጭ አለች።

ቤተ ዘመድም ጉረቤትም ተለብሰው ቢያያት ቀኝ አይንዋ የጠፋ፤ ቀኝ እጅዋ የሰለለ፤ ቀኝ እግሯ ያነከሰ ሆና ተገኘች። ማቴ. ፭፥ ፳፱፤ ፴። ጉንጭና ጉንጭዋንም በጥሬ ሲመቷት አድጋ ኑራ ፍም መሰላለ። ማቴ. ፭፥ ፴፱።

የቀረውም ሰውነቷ ረጋብ ያንገላታው የክፉ ቀን ሰው ይመስላል። ማቴ. ፭፥ ፮።

በዚያ ጊዜ ቤተ ዘመድ ቤተ ዘመዱ አፈረ።

ባዕድ ባዕዱ ግን ይስቅ ጀመረ።

ባሏ ምእመን ግን ይህን ሁሉ ባየ ጊዜ አንድ ጊዜ በቃል ኪዳን ካገባችበት በኋላ ምንም መልካ ቢከፋ አልፈታትም ብሎ ቆሞ ተናገረ።

እርሷም ከተቀመጠችበት ተነሥታ እኔ መልኬ ባያምር የኋላ ኋላ ለባሌ ተመችቼ ደስም አለኝቼ እኖራለሁ። ደግሞም አሁን እናንተ ብትንቁኝ የራስ ፀጉሬ ስንኳ ሊነካበት የማይወድ አባት አለኝ። ምን ትጉዱኛላችሁ። ብላ ተናገረች። ስለዚህ ሁላችንም አደነቅን። ማቴ. ፲፥ ፴።

ከዚህም በኋላ፤ ዘመዶቹ ሁሉ ተለብሰው ይህችን ሴት ብትፈታ ፍታ፤ ባትፈታ ግን እኛ እንጣላሃለን። ያንተ ይቅርና በኛ ስንኳ ልጅ አዋቂው ይስቅብን ጀመረ። ያለእርሷ ሴት የለምን አለች። ማቴ. ፲፥ ፴፩ - ፴፮።

ቤተ ሰዎቹም እኛ ይህችን ሴት እመቤታችን ብለን አንኖርም አለች።

እርሱ ግን ሚስቱን ወንጌልን ሰብቻዋ ጠርቶ ሁሉም ፍታት አሉኝ ምን ማድረግ ይሻላል አላት።

እርሷም አንተ ጠልተኸኝ እንደ ሆነ ፍታኝ። አልጠላኸኝ እንደ ሆነ ግን የእግዚአብሔር ሀገር ሰፊ ነውና ተነሥተን ወደ አንዱ ሀገር እንሒድ አለችው። ማቴ. ፲፥ ፳፫።

እርሷም በእውነት ይህ ነገር መልካም ነው። በዚህ የዘመዶቹ መዘባበቻ ሆኜ ከመኖር ሀገር ጥሎ መሔድ ይሻለኛል ብሎ ያለ ገንዘባቸውን ትተው ተሰደዱ።

እኔም ይህን ዓለም (መጸሐፍትን) ዞሬ ሳልጨርስ ወደ ሀገሬ አልመለስም ብዬ ነበርና ከዚያ ሀገር ተነሥቼ ወደ ደቡብ ሀገር ሔድሁ።

ከብዙ ቀንም በኋላ፤ አንድ ቀን ወደ ማታ ወዳጄ ልቤ ጠፍቶብኝ ብቻዬን ተቀምጬ ሰጩኝበት በድንገት ከወደ ፊቴ ሲመጣ አየሁት። በቀረብኝም ጊዜ ወዴት ጠፍተህ ኖሯል አልሁት።

ወይዘሮ ዓለሜቱን ስመጠየቅ ሔጄ ነበረ አለኝ። ከርሱም ጋራ ይህን ስንነጋገር አንዲት ሴት መጥታ ባጠገባችን ቆመች። እኔም የማውቃት መለለኝና እቴ ሆይ፤ እንተዋወቅምን አልጋት።

ጥቂት ጥቂት አለች።

ማን ትባያለሽ አልጋት።

እኔ ወንጌል ነኝ አለች።

በዚያን ጊዜ ራሴን ይገፍ እጮህ ጀመርሁ።

ባልሽ ምእመንሳ አልጋት።

ምነዋ እርሱማ ከሞተ ብዙ ዘመን አይደለምን አለችኝ።

ምን ገደለው አልጋት።

ያን ጊዜ እንዳየኸው እኔን በማግባቱ ዘመዶቹም ወዳጆቹም ዓይንህን ላፈር አለች። እርሱም ደስ ይበላቸው ብሎ ሀገሩን ጥሎ እኔን ይዞ ሔደላቸው።

ነገር ግን በዚያም በሔድንበት ሀገር ሰው ጠላኝ።

እኔም ውኃ እየቀዳሁ እግራቸውን ከማጠብ በቀር የበደልኳቸው በደል አልነበረም። ዮሐ. ፲፫፥ ፲፬፤ ፲፯።

አንድ ቀንም ባላገሮቹ ሁሉ ተሰብስበው ይህች ሚስትህ ምስጢር አትሰውርም፤ በጆሮዋ ቢነግሯት በሰገነት ላይ ቆማ ታወራዋለች፤ በጨለማ ቢነግሯት በብርሃን ታወራዋለች፤ እንዲያውም ሰውና ሰው ሳታጋድል አትቀርምና ይዘህልን ካገራችን ጥፋ አሉት። ማቴ. ፲፥ ፳፮።

በዚህ ምክንያት እኔን ይዞ ከወዲያ ወዲህ ሊል አንድ ቀን ሌሊት አውራ መጣና ነጥቆ ወሰደው። ብጮህም የሚረዳኝ አላገኘሁም። በዚያው ብቻዬን ሳለቅስ አድሬ ጧት ያውሬውን ፈለግ ተከትዬ ብፈልግ አውሬው የበላውን በልቶ የተረፈውን የሰማይ ወፎች ሲናጠቁት አገኘሁ። መዝ. ፸፱፥ ፪።

ከዚህም በኋላ እርሜን አውጥቼ ካንዱ ወዳንዱ ሀገር ስዛወር እስካሁን ቆየሁ አሰኝኝ።

ምነው ያባትሽ ቤት ስንኳን ላንች ሰሌላስ ይበቃ የለምን፤ ይልቅ ወደ አባትሽ ቤት ብትመለሽ አይሻልሽምን አልኳት።

አዬ ወንድሜ ሆይ፤ እንግዲህ ወዲህ ባሌ ምእመን ሞቶ እኔ ተድላ ደስታ አድርጌ ለመኖር የማስብ ይመስልሃልን። እንዴሁ ካንዱ ሀገር ወዳንዱ ሀገር እየዞርሁ እኖራለሁ እንጂ፤ ወደ ሀገሬስ አልመለስም።

ደግሞ ሌት ነኝና ብቻዬን መኖር የማይሆንልኝ የሆነ እንደ ሆነ፤ አንዱን እንደኔ ያለውን አግብቼ እኖራለሁ አሰኝኝ።

እቴ ሆይ፤ እኔም ጥቂት ቀን ካንቺ ጋራ ሆኜ ባስተዛዘንሽ እወድ ነበረ፤ ግን አሁን ለመንገዴ እቸኩላለሁ። እግዚአብሔር ቢፈቅድልኝ ስመለስ ያለሽበትን አስጠይቄ አንድ ሳምንት ያህል አነጋግርሻለሁ አልኳት። ይህንም ሁሉ ስንነጋገር እንባዋ በጉንጫ ይወርድ ነበረ። ከዚህም በኋላ ተሰነባብተን ተሰያየን።

ምዕራፍ ፳

ስለ ምእመን ሞት መርዶ

ወዳጅ ልቤም የሴቷን የወንጌልን መክራ አንገሥቶ እየተጫወትን ስንሔድ እንደ ገና በስተኋላችን ስትመጣ እየናትና ቆመን ቆየናት።

በደረሰችም ጊዜ ምነው እቴ ሆይ፤ በደገናሽ ነውን አልኳት።

እኔስ ደገና ነኝ። ነገር ግን ወደ ሀገር ቤት ትሔድ እንደ ሆነ የባሌን ሞት መርዶ ወደ ዘመዶቹ እንድታደርስልኝ ብዬ ነው አሰኝ።

በቃሌ ነውን ወይስ በደብዳቤ አልኳት። ቢሆንማ ቀለምና ወረቀት ይዘህ እንደ ሆነ ቃሉን እየነገርሁህ ብትጽፍልኝ መልካም ነበረ አላች። እሺ ብዬ ቀለሜንና ወረቀቴን ተኪሴ አወጣሁና እየነገረችኝ ልጽፍ ጀመርሁ።

ይድረስ ካቶ እንደ ልቡ፤ ካቶ በፈቃዱ፤ ካቶ እንደ ጊዜው፤ እጅጉን እንዴት ናችሁ። እኔ ደገና ነኝ። እግዚአብሔር ይመስገን። ወንድማችሁ ምእመን ሞቷልና እርማችሁን አውጡ። ባልተቸገራችሁበት ነገር ወንድማችሁን ስለአስቀየማችሁት ይኸው እንዲህ በሰው ሀገር ወድቆ ቀረ።

ያሟሟቱም ነገር እንዲህ ነው። ከሀገራችን በወጣንበት ዕለት ጊዜ መሸብገና በዱር ውስጥ አደርነ። በዚያም ወምበዶች መጥተው ቀሚላችንን ከነመደርቢያችን ወሰዱብን።

በነጋም ጊዜ መንገድ አላፎች አገኙን። እነርሱም ትብትባቸውን ሁሉ አሸክመው ሁለት ምዕራፍ መንገድ ወሰዱን። ከዚያም በኋላ በጥፊ እየመቱ ወደ አደባባይ አቀረቡን። ማቴ. ፭፥ ፴፱ - ፵፪።

በዚያም ሌቦች ብለው ፈረዱብን። ከተፈረደብንም በኋላ ፵ ፵ ተገረፍን።

ከብዙ ቀንም በኋላ ሁሉ አላፊ ነው ወደ ምትባል ከተማ ደረስን። በዚያች ሀገርም ያሉ ለዎች ለጊዜው በመልካም አቀባበል ተቀበሉን።

ካንድ ዓመት በኋላ ግን አንድ ምቀኛ ሰው ተነገሥቶ ይህ ምእመን የሚባል ሰው ምንም እርሱ ደግ ቢሆን ሚስቱ ወንጌል ክፉ ናትና ሚስቱን ይዞ ካገር ካልወጣ ለሕዝቡ ሁሉ ጤና አይገኝም፤ ብሎ ላገረ ገዢው ነገረው።

በዚሁ ምክንያት ካገር እንድንወጣ ታዘዘን።

እኛም ቀን ሰቀን የሔድን እንደ ሆነ ያው ምቀኛችን ያየንና ደግሞ እንድ ክፉ ነገር ተናግሮ እጃችንን ያሲዘዋል ብለን ስለ ፈራን በሌሊት ለመሔድ ተማከርን። ሌሊትም በሆነ ጊዜ አውራ መንገዱን ትተን ጠባቡን መንገድ ይዘን ሔድን። ማቴ. ፯፥ ፲፫ - ፲፬።

ነገር ግን የጨለማ ጊዜ ነበርና መንገድ ጠፍቶብን ዱር ለዱር ስንሔድ አውራ በድንገት መጥቶ ባሌን ምእመንን ነጥቆ ወሰደብኝ። ብጮህም የሚደርስልኝ ሰው አላገኘሁም።

በማግሥቱም በራሴ ላይ ትቢያ ነስኻሼ፤ ልብሴን ቀድጄ፤ እያለቀስሁ ብቻዬን ስሔድ መታመኔ በእግዚአብሔር ነው ወደ ምትባል ከተማ ደረስሁ።

የዚያችም ከተማ ንጉሥ በሰገነቱ ላይ ተቀምጦ አይቶኝ ኖሮ ያች ሌት ምንድር ናት፤ እስቲ ጠይቃት ብሎ አንድ አሽከር ላከልኝ።

እኔም ለመላክተኛው መከራዬን ሁሉ ከመጀመሪያ እስከ መጨረሻው አጫወትኩት።

እርሱም ሔዶ በነገረው ጊዜ ብዙ አዘነልኝና ወደ እንግዶች ማደሪያ ቤት ውሰድዋት ብሎ አዘዘልኝ። በማግሥቱም ማኅበረ መላእክት የሚባሉትን ጭፍሮች ጠርቶ አጉብር ሠርታችሁ፤ አጉብሩን ወርቀ ዘቦ ግምጃ አልብሳችሁ፤ ጭፍሮችን ሁሉ በየወገናችሁ ሰብስባችሁ፤ አልቃሽ አቁማችሁ ስለ ባሏ ስለ ምእመን አልቅለላት ብሎ አዘዘ።

እነርሱም ጌታቸው እንዳዘዛቸው አጉብሩን ሠርተው በታላቁ ሜዳ አስቀመጡት። እኔም አጉብሩን እየዞርሁ አለቀስ ጀመርሁ። በዚያ ጊዜ ጭፍሮች ሁሉ ልዩ ልዩ ባንዲራቸውን ይዘው በክፍል በክፍሉ ሊመጡ ጀመሩ።

መጀመሪያ ማኅበረ ነቢያት የሚባሉት ጭፍሮች መጡ። ባንዲራቸውም ብጫ ሆኖ በውስጡ ዓይን ተሥሎበታል።

ቀጥሎም የንጉሥ ልጅ መጣ። የርሱም ባንዲራ ቀይ ሆኖ በውስጡ የመስቀል ምልክት አለበት። በስተኋላውም ማኅበረ ሐዋርያት የሚባሉት ጭፍሮች የጌታቸውን ባንዲራ የሚመስል ባንዲራ ይዘው መጡ።

ቀጥሎም ማኅበረ ሰማዕታት የሚባሉት ጭፍሮች መጡ። ባንዲራቸውም ቀይ ሆኖ ሰይፍ ተሥሎበታል።

ቀጥሎም ማኅበረ ጳጳሮች የሚባሉት ጭፍሮች መጡ። የነሱም ባንዲራ ጥቁር ሆኖ በላይ የዱር አውሬ ተሥሎበታል።

ቀጥሎም ማኅበረ ምእመናን መጡ። ባንዲራቸውም አረንጓዴ ሆኖ በላይ የዓለም ካርታ ተሥሎበታል።

ከነዚህም ሁሉ መካከል ዳዊት የሚባል በገና መች ክቡር ሞቱ ለጳጳሩ በቅድመ እግዚአብሔር። ጳጳሩን ከመ በቀልት ይፈራ፤ ወይበዝገ ከመ ዘግባ ዘሊባናስ እያለ በገናውን ሲደረድር ያየው ሰው ሁሉ በእንባ ይራጭ ነበረ።

እኔም ይህን ሁሉ ባየሁ ጊዜ የባሉ ገዝን እየጸናብኝ ሔደ። በዚያ ጊዜ አልቃሾች እንዲህ ብለው አለቀሱ።

ዘመዶቹ ጠሉት እርሱም ተበደለ፤

የዱር አውሬ ሆኖ ሰው አልቀርብ እያለ።

ዋይ ዋይ፤ ዋይ ዋይ።

መቼ ክፉ ነበር እርሱ ለወደደው፤

ሰውስ ይቅርና አውሬ እንኳ ለመደው።

ዋይ ዋይ፤ ዋይ ዋይ።

ምእመን ለላምታ ሲጽፍ አየሁት፤

የተላከ ብሎ ይድረሱን ከሞት።

ዋይ ዋይ፤ ዋይ ዋይ።

እንዲሁ ከጧት እስከ ማታ ስናለቅስ ውለን ፀሐይ ስትጠልቅ ተለያየን።

እኔም እንግዲህ ዓይናችሁን ለማየት እንኳ ፈቃድ የለኝምና በዕለተ ምጽአት ለመፋረድ ያብቃን።

ዲዮቅልጥያናስ በነገሠ ባጅ ዓመት በሮምያ ከተማ ተጻፈ።

ምዕራፍ ፱

ስለ ፍቅርና ስለ ተንኩል

ከዚህም በኋላ ወደ ለሜን ዞርሁ። የለሜን ሀገር መንገድ በዚያም በዚህም ያስኬዳል። ግን ቶሎ ብዬ ወደ ደቡብ ሔድሁ። በደቡብም ወደ ምሥራቅ ተመለስሁ። በለሜንና በደቡብ በምዕራብም ዞሬ ተመልሼ ማረፊያዬ በምሥራቅ ነበረ።

በምሥራቅም ሀገር ፍቅር የሚባል ሰው በጌትነት ይኖር ነበረ። ሮሜ ፲፫፡ ፲።

እርሱም እጅግ መልካም ሰው ስለ ሆነ ወደ ቤቱ የሚመጡትን እንግዶች ሁሉ ይቀበል ነበረ።

ነገር ግን ቅናትና ምቀኝነት የሚባሉ ጎረቤቶች ነበሩትና እንግዶች ሁሉ ወደ ፍቅር ቤት ሲሔዱ ያዩ እንደ ሆነ ፍቅር ዛሬ በቤቱ የሰምና ወደኛ ዘንድ መጥታችሁ እደሩ እያሉ ከደጅ ይወስዱዋቸው ነበረ።

አንድ ቀንም በሩቅ ቆሜ ስመለከት፤ ተንኩል የሚባል ሰው ሦስት አጋሰሶች ጭኖ ሲመጣ አየሁት። ወደ ፍቅር ቤትም ለማደር አስቦ ኖሮ አቃንቶ ሔደ።

ፍቅርም ተንኩል ወደርሱ ሲመጣ ባየ ጊዜ ቅንነት የሚባለውን አሽከሩን ጠርቶ እንግዳ መጥቶአልና ወጥተህ ተቀበል አለው።

ጭነቱም እስተራገፍ ብዙ ቆዩ። በዚያ ጊዜ ቶሎ ብሎ ሚስቱን ገርነትን ጠርቶ ምነው እንግዶቹ ጠፉ ይሆን፤ እስኪ ብቅ በይና እያቸው፤ ያልሆነ እንደ ሆነ እኔም አመጣለሁ አላት።

እሷም ገና ብቅ ስትል ተንኩል ጭነቱን አራግፎ፤ ነጫጭ ልብሱን ለብሶ እየሳቀና ደስ እያለው ሲመጣ አገኘቸውና ወደ ቤት አስገባቸው።

የተጫነውም ምንም እንደ ሆነ አላወቁም።

ተንኩል ግን ፍቅርን ከዚያ ሀገር ለማጥፋት አስቦ ነበርና ምስክር የሚሆኑ ሰዎች በሣጥን ውስጥ አግብቶ ምግባቸውን ጨምሮ ቆልፎባቸዋል።

እሳቡም፤ ፍቅርን ክፉ ነገር ለማናገርና እነዚያን ሰዎች ምስክር ለማድረግ ነበር።

የራትም ጊዜ ሲደርስ ፍቅር ወደ ተንኩል ቀርቦ ጌታ ሆይ፤ እባክህ እንግዶህ እህል እንቅመስ እለው።

ተንኩል መለሰ፤ ጌታው ምን ከፋኝ። ነገር ግን ጭነቱ በደጅ እንደ ወደቀ ነው። አስቀድሞ ጭነቱን አስገብተን ከዚያ በኋላ ለራት ብንቀመጥ መልካም ይመስለኛል አለ።

ፍቅርም አሽከሩን ቅንነትን ጠርቶ ምነው እንዲህ አደረግኸኝ ጭነቱን በጊዜ አታስገባም ኖሯልን አለው።

እመቤቱ ለእንግዳ እግር ውኃ አሙቅ ብለውኝ ነበረ አለ።

በል እኮ እሁንም በቶሎ አስገቡ ብሎ ተመለሰ።

ጭነቱም ከገባ በኋላ ለራት ተቀመጡ።

እራትም ከተበላ በኋላ፤ ጨዋታ ጀመሩ።

ተንኩል በመጀመሪያ እንዲህ አለ።

ወዳጄ ፍቅር ሆይ፤ እኔ በሀገሪ ሳለሁ፤ አባትህ ከርስቶስ ከሞተ ወዲህ ከታናሽ ወንድምህ ከትሕትና ጋራ በዚህ ሀገር የመኖራችሁን ወሬ ሰምቼ ነበር። ነገር ግን፤ ወንድምህ ትሕትና እንዳንተ አልተመቸውም አለ።

እሁንም እንዳንተ ያለ ሰው ለጌታ ሳያድር መኖር አይገባምና፤ ለዚህ ሀገረ ገዢ ለሰይጣን አሽከር ብትሆን መልካም ነው። ቤትህም ይታፈር ነበር እንጂ፤ መቼ ለሁሉ መሣፈሪያ ትሆን ነበረ። ፍቅር ደግ ሰው ነው እያሉህ እውነት ይመስልሃልን። አትሰማ፤ ሁሉም ትዳሩን እያበጀ ነው። እኔ ዛሬ ወዳንተ መምጣቴ ይህን ልመክርህ ነው እንጂ፤ ምንም ሌላ ጉዳይ የለኝም።

እንግዲያውማ ቅናትና ምቀኝነት ያባቴ የሄሮድስ የእገቱ ልጆች አይደሉምን። እርሳቸውን ትቼ ወዳንተ መምጣቴ ለምን ይመስልሃል። ምክራን ስማ እያሰ ሊነግረው ጀመረ።

ፍቅርም እስቲ እኮ ለሁሉም ነገር እግዚአብሔር ያውቃል አለው። ከዚህም በኋላ ወደ መኝታ ቤት ሔዱ። በነጋም ጊዜ ከየመኝታቸው ተነሥተው ተገናኙ። ከሰላምታም በኋላ ቆመው ሲነጋገሩ ቅናት እግረ መንገዱን ሲያልፍ ተንኩልን ከፍቅር ጋራ ቆሞ አየው። መዝ. ፷፪፥ ፬።

በቶሎም ወደ እርሱ ቀርቦ አንተ ተንኩል አይደለህምን አለው።

ነኝ እንጂ፤ አለው።

እስቲ ወዲህ ና አለው።

በሔደም ጊዜ ምነው ወዳጄ ከእኔና ከፍቅር ማን ይቀርብህ ነበረ። መሰንበት እንጂ፤ ብዙ ያሳያል። የኔ አሽከሮች አይሁድና የፍቅር አባት ክርስቶስ ጠበኞች መሆናቸውን ሳትሰማ ቀርተህ ነውን።

እርሱ ስንኳ በእኔ ምክንያት ነው እንጂ፤ ሥር መሠረት የሆነ ጡብ የላቸውም ብሎ ተቆጣና ሔደ። የሐዋ. ፲፫፥ ፳፮።

ሔዶም ያየውን ሁሉ ለወንድሙ ለምቀኝነት ነገረው።

ምቀኝነትም መለሰ፤ ወንድሜ ቅናት ሆይ፤ ከቶ ይህ ፍቅር የሚባል ሰው በምን ታደለ።

እኛ በገዛ ሀገራችን ተንቀን፤ ተጠልተን መኖር፤ እርሱ ተከብሮ፤ ተወዶ መኖር ምን ይመስልሃል።

በል እስኪ ሌላውስ ይቅርና ያጉታችን የሄሮድስ ልጅ ተንኩል እንኳ ወደ ፍቅር ቤት ሔዶ ይደርን።

ይህን ሰው ከዚህ ሀገር ካላጠፋን ምን ኑሮ አለን። እንዲህማ ከሆነ፤ አሽከሮችሰ፤ ሚስቶችሰ ቢኖሩን ምን ይሆኑናል። ወደርሱ ቤት የሚመጡ ብዙ ናቸውና እነዚያን እያዩ እየተዉን ይሔዳሉ እንጂ፤ ከኛ ጋራ የሚኖሩ ይመስልሃልን እያሰ ጣቱን ያጮህ ጀመረ።

ይህም ከሆነ በኋላ ተንኩል በፍቅር ቤት ዋለ አደረ። የሚሔድበትም ጊዜ በደረሰ ጊዜ ሔዶ በጭነቱ መካከል ተቀመጠ። ፍቅርንም ቆይታ አሰኝ ብሎ ጠራው።

ፍቅርም በመጣ ጊዜ ተንኩል ነገር ጀመረ።

ወዳጅ ፍቅር ሆይ፤ በዚህ ሀገር የምትኖረው ከቶ ስለ ምን ነው። ርስትህ ጉልትህ በምዕራብ ሀገር መሆኑን ሰምቼ ነበረ። ዘሌዋ. ፲፱፥ ፲፰።

ርስትህን ጉልትህን ለማንም ከብት መቋሚያ አድርገህ በዚህ ሀገር መቀመጥህ ለማን ደስ ይበሰው ብለህ ነው። ከደግነት የሚቆጠርልህ መስሎህ ነውን አለው።

በዚያ ጊዜ ሞኝ ፍቅር ሆይ፤ እውነት መሰለውና ይልቁንም ተንኩል የቅናትና የምቀኝነት ያጉታቸው የሄሮድስ ልጅ መሆኑን ዘነጋውና የልቡን ምሥጢር ሁሉ ሲነግረው ጀመረ።

ተንኩል ሆይ፤ እንግዲህ አብረን በላን፤ አብረንም ጠጣን፤ ምን እሰውርሃለሁ።

እነዚህ ጉረቤቶቹ ቅናትና ምቀኝነት ጠላቶቹ ናቸው። እነርሱ በቤታቸው ቁጭ ብለው አሸከርቻቸውን አይሁድን ከላሽ አድርገው ልከው አባቱን ክርስቶስን አስገደሉት።

እኔም ያን ጊዜ ገና ልጅ ነበርሁ። አሁን ግን ሰውነቴ እያደገ ነገሩ ይቆጫኝ ጀመር።

ገዳዮችንም በጠቋሚ አገኝኋቸው። እነዚያንም ለመግደል ሳለብ የነፍስ አባቱ መምሬ እውቀቱ መጥተው በምን ነገር አይሁድን ልትገድል ታስባለህ። ጌቶቻቸው ምቀኝነት ቢያዙዋቸው እምቢ ይበሉ ብለህ ነውን አሉኝ።

ከዚህም በኋላ ቅናትና ምቀኝነት ያሉበትን ስፍራ እየጠያየቅሁ አገኘሁት።

አሁን እነርሱን ከስሼ በፍርድ እንዳስገድላቸው ያገሩ ዳኛ ሰይጣን የሚባለው ጠላቱ ነው። ለነርሱ ግን አያታቸው ነው። ዮሐ. ፰፥ ፴፰።

ነገሩ ቢቸግረኝ ወደዚህ ሀገር መጥቼ ቤት ሠርቼ ተቀመጥሁ። አሳቤ ግን ጊዜ ሲመቸኝ ቢሆን እኔ ራሴ፤ ባይሆን እጅ አዛውራ እነርሱን አስገድዬ ያባቴን ደም እወጣለሁ ብዬ ነው።

እንዲያውም አባታቸው ሰይጣን ያየ እንደ ሆነ ሀገር አስጨሆ ያሲዘኛል ብዬ ነው እንጂ፤ ቀን ለቀንም ገድያቸው ብሔድ አልፈራም ነበር።

የዚህ ሀገር ሰው ሁሉ እንዴት ጠልቷቸዋል ይመስልሃል። ሥራቸው ሁሉ ባልና ሚስት ማፋታት፤ አሽከርና ጌታ ማለያየት፤ ድጋና ባለጠጋ ማጣላት፤ አባትና ልጅ ማረጋገጥ፤ ወንድምና ወንድም ማጋደል ነው። ማቴ. ፲፥ ፳፩።

እንዲህ እያደረጉ ሀገር አውከዋል እያለ ምስጢሩን ሁሉ ዘረገፈለት።

ተንኩልም ይህን ሁሉ ምሥጢር በሰማ ጊዜ፤ ለካ እንደዚህ ነውን፤ እኔ ይኸን ሁሉ ነገር መቼ ሰማሁ እንዲህስ ከሆነ ያሰብከውን ይፈጽምልህ ብሎ ጭነቱን ጭኖ ተነሣና ተሰነባብተው ሔደ።

የፍቅር አሸከር ቅንነትም እስከ አውራው መንገድ ድረስ ሸኝቶት ተመሰሰ።

ተንኩልም ወደ ጉድጓዳ ስፍራ ሲደርስ ጭነቱን አራግፎ ሣጥነን ከፍቶ እነዚያን ሰዎች አወጣቸው።

ከዚህም በኋላ ፍጹም ላቅ ሆነ።

ከሰዎቹ አንዱ “ቀን ለቀንም ገድያቸው ብሔድ አልፈራም ነበረ።” ብሎ ሲናገር ልስቅ ነበረ። አንድ እርምጃ መንገድስ የሚያስኬደው ኑሯልን። ምን ጉደኛ ሰው ነው አለ።

ተንኩል መሰለ፤ እኔስ የሚስደንቀኝ የቀላልነቱ ነገር ነው። በሉ እስቲ ጥንት እንተዋወቅም፤ ይህን ሁሉ ምስጢር መናገሩ ቀላል አያሰኘውምን። የሚያስሰፈልፍ መድኃኒት ቀምሶ ይሆናል እንጂ፤ በጤናው አይመስለኝም አለ። የሐዋ. ፳፯፥ ፳፬።

ደግሞ ከሰዎቹ አንዱ መሰለ፤ እንደዚህ ይመስላችኋልን።

የቅናትና የምቀኝነት ውቃቢ ነው እንጂ፤ በሉ እስቲ በገዛ ሀገራቸው ተቀምጦ ሲገድል የሚያስብ እንዴት ያለ ሰው ነው፤ ይህ ሴረኛ እንዲህ ሰውን ሁሉ አሲሮ አሲሮ ሲገድላቸው ኖሯል፤ ዛሬ ግን ተገለጠለት አላቸው።

እንዲህም ሲጫወቱ ፀሐይ ጠለቀች።

ምዕራፍ ፲

ስለ ፍቅርና መከራ

ከዚህ በኋላ ቀኑ ሲጨልምላቸው አራቱ ሁሉ በፈረስ በፈረሰ ተቀምጠው ወደ ቅናትና ወደ ምቀኝነት ቤት ሔዱ።

ተንኩልም እንግዶቹን በደጅ ትቶ እርሱ ቀድሞ ገባ። ቅናትና ምቀኝነትም ባዩት ጊዜ እንዲህ አሉት።

ተንኩል ሆይ፤ ከዘመድ ወገን አንድ አንተ ብቻ ቀርተኸን ነበር። እንዴት እኛን ትተህ ወደ ፍቅር ቤት ትገባለህ። ፍቅርና እኛ ጠበኞች መሆናችንን አጥተኸው ነውን፤ ያንተ አባት ሄሮድስ የቤተ ልሔምን ሕጻናት ሁሉ ያስገደላቸው በፍቅር አባት በክርስቶስ ምክንያት አይደለምን። ማቴ. ፪፥ ፲፮ - ፲፰።

ነገር ግን ላንተ አባት ክርስቶስን መግደል ባይሆንለት እኛ አሽከሮቻችንን አይሁድን ከላሽ አድርገን አስገደልነው። አሁንም አንተ የሄሮድስ ልጅ መሆንህን ፍቅር አውቆ በነበር በተኛህበት ስፍራ በማንጅራትህ አርዶህ ይሔድ ነበረ። እንግዲህስ የራት ጊዜ ነውና ወደ መብል ቤት እንሔድ አሉት።

ተንኩል መለሰ፤ የዚህስ ነገሩ ገና ነው። ይልቅስ እንግዶች አሉብኝና አስገብልኝ አለ።

በፍጥነትም ወጥተው እንግዶቹን አስገቡለት።

ከዚህም በኋላ ለራት ቀረቡ። መብልም ሲጋመስ መጠጥ ቀረበና ሁለት ሁለት ብርጭቆ ጠጅ እንደ ፈጁ ጨዋታ ተጀመረ።

ቅናትና ምቀኝነት ተንኩልን እንደዚህ ብለው ጠየቁ። ከቶ እኛን ትተህ ወደ ፍቅር ቤት የገባህበትን ነገር እባክህ ንገረን አሉት።

ተንኩል መለሰ፤ እንግዲህስ ወዲህ ነገሩን አላምራልንገራችሁ።

በፍቅር አባት ለክርስቶስ ፲፪ አሽከሮች እንደ ነበሩት እናንተም ታውቃላችሁ። ማቴ. ፲፩፥ ፭።

እነርሱም ጌታቸው ከሞተ በኋላ ከወደ ምዕራብ ሀገር የመጣ ጳውሎስ የሚባል ሰው ረዳት አድርገው ዘመዶቻችንን ሁሉ ፈጁዋቸው። እነዚያን ሁሉ ጀግኖች እነ ክህደትን፣ እነ መሠሪነትን፣ እነ ጸብን፣ እነ መከራከርን፣ እነ ሁከትን፣ እነ ስካርን፣ ከነዚህም ሁሉ የሚበልጥ ጣዖት ማምለክን ስንቱን ልንገራችሁ። እነዚህን ሁሉ ገድለው ዘራቸውን አጠፉት። ገላ. ፭፥ ፲፱ - ፳፩።

የነዚህንም ደም የሚመልስ አንድ ልጅ ስንኳ መኖሩን እንጃ።

አሁንም ባገራ ሳለሁ የክርስቶስ ልጅ ፍቅር የሚባለው ቅናትንና ምቀኝነትን ለመግደል ባጠገባቸው ቤቱን ሠርቶ ተቀምጧል።

ጊዜውም ሲመቸው በተኛብት ስፍራ አርጿቸው ሳይሔድ አይቀርም እየተባለ ሲወራ ሰማሁ።

ከዚህም በኋላ ለሚስቴ ለወይዘሮ ክፋት፤ ወንድሞቼ ቅናትና ምቀኝነት ነገሩን ሳያውቁት ሊሞቱ ነውና፤ ምናልባት ሳይሞቱ ባገኛቸው ልሒድ ብዬ ነገርኋት።

እርስዎም በገዘን ቃል በል እንግዲህ ብቻህን ቅረውና ዕረፈው። ቅናትና ምቀኝነትማ ከሞቱ ምን ቆሜያለሁ ትላለህ። እነሰ ሲሉት ተቀነሰ እያለች እያለቀሰች ቶሎ ስንቁን ስንቃልኝ ተነሣሁ።

እኔም አስቀድሞ ወደ እናንተ ቤት የመጣሁ እንደ ሆነ ጠላታችን ፍቅር ይጠረጥራል ብዬ ስለ ሠጋሁ ሹው ብዬ ወደ እርሱ ቤት ሔድሁ።

እነዚህንም ሰዎች የሚበሉትና የሚጠጡትን ጨምራ በሣጥን ቆልፌባቸው ነበረ።

ማታ ማታ ግን እየከፈትሁ አወጣቸው ነበረ።

እንደኛው አሳቤ ነጋዴ እንደመስልና እንዳልጠረጠር ነበር።

ሁለተኛውም አሳቤ እርሱ ለሚናገረው ነገር ሁሉ ምስክር እንዲሆኑ ብዬ ነበረ።

ከዚህማ ወዲያ ያለውን ነገር እነዚህ ይንገሯቸው እንጂ ምንትሉኛ ላችሁ አለ።

እነዚያም መለሰ፤ እኔ ወዲያ አንተው እንደ ጀመርህ ንገራቸው እኛስ እንኳን ልንናገረው ስናስበው ልባችን ይንቀጠቀጣል አሉ። መዝ. ፴፭፥ ፲፩።

ተንኩል መለሰ፤ እንግዲያውስ እኔ ልንገራችሁ።

ወንድሞቼ ሆይ፤ ያልሞታችሁ ይመስላችኋልን። ሞታችኋል እኮ።

እርሱ ያሰበው ጊዜ ሲመቸው ቢሆን እርሱ፤ ባይሆንም እጅ አዙሮ ገድሏችሁ ሲሔድ ነበረ አላቸው።

የውነትህ ነውን አሉት።

ነገላ ቂል ሁሉ፤ የውነትህ ነውን ስትል አንገት አንገትህን እያለህ ይሔዳል አላቸው።

ቅናትና ምቀኝነትም ወይ እኛ ሆይ፤ ወይ እኛ ሆይ፤ ባባቱ ከተማ ልጁ ተቀማ። እንደሚባል ሁሉ በገዛ ሀገራችን ተቀምጦ ሊገድለን ኖሯልን እያሉ ከቤት ወደ ደጅ፤ ከደጅ ወደ ቤት መመላለስ፤ ጣታቸውን ማጮህ ሆነ።

በዚያ ጊዜ ተንኩል ተናደደና አሁን ከቤት ወደ ደጅ፤ ከደጅ ወደ ቤት ብትሉ ምን ይሆናል። ይልቅስ ኑ ተቀመጡና እንማክር አላቸው።

እነርሱም መጥተው ተቀመጡ።

ከዚህ በኋላ ተንኩል ምክሩን ጀመረ።

ወንድሞቼ ሆይ፤ እንኳን ሳትሞቱ እገኘኋችሁ እንጂ፤ ባለፈ ነገር ለምን ታዘናላችሁ። እሁንም ነገ ማለዳ ተነስተን ነፍሰ ገዳይ ነው ብለን በዳኛ ላይ እንከሰሰው። ነገሩን ሐሰት ቢል በምስክር እንረታዋለን። ነገሩም መልካም ሆኖልናል ላላቸውና ይሁን ብለው አደሩ። ሌሊቱም እጅግ በዛባቸው። ነገቱ ዓይነት የሚያዩት አልመሰላቸውም ነበረ።

በማለዳም ተነሥተው ወደ ዳኛ ሔዱ።

ሀገሩም ሀገር፤ ነገሩም ነገር እንደሚባል፤ እነርሱ ከሳሾች አባታቸው ሰይጣን ዳኛ ሆነ።

ዳኛውም ይህን ነገር በሰማ ጊዜ፤ እጅግ ተቆጣ። ልጆቹንም እንዲህ እያለ ይሰድብ ጀመር።

እናንተን ከመውለድ ልጅ የለውም መባል ይሻለኝ ነበረ፤ ምናምንቲ ሁሉ፤ ይህን ስትሰሙ ጊዜ ሔዳችሁ እንገት እንገቱን ብላችሁ እትገድሉትም ኖርእልን ላላቸው።

እንተን አባታችንን እንዳናሳማ ብለን ነው እንጂ፤ እንግዲያውማ እርሱ አቅቶን ነውን አሉት።

ከዚህ በኋላ ይዛችሁ እምጡ ተብሎ ተላከና ፍቅር ተይዞ ቀረበ።

በዚያ ጊዜ ቅናትና ምቀኝነት ቆመው ሲያሳጡት ጀመሩ። ወዲያውም ልትገድለን ሞከረሃል አሉት። ፍቅርም እሁንክ ጊዜ ባይመቸኝ ነው እንጂ፤ መቼ እትዋችኋለሁ።

በሽንጉም የተቀመጡት ሽማግሎች ጀግንነቱን አደነቁ። ዳኛው ግን እጅግ ተቆጣና አንተ ደፋር ለጊዜው እንኳን ሐሰት ነው እትልምን አለው።

ፍቅርም ሳይፈራ በድፍረት መለሰ፤ እኔ እንዳንተ መቼ የሐሰት አባት ነኝ። እንተ እውነቱን ሐሰት፤ ሐሰቱን እውነት ስትል ትኖራለህ። የሐ. ፳፥ ፵፬።

እሁንም ካንተ የተወለደውን ሁሉ ቀስ እያልህ ከምድር ላይ ሳላጠፋ የቀረሁ እንደ ሆነ ምን ተናገረ በለኝ አለው።

ሽማግሎችም እየተነሡ ፍቅር ሆይ፤ ጦጣ ትዘፍን ተይዛ የሚሉት ተረት ደረሰብህ። እሁን በሰንሰለት ተይዞህ ይህን ከመናገር ይልቅ እጥፍቻለሁና ማረኝ ማለት አይሻልምን አሉት።

ፍቅር መለሰላቸው፤ የሞትሁ እንደ ሆነ ምን እጉዳለሁ። ሥጋዬን ነው እንጂ ነፍሴን አይገድሏትም። እውነቱን ተናግራ የሆነው ይሁን አለ። ማቴ. ፲፥ ፳፰።

ከዚህም በኋላ ሊገድል ከመከረ ይሙት በቃ እየተባለ ተፈረደ።

ፍቅርም ይሙት በቃ ከተፈረደበት በኋላ፤ እስበና ምስጢሩን ያወጣበት ተንኩል እንደ ሆነ ትዝ አለው። ከሽንጉም ይዘውት ሲሔዱ በተንኩል እጅግ እዝኖ በግዕዝ ቋንቋ መዝሙረ ዳዊት እየደገመ ይሔድ ጀመረ።

እንዲህ እያለ

ጸላእክ እግዚአ ኩሎሙ ገበርተ ዐመጸ።

ወትገድፎሙ ለኩሎሎሙ እለ ይነቡ ሐሰተ።

ብእሱ ደም ወጉላዊ ያስቆርር እግዚአብሔር።

ልቦሙኒ ከንቱ።

ከመ መቃብር ክሡት ጉራዒቶሙ።

ወጸልሐዉ በልሳናቲሆሙ።

አድነነኒ እግዚአ እስመ ኃልቀ ኄር።

ከንቶ ይትናገሩ ፩ዱ ምስለ ካልዑ።

በከናፍረ ጉላሉት ልበ ወልብ ይትናገሩ።

ይሄርዎን እግዚአብሔር ለከናፍረ ጉህሉት።

ወለልሳን እንተ ተዐቢ ነቢቡ።

ጸላእትየሰ እኩየ ይቤሉ ሳዕሌዮ።

ማእዜ ይመውት ወይሠዐር ስሙ።

ልቡ አስተጋብላ ንጢአተ ሳዕሌሁ።

ይወፅእ አፍኣ ወይትናገር ወየትብር ሳዕሌዮ።

ወይትቃጸቡኒ ኩሎሙ ጸላእትዮ።

ወይመከሩ እኩየ ሳዕሌዮ።

ነገረ ጌጋይ አውፅኦ ሳዕሌዮ።

ምንተ ይሁቡክ ወምንተ ይዌስኩክ በእንተ ከናፍረ ጉላሉት።

አሕጸሁ ለጎያል ስሐል።

ከዚህም በኋላ ወደ መግደያው ስፍራ ደረሱ። ቅናትና ምቀኝነትም ፍቅርን ደብድበው ጣሉት። ገደለነውም ብለው ወካዎ እያሉ ሔዱ።

ለተንኩልም ብዙ ሽልማት ሽለሙት። ደግሞ ተካፍለው የያዙት ርስት ጭካኔ የሚባል ነበረ። ያንን ለተንኩል ብቻ ለቀቁለት።

**ምዕራፍ ፲፩
ስለ ፍቅር ሕይወት**

ከዚህም በኋላ የፍቅር ወዳጆች ፊሳውን አንሥተው ሊቀብሩ መጡ።

በቀረቡም ጊዜ ጥቂት ጥቂት ሲተነፍስ አገኙት። ከዚያም ቶሎ አንሥተው ልቡና ወደሚባለው ቤታቸው ይዘውት ሔዱ። ብዙ ቀንም አስታመሙት።

እኔም ወደ ተኛበት ቤት ገብቼ እግዚአብሔር ይማርህ እንደምነህ አልሁት።

ፍቅርም መለሰ፤ ዛሬስ በጉ ነኝ፤ በእግዚአብሔር ቸርነት ከሞት የተረፍሁ ይመስለኛል። ቁስሉም ሊጠግ ጀምሯል አለ።

እንዲያ ምነው ወደ ደጅ ብቅ አለማለትህ አልሁት። እስካሁን ድረስ ግርሻውን ፈርቼ ነው። እንግዲህ ወዲህ ግን ብቅ አላለሁ አለ።

አሁንም ምሕረቱን ይላክልህ፤ ደኅና ሰንብት አልሁት። ወንድሜ ሆይ፤ ማን ትባላለህ፤ የመጣህበትስ ከወዴት ነው። ከዚህ ቀድሞ የተዋወቅን አይመስለኝም አለ። እኔ ይህን ዓለም ለመዞር የመጣሁ እንግዳ ነኝ። በሽታህን ብለማ ልጠይቅህ ብዬ መጣሁ አልሁት።

እግዚአብሔር ይጠይቅህ። አሁን ምን አደከመህ። ከዚህ ሀገር ያሉት ወዳጆቼማ፤ እግዚአብሔር ይማርህ ብለው እንኳ ሳይልኩብኝ አልቀሩምን። ምን ይሆናል፤ ክፉ እንዳይሆኑ እንዲህ እንዳንድ ሰው ይገኛል።

ደግ እንዳይሆኑ ደግሞ ሰው እንዲህ ያስቀይማል። የእግዚአብሔርን ቸርነት ተመልክቶ ሁሉንም ነገር እንዲያው መተው ይሻላል።

በል አሁንም መሸብህ በቶሎ ሒድ ምናልባት ሰው ለመሆን ቢያበቃኝ ለወደ ፊቱ እንጠያየቅ አለኝ። መሆኑንም ባባትህ እሸከር በዮሐንስ ቤት አይቸሃለሁ።

ንግግርና ጩዋታ ግን የለንም አልሁት። ፩ ዮሐ. ፫፥ ፲፱።

ይሆናል፤ ይሆናል እርሱ እጅግ ወዳጄ ነው። አሁን ስንኳ ሦስት ጊዜ ያህል እየመጣ ጠየቀኝ አለኝ። እኔም በዚህ ሀገር የምለኑበት ከሆነ

እየመጣሁ አጫውትህ ነበረ። ነገር ግን አቶ እንደ ጊዜው አስጠርተውኝ ወደ እርሳቸው መሔዴ ነው። ከዚያም በቶሎ እመለሳለሁ።

አሁን ዝም ብዬ እንዳልቀር የኩራት ይመስልብኛል ብዬ ፈራሁ።

ያንተ ታናሽ ወንድም ትሕትና ወንበር ዘርግቶ ያስተምራል። እኔንም አስተምርሃለሁ ብሎኛል። ከርሱ ጋራ ሁለት ዓመት ያህል ሳልቀመጥ አልቀርም። አንተስ ከሞት ከተረፍህ ወደ ወንድምህ ቤት ሳትመጣ ትቀራለህን፤ ያን ጊዜ በውል እንተዋወቃለን። ወይም ወዳገሬ ስመለስ መጥቼ እሰናበትሃለሁ ብዬው መንገዴን ሔድሁ።

ምዕራፍ ፲፪

ስለ አቶ እንደ ጊዜው

ከዚህም በኋላ ወደ አቶ እንደ ጊዜው ቤት ሔድሁ። አቶ እንደ ጊዜውም በታላቅ ወንበር ተቀምጠው ነበረ። በርሳቸውም ቤት የሚኖሩ ለዎች በቁጥር የበዙ ነበሩ። ሁሉም አቶ እንደ ጊዜውን ከበው ተቀምጠዋል።

አቶ እንደ ጊዜው ሊለቁ ሁሉም ይሰቃሉ።

ዝም ሲሉም ዝም ይላሉ። ሲዋሹም እነርሱ እውነት እውነት ይላሉ። ከርሳቸው ተለይተው ምንም የሚሠሩት ሥራ የለም።

እኔም ወደ እርሳቸው ገብቼ ጌታ አቶ እንደ ጊዜው ሆይ፤ እኔን ስለምን አስጠሩኝ አልገኘኩም።

እርሳቸውም በመልካም ቃል መለሱልኝ። አንተም ታውቃለህ ቤተ ለዎቼ እንደ በዙ ገንዘቤም ሥፍር ቁጥር እንደሌለው።

አሁንም የገንዘቤን ዘገብአና ዘወጽእ እየጸፍህ ለቤተ ለዎቼ በየጊዜው ምግባቸውን እየለጠሀልኝ ከእኔ ጋራ እንድትኖር ነዋ አለኝ።

ነገሩስ መልካም ነው። ምግቤንና ደመወዜን እንደምን ነው የሚለጠኝ አልገኘኩም።

ምግብህን ከበለስ ፍሬ እንደ ፈቀድህ ትበላለህ። ደሞዝህንም ባመት የዘላለም ሞትን እለጥሃለሁ አለኝ። እኔም ቶሎ ብዬ ጌታው አቶ እንደ ጊዜው ሆይ፤ ይህስ ከቶ አይሆንልኝም። እኔ እምቢ ብዬ ነው እንጂ፤ የታላቁ ንጉሥ ልጅ ከእኔ ጋራ ሁን፤ ምግብህን ከሰማይ የወረደ እንጂራ ደሞዝህንም የዘላለም ሕይወትን እለጥሃለሁ እያለ ያባብላኛል። ዮሐ. ፮፥ ፶፩።

ዳግመኛ ይህንን ዓለም ዙሪ ሳልጨርስ ደብዳቤ ጸሐፊ አልሆንምም።

ደግሞ ሁሉንም ነገር ከወዳጄ ልቤ ጋራ መክሬ እነግርዎታለሁ። አሁንም ጤና ይስጥልኝ ብያቸው መንገዴን ሔድሁ።

ከዚህም በኋላ፤ ላቶ እንደ ጊዜው ጸሐፊ መሆን ጥቅም ይገኝበት እንደ ሆነ ብዬ ለወዳጄ ልቤ ባማክረው ወንድሜ ሆይ፤ ምነው ሁሉን ታስባለህ፤ ላቶ እንደ ጊዜው ጸሐፊ ከመሆን ለምኖ መብላት አይሻልምን አለኝ።

እኔም እውነትህ ነው ብዬ ያቶ እንደ ጊዜውን ነገር ቸል አልሁት።

ምዕራፍ ፲፫

ስለ ትምሕርት ቤት

ከዚህም በኋላ ወደ ትሕትና ቤት ሔድሁ።

እርሱም በወንበር ተቀምጦ ያስተምር ነበረ። ከርሱ የሚማሩ ሰዎች ስንት ይመስሏችኋል። እነ ንጽሕና፣ እነ እውቀት፣ እነ እውነት፣ እነ ዝምታ፣ እነ ትዕግሥት፣ እነ ድኅነት፣ እነ የዋህነት፣ እነ ሰላም፣ የጥበብ መጀመሪያ ፈሪሃ እግዚአብሔር እንኳ ከርሱ ይማር ነበረ። መዝ. ፻፲፩፥ ፲፡፡

በዚህም ሁሉ ላይ ድኅነት አለቅነት ተሾሞ ነበረ። እኔም ወደ አለቃው ሔጄ፤ ትምህርት ለመማር መጥቻለሁና ንገርልኝ አልሁት።

እርሱም ሔዶ በነገረው ጊዜ ከተማሪዎቹ አንዱን ጦርቶ ይህን ሰው ቶሎ ቶሎ አስተምረው ብሎ አጋጠመኝ።

ከዚህም በኋላ ዳዊት ለመማር ጀመርሁ። ነገር ግን አሌፍ ብፁዓን እለ ንጹሐን በፍኖቶሙ የሚለውን ለማጥናት አልቻልሁም። መዝ. ፻፲፯፥ ፩።

ይህንም ትቼ የዜማ ትምህርት ጀመርሁ። ነገር ግን የዜማ ትምህርት እጅግ አድካሚ ስለ ሆነ ጥቂቶችን ብቻ በቃሌ አጠናሁ። እነርሱም ከዚህ ቀጥለው ያሉት ናቸው።

አርያም

ኩሉ ንላፊ ወፈላሲ ሃሌ ሉያ ለአብ። ወኩሉ ከመ ልብስ ይበሊ ሃሌ ሉያ ለወልድ። ሃሌ ሉያ ወለመንፈስ ቅዱስ። አንተስ እግዚአ ለዓለም ትነብር።

እስመ ለዓለም ዘመፃጉዕ

ድልዋኒክሙ ንበሩ እስመ ኢተአምሩ ጊዜ ይመጽእ ሐዳስ በዓለ ቤት እመሂ ሠርክ ወእመሂ መንፈቀ ሌሊት ወእመሂ ጉሀ ጽባሕ ድልዋኒክሙ ንበሩ።

አቡን ዘምኩራብ

ሰብእኬ ንሕነ አኮነ መሬት

ከመ ሐሠር ዘቅድመ ገጽ እሳት ወከመ ጢስ ዘየጋልፍ በነፈስ ሶበ ይመጽእ ሐዳስ በዓለ ቤት።

ወሶበ ይብልዋ ለነፍስ ንኢ ፃኢ ነፍስ ምን ትኬ ሰብእ ዘይጸንሐ እሳት።

አቡን ዘምኩራብ

ሃሌ ሉያ አገውየ ጎድግዎ ወመንንዎ ለዝ ዓለም። ጎድግዎ ወመንንዎ ለዝ ዓለም።

ዘይበሊ ወይማስን ወኢይከውን ቤዛ ለነፍስ። ጎድግዎ ወመንንዎ ለዝ ዓለም።

ኢታፍቅሩ ወርቀ ወኢብሩረ። ጎድግዎ ወመንንዎ ለዝ ዓለም።

ኢወርቅ ሄጡ ወኢብሩር ተውላጡ። ጎድግዎ ወመንንዎ ለዝ ዓለም።

ንብረቱኒ ወፍትወቱኒ ንላፊ ውእቱ

ዕዝል ዘደብረ ዘይት

ሃሌ ሉያ አመ ዕለተ ፍዳ ወእመ ዕለተ ደይን አመ ዕለተ እግዚአብሔር ምንተ ንብላ ለነፍስ።

አመ ኢታድጎን እም ውሉዳ ወምድርኒ አመ ታገብዕ ማኅፀንታ። ምንተ ንብላ ለነፍስ።

አመ ይለብስ አብ ልብለ ፍዳ ወያሞጥሕ ሞጣሕተ በቀል ምንተ ንብላ ለነፍስ።

አመ ይወቅሰን በግርምት ዓውድ አሜሃ ይትከሠት ወይለጣህ
ምግባራቲነ ወይትነበብ ኩሉ ዘገበርነ። ምንተ ንብላ ለነፍስ።

እንዘ ይነብር እግዚእነ ውስተ ደብረ ዘይት ቀርቡ ገቤሁ ኩሉሙ
አርዳሊሁ በዕለተ ሰንበት። ምንተ ንብላ ለነፍስ።

እምሔሶ ለሰብእ ሶበ ይምሕር ነዳዩ ወይገብር ሠናዩ።

መዋሥዕት ዘፈለሰያን

ትቤላ ነፍስ ለሥጋ ምድራዊት። አንቲ ለምንት ተሐንሂ አብያተ
ገበ ኢትነብሪ ለዓለም።

ዝማሬ ዘመስቀል

መዓልተ በፅሙና ወሌሊተ በህሉና አንሰ ስእንኩ ለዛቲ ዓለም
መጠና።

ንበረታኒ መስና ወብዙጎ ሐዘና። አንሰ ስእንኩ ለዛታ ዓለም
መጠና።

ዕፀ መስቀሉ ለወልድ ለነፍስዩ ፀወና። አንሰ ስእንኩ ለዛቲ ዓለም
መጠና።

ብፁዕ ውእቱ ዘመነና ይበልዕ ንብስተ መና ወታሰትዮ
ቤተክርስቲያን እምወይና።

ከዜማ ወገን በቃሌ ያጠናጎቸው እነዚህ ናቸው።

ከዚህም በኋላ፤ የቅኔ ትምህርት ተማርሁ። ነገር ግን እኔ የተቀኘ
ሁትን ቅኔ የምጽፍበት ጊዜ አላገኘሁምና የደጃዝማች ወልደ ገብርኤልን
ቅኔ ጽፌላችኋለሁ።

ሥላሴ

ዓለም እስከ ጊዜሃ፤ በሐብሰ ዝንጋጌ ትስሕበነ፤
ወታወርደነ ካዕባ ንበ ዘቀዳሚ መርገም፤
ለዘተወለድነ በሥጋ ወደም፤
ዘእአመራሰ ማእምር ለዛዊ ለገልፈተ ዛቲ ዓለም፤
ፍዳ ወይን ይስተይ ማየ ዝናም፤
ወህየንተ ልብስ ይትከደን ቁጽለ አዕዋም፤
እስመ ዛቲ ጽላሎት ወሕልም።

መወደስ

አወይ አወይ፤ ወይ እኔ ወይ እኔ።
የበደልሁህ በደል ጌታዬ ከሰማይ ከክብ ይበዛ፤

ከምድር አሸዋም ቢቆጠር አያንስምና እምብዛ።

ወይ እኔ ሞኝ ሆይ ደንቆሮ ፈዛዛ፤

ሕያው አምላክ ሉዛ።

ስለ አዳም ብለህ ስሸንጎ ከለሜዳ ለብለህ ደምህ የተነዛ።

ዓለም ቆነጀ እያለችኝ

“ሕፃን እንጂ ነህ ወሬዛ።

ዛሬ ተጫውተን ነገ እንጽደቅ” መሰንቆ ሸንገላ በጣቷ ይዛ፤

ያንን ሸንገላ ሳደምጥ ዕድሜዬ አለቀ በዋዛ፤

የመሔዴን ነገር ቁርጡን ሳውቀው ዳቦ ንስሐ ሰንቄን ሳልገዛ።

ከዚህም በኋላ ይህን ቅኔ እያንጐራጐርሁ መንገዴን ሔድሁ።

ምዕራፍ ፲፬

ስለ ወይዘሮ ዓለሚቱ

በምሥራቅና በምዕራብ፤ በለሜንና በደቡብ እየዞርሁ ይህን ዓለም
(መጻሕፍትን) ስመለከት ድንገት መንገዴ አጠገብ ትልቅ አዳራሽ አገኘሁ።

ይህ አዳራሽ የማነው? ብዬ ብጠይቅ የወይዘሮ ዓለሚቱ ነው
አሉኝ።

ከወይዘሮ ዓለሚቱ ጋራ በቃል እንተዋወቅ ነበረና በርሷ ቤት
ለማደር ገባሁ።

እርስዋም የበክር ልጅዋን ምኞትን የምትድርበት ቀን ኖሮ
እንዳጋጣሚ ሁሉ በድግስ ላይ ደረስሁ፤ እጅግም ደስ አለኝ።

አሳቤማ ወይዘሮ ዓለሚቱ በቃል ካወቀችኝ፤ መጣ ሲሏት ግባ
በሉት ትልና ስበላ ስጠጣ አድራለሁ ብዬ ነበር።

ነገር ግን ቤተዘመዶቿ እነ ቅናት፤ እነ ምቀኝነት፤ እነ ተንኩል፤
እነ ሐሰት፤ እነ አቶ እንደ ጊዜው የነዚህም የልጅ ልጅ ሁሉ ያልታደመ
ሰው እንዳይገባ ብለው በፋን የውጥር ይዘውታል።

ቢሆንም የድግስ ቀን ስለ ሆነ ሁሉም ሰክረው ግርግር ሲሉ
ሹልክ ብዬ ገባሁ፤ ወደ ገበታው ቀርቦ ለመብላት ግን አልሆነልኝም።
እንዲህም ማለቴ ለወጉ ለማረጉ ነው እንጂ ለሆዴ ያህል ግን እንጀራውን
ሲያነሡ ሲጥሉ የወደቀውን ፍራቅሪ እየለቀምሁ እጅግ ጠገብሁ።

ያ ወዳጄ ልቤም ከእኔ ጋራ ነበረና ወጥተን እንሒድ እንጂ ለማኝ
ይመስል ፍርፋሪ ስንለቅም ልናድር ነውን አለኝ።

ምነዋ ወዳጅ ልቤ፤ ሞኝ ነህን ማየትም እንጂ አንድ ቁም ነገር ነው። ደግሞስ ያ ጳውሎስ የሚባል ሰው የበሉ እንዳልበሉ ይሆናሉ ብሎ ያጫወተንን ነገር ዘነጋኸውን? ፩ ቆሮ. ፯፥ ፳፱ - ፴፩።

ይልቅስ መሰንቆህን እየከራከርህ ሠርገኞቹን አጫውታቸው አልሁት።

አሁን ሁሉም ሰከረዋል፤ ማን ሊሰማኝ ብዬ መሰንቆዬን አወጣለሁ አለ። ቢሰሙህ መልካም ነው ባይሰሙህ በነርሱ ይፈረዳል እንጂ ባንተ ይፈረዳልን አልሁት። ሕዝቅ. ፫፥ ፲፰ - ፲፱።

እነርሱ እንዳይሰሙኝ የታወቀ ነገር ነው። ነገር ግን ካዘዝኸኝ እሺ አለ።

ምዕራፍ ፲፭

ስለ አዝማራው

ከዚህ በኋላ ወዳጅ ልቤ ልብሱን ታጥቆ መሰንቆውን አንግቶ ያጫውት ጀመረ።

አባቶች ሁሉ በልደቱ፤

ምን አጣላቸው በከንቱ።

የኔንስ ልቤን ያስጨነቀው፤

የኋላው ምጽአቱ ነው። ማቴ. ፳፭፥ ፴፩ - ፴፮።

የአዳም ልጆች ማደሪያቸው፤

መፍረሱ እንጂ ነው በላያቸው።

እንዲህ ወደ ዱር ገብተው፤

ቆርጠው ቢሠሩ ምነው። ማቴ. ፳፱፥ ፴፭።

አባቶቻችን በቅሉ ገዝተው፤

ኮርቻ ነበር አላባቸው፤

የዛሬስ ልጆች እጅግ ኮሩ፤

ለመርገፉ ነው የሚጥሩ። የሐዋ. ፭፥ ፴፮ - ፴፯።

ለናፍጭና ድንበላል፤

ምድራችን ሁሉ ያበቅላል።

በውስጡ ቆሜ ብመለከት፤

ጤናዳም አጣሁበት። ፩ ጴጥ. ፩፥ ፳፫ - ፳፱።

የቀድሞ ሰዎች ውኃ ዋና፤

ላይ ላዩን ነበር በጤና።

የዛሬ ልጆች ይበልጣሉ፤

ውስጥ ለውስጥም ይሔዳሉ። ኤርም. ፬፥ ፳፪።

አባቶቻችን እየሞቱ፤

ሳይቆረብ ነው የተፈቱ።

የኋላ ልጆች ጉድ አፈሉ፤

ከቁርባን ውጭም ይፈታሉ። ዕብ. ፲፥ ፳፱።

የዛሬ ዘመን መግት፤

ተጠየቅ ብሎ ሥራት።

አላውቅበትም በዚህ ነገር፤

ስለኔ ቆመህ ተነጋገር። ማቴ. ፲፥ ፲፱ - ፳።

ነገሩን እንኳ ለማሳየት፤

አውቅ ነበረ ጥቂት ጥቂት።

የምፈራውስ የማዝነው፤

በል ተቀጣ ሲሉኝ ነው። ዕብ. ፪፥ ፫።

ለወተትና ለወይን ጠጅ፤

መቼ እሔድ ነበር ከሰው ደጅ።

አሁን ግን ላንተ ነገርሁህ፤

ማር እባክህን አልኩሁ። መዝ. ፶፩፥ ፩፤ ፲፱።

ብዙ ቀን ደክምሁ ባታክልት፤

የበለስ ፍሬ ለመብላት።

አሁን ግን ሁሉም ደረቀብኝ፤

ወይኔ ብቻ ጸደቀልኝ። መዝ. ፵፪፥ ፭።

ዳዊት ገዝቼ ለመማር፤

ተስማምቻለሁ ባሥር ብር።

አሁን ግን እንጂ መማራን፤

ወደ አምላኬ እንኳ መድረሴን። ፩ ቆሮ. ፱፥ ፫ - ፱።

አለመንከህም ላራዊት፤

ደግሞም ለእንስሳት።

የሰውን ነገር ምነው እኮ፤

በኩ ለከንቱ ፈጠርኩ። መዝ. ፹፱፥ ፵፯።

የድጋ ድካም በያመቱ፤

ጥንት የቆየ ነው ካባቱ።

ሀብታሙ ስንኳ እንዳያርፍ፤

ከመ ጽላሉት የገልፍ፡፡ መዝ. ፻፵፬፥ ፫ - ፬፡፡

ባልጋ መኝታ በጠፍር፤

መልካም ይመስለኝ ነበር፡፡

አባቶቼ ግን ባያቸው፤

ሁሉም በመሬት ናቸው፡፡ ዘፍጥ. ፫፥ ፲፱፡፡

የተወለደ ካዳም፤

መሬት ያልገዛ የለም፡፡

ግብሩን መገበር አቅቷቸው፤

ገና ብዙ ዕዳ አለባቸው፡፡ ዕብ. ፲፥ ፳፮፡፡

ያባቶቼ ርስት ቀርቶብኝ፤

ጥቂት ስንኳ ባልቆጩኝ፡፡

የሰሞን መሬት ገዝቻለሁ፤

አየቀረብሁ እበላለሁ፡፡ ማር. ፲፬፥ ፳፪፡፡

ካልጠፋ ሁሉ ምድር፤

እንዴት ይገዛል የገባር፡፡

በሔዋንማ በናታችሁ፤

ግንደ በል ነበራችሁ፡፡ ዘፍጥ. ፫፥ ፮፡፡

ያባቶቻችን ፍቅር፤

በልባቸው ውስጥ ነበር፡፡

የዛሬ ልጆች አጉሉት፤

በከናፍረ ጉሀሉት፡፡ መዝ. ፲፪፥ ፪፡፡

በእግዚአብሔር እድናለሁ፤

በእግዚአብሔር እሞታለሁ፡፡

እርሱ ላያድን ላይገድል፤

ለምንት ይዘሐር ኃያል፡፡ መዝ. ፶፪፥ ፩፡፡

ዕድሜ ስትሸጥ በስውር፤

ለተማመኑህ ነበር፡፡

አሁን ግን እኔ ፈራሁኝ፤

በሰማኒያ ይሁንልኝ፡፡ መዝ. ፺፥ ፫ - ፲፩፡፡

ለጠላቶቼ ጣፈጥኋቸው፤

ሥጋዬ ሆነ ምግባቸው፡፡

ሰንጠውን ስለህ ስጥልኝ፤

እንዴት በጥርስ ይንጩኝ፡፡ መዝ. ፶፯፥ ፬፡፡

ያባቶቻችን ቁርባን፤

ሥጋ መለኮት መድኅን፡፡

ጠላቶቼ ግን ጉድ አመጡ፤

ሥጋዬን በልተው ደሜን ጠጡ፡፡ መዝ. ፶፩፥ ፳፩ - ፳፫፡፡

ይህም ሁሉ ሲሆን ነገሩን የሚያዳምጠው አንድ ሰው ስንኳ አልነበረም፡፡ ወዳጅ ልቤም በዚህ ነገር ተቆጣና ያንተን ፈቃድ ልፈጽም ብዬ ነው እንጂ፤ ነገሪን የሚያዳምጥልኝ የለም ብዬ አልነበረምን አለኝ፡፡ በዚህ ጊዜ ከቆሙት ሰዎች አንዱ ወደ ወዳጅ ልቤ ቀረበና፤ አሁን እንተ የምትመታውን ምት የሚያውቅልህ ሰው የለም፡፡ በዚህ የተቀመጡት ሰዎች ሁሉም ስልፈኞችና ጀግኖች ናቸው፡፡ ስለዚህ ምቱን ለውጠህ ሰንጉ መገን፤ ተው ሰንጉ መገን፤ ብትል እጅግ ደስ ይላቸው ነበር አለው፡፡

የፈረሰ ሰማቸውን አላውቅ እንጂ ለዚህማ ምን ቸገረኝ ነበር አለው፡፡

አቶ ቅናት የበለው ጌታ ይባላል፡፡ አቶ ተንኩልም የፍጀው ጌታ ይባላል፡፡ እነዚህን ሁለቱን ብቻ አሞግላቸው እንጂ የቀሩት ከቁም ነገርም አይገቡ አለው፡፡ ይህንም ሲነጋገሩ ቅናት ሰምቶ ኖሮ ከሠርጉ ቤት ሹልክ ብሎ ወጣ፡፡ እኔም መቆጣቱ ይሆንን ብዬ ፈራሁ፡፡ እርሱ ግን ሰንጉ መገን ሲባል መቼም መፎክር አይቀርም ብሎ የጦርነት ልብሱን ለብሶ መጣ፡፡ ከዚህ በኋላ፤ ወዳጅ ልቤ ደስ አለውና መሰንቆውን እንግቶ ከወዲህ ወዲህ እየተመላለሰ ተው ሰንጉ መገን፤ ተው ሰንጉ መገን፤ ቼ፤ ቼ፤ ቼ፤ ይል ጀመር፡፡

ነቢያት ትንቢት ሲተነቡለት፤

አምላክም ደግሞ ሰው ሲሆን ቅጽበት፤

ሰብአ ሰገልም ሲገብሩለት፤

የበለው ጌታ እንዴት ነህ ቅናት፡፡

ድውያንንም የፈወለ ለት፤

አልዓዛርም የተነሣ ለት፤

አምስት ሺ ሰው ያጸገበ ለት፤

የበለው ጌታ እንዴት ነህ ቅናት፡፡

ዓርብ ተሰቅሎ ሲያወጣ ነፍሳት፤

እሑድ ማለዳም ሲነሣ ከሞት፤

ለሐዋርያት የታያቸው ለት፤

የበለው ጌታ እንዴት ነህ ቅናት።

በዚያ ጊዜ አቶ ቅናት ተነሣና ፈንዜውን በእጁ ፈንገጥ አድርጉ ይዞ ፋከራ ጀመረ።

ሀካኪ ዘራፍ፤ ሀካኪ ዘራፍ፤ እኔ የበለው ጌታ እኔ የበለው ጌታ፤ እኔ ያልተዋጋሁበት ዘመቻ ወዴት አለ፤ አዳምን ከገነት ያስወጣው ማነው፤ አቤልንስ ያስገደለው ማነው፤ እኔ የበለው ጌታ አይደለሁምን። ዘፍጥ. ፬፥ ፭ - ፲፡፡

እንዲያውስ ከሙሉ እስከ ክርስቶስ የነበሩትን ነቢያትን የገደላቸው ማነው፤ ማቴ. ፳፯፥ ፱፥፡፡

ሌላውስ ይቅርና ታላቁን ጀግና ክርስቶስን ሐሙስ ማታ ከዱር ውስጥ አውጥቼ ዓርብ በቀትር በንጮት ላይ አሰቅዬ ያስገደልሁት እኔ የበለው ጌታ ቅናት አይደለሁምን። ዮሐ. ፲፰፥ ፩ - ፱፡፡

ደግሞ ለርሱ አሥራ ሁለት እሸከሮች ነበሩትና እነዚያን ሁሉ ወደ ሔዱበት ስፍራ እየተከተልሁ በሞት ያጠፋጋቸው እኔ አይደለሁምን፤ ይህም ሁሉ ሐሰቴ አንደ ሆነ እናንተ ሁላችሁም መስክሩብኝ።

እንዲያውስ እኔ ባልኖር የሲኦል መንግሥት ትጽና ኖሯልን።

አሁንም ወንድሞቼ ሆይ፤ ካይናችሁ ያውጣኝ ብሎ ተቀመጠ። ወዳጄ ልቤም አቶ ቅናት ሲፎክር ግድግዳውን ተጠግቶ ቆሞ ነበረና እርሱ ሲቀመጥ አይቶ መስንቆውን አንግቶ እንደ ገና ተው ሰንጉ መገን ይል ጀመረ። ተው ሰንጉ መገን፤ ተው ሰንጉ መገን፤ ቼ፤ ቼ፤ ቼ።

ታላቁ ጌታ ሲወለድ ባገር፤

ንጉሡ ሄሮድስ ደንግጦ ነበር፤

ኢየሩሳሌም አርዳ ነበር፤

ያገር ሕፃናት መች ያልቁ ነበር፤

የፍጀው ጌታ ተንኩል ባልነበር።

በዚያ ጊዜ አቶ ተንኩል ለይፉን ውልቅ አድርጎ ይፎክር ጀመረ።

ሀካኪ ዘራፍ፤ ሀካኪ ዘራፍ። በቤተ ልሔምና በአውራጃዋ ያሉትን (ሕፃናት) ያስፈጃቸው ማነው። እኔ የፍጀው ጌታ አይደለሁምን። ማቴ. ፪፥ ፲፮ - ፲፰፡፡

እንዲያውስ ካቶ ቅናት በቀር በጦርነት ጊዜ የሚቀድመኝ ማነው። ዘወትርም በጦርነት ድል ማድረጌ ፊት ለፊት ተዋግቼ

አይደለም። መሣሪያዬን ሰውሬ ይገፍ ዱር ለዱር ስሔድ አድሬ ጧት በድንገት አደጋ እየጣልሁ ነው። አሁንም ካይናችሁ ያውጣኝ ብሎ ተቀመጠ።

ይህም ሁሉ ሲሆን ለአዝማራው እስኪ አንድ ዋንጫ ጠጅ ስጡት ብሎ የሚናገር አልነበረም።

በዚያ ጊዜ ወዳጄ ልቤ ቆጫውና ወደኔ ቀርቦ አቶ ተንኩልን ላዋርደው አለኝ።

ቢመታህላ አልሁት።

አስቁበት የሆነው ይሁን አለ።

አንተ እንደ ወደድህ አድርግ፤ እኔ ግን ውርድ ከራሴ ነው አልሁት።

ከዚህ በኋላ ቃሉን ከፍ አደረገና አቶ ተንኩል ያንተም ግዳይ ከግዳይ ተቆጠረና ትፎክራለህን አለው። በዚያም ጊዜ ሁሉም ዝም ብለው ይሰሙ ጀመሩ። ተንኩልም በገፍረት ቃል እንዴት አንተ አለው። በቤተ ልሔም ገደልሁ ብለህ የፎክርከው ገና ጡት የሚጠቡትን ሕፃናት ከናቶቻቸው እጅ እየቀማህ አይደለምን አለው።

ለካ ሁሉም በዚህ ነገር ሆድ ለሆድ ሲተማመ ቆይተው ኖረው ዳር እስከ ዳር ከት ብለው ሳቁበት።

አቶ ተንኩልም እጅግ አፈረ። ወዳጄ ልቤ ግን አቶ ተንኩልን ፈራና እስኪነጋ ድረስ ድምጡ ሳይለማ አደረ።

ምዕራፍ ፲፮

ስለ ንጉሥ መልአክት

ከዚህም በኋላ እነጋጋለሁ ሲል ከበር ውጭ ጨኸትና ፍጅት ሆነ። ሠርገኞችም እድመኞችም ከወዲያ ወዲህ ይራወጡ ጀመር።

እኔም ባለሁበት ስፍራ ቆሜ እየተንቀጠቀጥሁ ወደ ወይዘሮ ዓለሚቱ ቤትም የገባሁበትን ቀን ረገምሁ። ከሙሽሮቼም አንዱ ወደ ወይዘሮ ዓለሚቱ ሲሮጥ ሔደና እመቤቴ ሆይ፤ ጉድ ፈላብን አላት።

እንዴት አለችው።

አንቺን ያሳደገሽ እግዚአብሔር የሚባለው ታላቁ ንጉሥ ተቆጥቶብሻል መለሰኝ አላት። ዘፍጥ. ፩፥ ፩፡፡

ምንስ ቢሆን ያሳደግኋት ጌታዋ እኔ አይደለሁምን። የመጀመሪያ ባሏ አዳም እንኳ አታክልት ሲሰርቅ ተይዞ በታላቁ ወህኒ በሲኦል ቢታሠር፤ የእኔ ልጅ ዕዳውን ከፍሎ አስፈታው። ፩ ጴጥ. ፩፥ ፲፰።

እርሷንም እንዲህ እንዳላየ ማየቴ ምንአልባት ብትመክር ዘመዶችዋንም ብትመክር ብዬ ነበረ እንጂ፤ እንግዲያውማ ባንድ አፍታ ድራሽዋን ለማጥፋት እችል አልነበረምን። ሉቃ. ፩፥ ፴፯።

ምንስ ልጅዋ ቢሆን ጠላቴን ምኞትን በከተማዬ እንደ ምን ትዳረው። ወዳጆቼን ሁሉ የገደለ የርሷ ልጅ ምኞት አይደለምን።

አሁንም ወደ ዓለሜቱ ቤት የገቡትን እድመኞችንና ሠርገኞችን መሸሮቹንም ይዛችሁ አምጡ ብሎናል ብለው ሞትና መቃብር መጥተዋል አላት።

ብቻቸውን ናቸውን አለችው።

ደግሞ ብቻቸውን። ሽረ እልፍ አእላፋት ወታደሮች አስከትለው ነው አላት።

ስማቸውን ታውቀዋለህን አለችው።

ዋና ዋናችን አውቃቸዋለሁ አላት።

እነማን ናቸው አለችው።

እነ ቁርጠት፣ ቁርጥማት፣ ፍልጠት፣ ምች፣ ውጋት፣ ተስቦ፣ መጋኛ፣ ንዳድ፣ ፈንጣጣ፣ ኩፍኝ፣ ቂጥኝ፣ ጨብጥ፣ ቁምጥና፣ ሳል፣ ያይን ሕማም፣ የልብ ሕማም ሌሎችም ብዙ አሉ አላት።

እርስዋም እያገረመረመች ወደ ቤትዋ ገባች። እነዚያ ወታደሮች ግን ወደ ሠርጉ ቤት ገብተው ከሠርገኞች ወገን አንዱንም ሌላውንም እየያዙ ለሞት ይሰጡ ጀመሩ።

ሞትም ለመቃብር እያሳለፈ ይሰጥ ጀመረ።

መቃብርም ከያዘ የማይለቅ ጽኑ ጀግና ነበረ።

ይህም ሁሉ ሲሆን ሠርገኞች በር ዘለን ቅጥር ጥለን እንሸሽ ብለው አያስቡም ነበር።

አንዳንዱስ እንዲያውም ይስቁ ነበሩ።

እንዲህም ሲስቁ እያንጠለጠሉ ይወስዱዋቸው ጀመር። መዘ. ፪፰፥ ፴ - ፴፩።

ነገር ግን የወይዘሮ ዓለሜቱ ቅጥር ግቢዋ ሰፊ ነበረና ታዘው የመጡት ወታደሮች ሠርገኞቹንና አድመኞቹን ሁሉ ባንድ ጊዜ ጨርሶ ለመያዝ አልሆነላቸውም።

አንዳንዱም ከተያዙ በኋላ፤ እየተለማመጡ ተለቀቁ። ነገር ግን የኋላ ኋላ ወደ ዓለሜቱ ሠርግ የታደመ ሰው ሁሉ ተይዞ መታሰሩ አይቀርም። ወደ ሠርጉም የመጡትን ለዎች ሁሉ ንጉሠ በሺወርኒ አስቆጥሯቸዋል ይባላል።

እኔና ወዳጄ ልቤም ለጊዜው ሳንያዝ ከወታደሮቹ እመለጥን።

ምዕራፍ ፲፮

ስለ ማቴዎስና ስለ ሉቃስ፤ ስለ መሴም ጨዋታ

ከዚህ በኋላ ወደ ምሥራቅ ዞርሁ። በዚያም ማቴዎስ የሚባል ሰው ቤቱን በሀገር መዳረሻ ሠርቶ አገኘሁ። እኔም ወደ ቤቱ ሔጄ ጌታዬ ሆይ፤ እባክህ አሳድረኝ አልሁት።

እደር አለኝ። ማቴ. ፳፭፥ ፴፭።

ጥቂትም እንደ ቆየን ሉቃስ የሚባለው ባልንጀራው መጣና ጨዋታ ጀመሩ።

ሁለቱ ሲጫወቱ ቃላቸው አንድ ነው። ግን የሉቃስ ቃል ትንሽ ረዘም ይላል። ሉቃስም ንግግሩን ጀመረ። ወንድሜ ማቴዎስ ሆይ፤ ያ ባለጠጋ እንዲያ ሲቀማጠል ኖሮ ሞተ፤ ግን በሞተበት ቀን ሰው ሁሉ ደስ አለው እንጂ አንድ ሰው እንኳ አላለቀሰለትም አለ። ሉቃ. ፲፮፥ ፲፱ - ፳፬።

ማቴዎስ መለሰ፤ ወንድሜ ሉቃስ ሆይ፤ ድጋ መሆን ምንኛ መልካም ነው ይመስልሃል አለ። ማቴ. ፳፥ ፫።

ይህንስ እኔም ብዬ ነበረ አለ። ሉቃ. ፮፥ ፳፬።

ከዚህም እያይዘው ያለሚቱን ነገር እነሡ።

ማቴዎስ ጀመረ። ንጉሡ ተቆጥቶ ወደ ዓለሜቱ ቤት የገቡትን ሠርገኞቹን ሁሉ አሲዞ ወሰዳቸው ሲሉ ሰማሁ። እንዲያውም እስከ እርስዋ ድረስ ተይዛል ልትጋዝ ነው ብሎ የንጉሡ ልጅ ነገረኝ አለው። ማቴ. ፳፬፥ ፴፭።

ሉቃስ መለሰ፤ እርስዋ ተይዛ ብትጋዝ እጅግ መልካም ነገር ነው። ሉቃ. ፲፮፥ ፲፯።

ስንት ሰዎች ያበላሸች ይመስልሃል። የጳውሎስ አሽከር ዴማስ የሚባለው አንድ ቀን ወይዘሮ ዓለሜቱን ቢያይ ጌታውን ትቶ ወደ እርስዋ ነጉደ። ፪ ጢሞ. ፬፥ ፲፡

የወይዘሮ ዓለሚቱን ነገር ስንቱን ልንገርህ የርሷንክ ነገር ወንድማችን የሐንስ ይንገርህ። እርሱ ጥቂትስ ስንኳ አይፈራትም ነበረ። ሳትታሰሪ የቀረሽ እንደ ሆነ ምን አለ በዪኝ ይላት ነበረ። ዳግመኛ ሰው ሁሉ እንዳይወዳት ይመክርባት ነበረ። ፩ ዮሐ. ፪፥ ፲፭ - ፲፮።

ማቴዎስ መለሰ፤ የርሷን ነገር መቼም አንድ ጊዜ የታወቀ ነው። እኔ ደግሞ ይህ የርስዋ ዲቃላ ምኞት እንዲህ አድርጎ የጠገበበት ምክንያቱ ምንድር ነው። የሰው ሚስት ያየ እንደ ሆነ በላይዋ ልሙት ይላል። መልካም ፈረስ መልካም በቅሎ ያየ እንደ ሆነ የኔ በሆኑ ይላል።

እገሌ ተሾመ ሲሉ የሰማ እንደ ሆነ ምነው እኔ በሆንሁ ይላል። ከቶ የርሱ ነገር ብልሃቱ ጠፋኝ አለ። ማቴ. ፭፥ ፳፰።

ሉቃስ መለሰ፤ ይህ ይደንቅሃልን ወደ ድግስ ቤት የጠሩት እንደ ሆነ ከርሱ የሚበልጡ ብዙ ሽማግሎች ሳሉ ወደ ላይ ወጥቶ በመጀመሪያው ወንበር ይቀመጣል። ኋላ ግን ያ የጠራው ሰው መጥቶ እየጉተተ አውርዶ በታችኛው ወንበር ያስቀምጠዋል አለ። ሉቃ. ፲፬፥ ፰ - ፲፡

ይህንንም ሲጫወቱ የምዕራብ ሀገር ባላባት ሙሴ መጣ። ምን ትጫወታላችሁ አላቸው።

አንድ ጥጋበኛ ሀገር አዋኪ ምኞት የሚባል ሰው አለና የርሱን ነገር እንጫወታለን አሉት።

ሙሴ መለሰ፤ ጽኑ፤ እርሱ ነውን፤ እኔ ገና እርሱንም አውቀው የሰሞይ። ነገሩን ሁሉ በደንጊያ ጽፌ አነፊዋለሁ። ይህንንም ለእስራኤል ዕለት ዕለት አነብላቸው ነበረ። ዘጸ. ፳፥ ፲፮።

ዳግመኛ እርሱ ብቻ አይምሰላችሁ። ሌሎችም ዘጠኝ ባልንጀሮች አሉት። ዘጸ. ፳፥ ፩ - ፲፮።

ስማቸውም ከዚህ እንደሚከተለው ነው።

ጣዖት ማምለክ፤ ሰጣዖት መስገድ፤ የእግዚአብሔርን ስም ከንቱ ማድረግ፤ ሰንበትን መሻር፤ አባትና እናትን ማዋረድ፤ መግደል፤ መሰረቅ፤ መሴሰን፤ ባሰት መመስከር፤ እነዚህንም ሁሉ የሚመክርና የሚያበረታ ምኞት ነው አለ።

እኔም ከሙሴ ጋራ እጅግም አልተዋወቅም ነበረና ስፈራ ስቸር ጌታው አቶ ሙሴ ምኞት ከዚህ ሀገር የሚሔድበት ጊዜ የለምን አልሁት።

ሞኝ ነህን እናቱ ወይዘሮ ዓለሚቱ ካልሞተች እሱ ወዴት ይሔዳል አለኝ።

እንኳይስ እርሱ ወደ ሌላበት ሀገር መሔድ ይሻላል አልሁት።

ሙሴ መለሰ፤ ዛሬ ገና ያልሰማው መጣ፤ ሌላውስ ይቅርና ወደ ገነት ገብቶ እናታችን ሔዋንን ከእግዚአብሔር ጋራ ያጣላት ማን መሰለህ። ምኞት አይደለምን። ዘፍ. ፫፥ ፯።

እባብ መጥታ ያንን ቅጠል ብዪ እያለች ሰሔዋን ስትመክር ምኞት በዚያ ባልነበረ ትበላው ፕሯልን። ምን ይሆናል ቀረና የርሱንክ ነገር አለማንሣቱ ይሻላል።

ማቴዎስ መለሰ፤ ምኞትን ጉድ ያደረገው የእግዚአብሔር ልጅ ክርስቶስ ብቻ ነው እንጂ አለ።

እንደምን አልሁት።

በገዳም ተቀምጦ አርባ ቀን አርባ ሌሊት በጾም ጊዜ ሰይጣን የወይዘሮ ዓለሚቱን ገንዘብ ሁሉ ይዞ መጣ። ምኞትም ክርሱ ጋራ ነበረ።

ምኞት ከሰይጣን ጋራ መምጣቱ ክርስቶስ ይህን ገንዘብ አልቀበልም ያለ እንደ ሆነ ይህን ሁሉ ገንዘብ እንዴት ትመልሳለህ። እኔ ተቀበል ብሎ ለመምከር ነበረ። ማቴ. ፬፥ ፰።

ክርስቶስ ግን የሁለቱንም አሳብ ያውቅ ነበረና ገና ሲመጡ በሩቅ ባያቸው ጊዜ ከሙሴ እጅ አንድ በትር ነጠቀና አበረራቸው።

በዚያ ጊዜ የሰይጣንን ሩጫ ያየ ሰው ከመቅጽበት ዓይን እልም ብሎ ጠፋ። ምኞትም ከዚያ የበረረ ዓለሚቱ ቅጥር ደረሰ አለኝ። ማቴ. ፬፥ ፩ - ፲፩።

ለምኞት የደረሱ ልጆች አሉትን አልሁት።

እንዴታ። ነገር ግን ዲቃሎች ናቸው እንጂ ከሚስቱ አይደሉም አለኝ።

ስማቸውን ታውቀዋለህን አልሁት።

እኔ አላውቅም ግን ከሀገራቸው የመጣ ሰው ጳውሎስ የሚባለው ያንደኛውን ስም ሆኖ አምላኩ ሲል ሰምቻለሁ። ፊሊጵ. ፫፥ ፲፱።

ደግሞ የሁለተኛውን ስም ወንድሜ ሉቃስ ያውቀው ይሆናል። እውን ወንድሜ ሉቃስ ሆይ፤ የምኞት ልጅ የሆኖ አምላኩ ታናሽ ወንድም ማን ይባላል አለው።

ሉቃስ መለሰ! እንዲህ የምትጨነቁት የርሱ ስም ጠፍቷችሁ ነውን። ልጅ ሰብስቤ የሚባለው አይደለምን አለ። ሉቃ. ፲፪፥ ፲፮ - ፳፩። ሴት ልጅሳ የለችውምን አልጋቸው።

ማቴዎስ መለሰ! እርስዎንን ዱሮ ቀራጭነት ተሾሜ ሳለሁ ወደ ገበያ እየመጣች አውቃታለሁ አለ።

ማን ትባላለች አልሁት።

አለማፈር ትባላለች! አክሲቷ ግን ድፍረት ትላታለች አለኝ። ሸክ! እርስዎ ናትና እርስዎም ያቶ እንደ ልቡ ሚስት አይደለችምን። ያቶ እንደ ጊዜው ሚስት ወይዘሮ ሽውሽው ታላቅ እገቷ ነበሩና ወደርሳቸው ስትሔድ አንድ ቀን በመንገድ አግኝቻታለሁ። በርስዋ ልክ ሰነፍ አይገኝም።

ባሏ አቶ መከለፍለፍ እንጀራ ሳያልፍለት ይኖራል። እንዳይፈታትም የሕግ ሚስቱ ስለ ሆነች አልቻለም አልሁት።

ማቴዎስ መለሰ! ሸረ ወዲያ! የሕግ ሚስቱ ብትሆን ከራሱ ትብስበታለችን። እኔስ የሚጉዳኝ ከሆነ ቀኝ እጄም፣ ቀኝ እግሬም፣ ቀኝ ዓይኔስ ቢሆን ምን ያደርግልኛል። ሞኝ ነህን! ይልቅስ የመከርከህን አትርሳ።

ጌታዬ ማቴዎስ ሆይ! ካንተ ጋራ ብዙ ቀን ተቀምጦ መጫወት እጅግ መልካም ነበረ። ነገር ግን ወዳጄ ልቤ ዘመዶቼን ናፍቋልና ስለዚህ ወደ ሀገሬ ለመሔድ እቸኩላለሁ ጤና ይስጥልኝ! ወደ ፊት በደኅና ለመገናኘት ያብቃን ብዬው መንገዴን ሔድሁ።

ምዕራፍ ፲፰

ስለ ወዳጄ ልቤ ቁጣ

ከዚያም ጥቂት እንደ ሔድን ወዳጄ ልቤ ተቆጣና ቆም ብሎ አንድ ጊዜ ስማኝ ልንገርህ አለኝ።

እኔም በል እስቲ ተናገር አልሁት።

እንግዲህ አንተ ካገኘህ ሰው ሁሉ ጋራ ስትቆምና ስትጫወት ጊዜው በከንቱ ሊያልቅ አይደለምን።

ብትወድ የመጣህበትን ነገር በቶሎ ጨርሰህ ወደ ሀገራችን እንመለስ።

አንተ በስም የንጉሡ ልጅ አሽከር ትባላለህ! ነገር ግን እንድ ቀን ስንኳ እርሱን ተከትለህ አገልግለሽው አታውቅም። በድንገት አስጠርቶ አገልግሎትህን ቢጠይቅህ ምን ልትመልስለት ይሆን። ሀገር ላገር እየዘርህ ይህን እየሁ ይህን ሰማሁ ብትል ከቁም ነገር የሚቆጥርልህ ይመስልሃልን። ሮሜ. ፪፥ ፲፫።

ይልቅስ ጋሻ ጦርህን ይዘፀ ጌታህን ብትከተል መልካም ነበረ።

ነቢያትና ሐዋርያት! ጻድቃንና ሰማዕታት ሰፊ ሰፊ ሀገር እየተሾሙ መኖራቸው ጌታቸውን ቢያገለግሉ አይደለምን! አሁንም አንተ ጌታህን አገልግለው።

ዛሬ አሽከር ቸግሮታልና ደስ ያስኘው አንደ ሆነ አንድ ርስት ሳይተክልህ አይቀርም።

ሲኦል ወርዶ ጢስኛ ሁኖ ከመቀመጥ ደጅ ጠንቶ ርስት መተክል አይሻልህምን። ወይስ በሲኦል የሚኖሩ ጢለኞች ባመት ባመት የሚገብሩትን ግብር አታውቅምን።

ያንዱ ሰው ግብር አሳት፣ ጨለማ፣ የማይሞት ትል፣ ጥርስ ማፋጨት፣ ልቅሶ ነው። እስኪ አስተውለው አንድ ሰው ባመት ይህን ያህል እየገበረ መኖር እንደ ምን ይችላል። ማቴ. ፲፫፥ ፵፪።

እኔ ይህን ያህል ዘመን ካንተ ጋራ መንከራተቲ ስንቅህን የሚሸከምልህ ሰው አታገኝም ብዬ ነው እንጂ ትቸህ እሔድ አልነበረምን። አንዳንድ ቀን እንኳ የተለየሁ አንደ ሆነ ችጋር ይዞህ ይውላል። ድካሜ ሁሉ ላንተ ብዬ ነው እንጂ ለራሴ ምንም አላስብም። እንግዲያማ ላቶ እንደ ልቡ አሽከር ብሆን አንድ ትልቅ ጥቅም ላላገኝ የምቀር ኑሯልን። ከዋልሁ ካደርሁም ዘንድ ልጃቸውን ወይዘሮ ይፋትን ይድሩልኝ ነበር።

አሁንም ቁርጡን ንገረኝ፣ ከዚያ ወዲያ የማደርገውን አደርጋለሁ አለኝ።

እኔም በትሕትና ቃል ወዳጄ ልቤ ሆይ! ያላንተ ምን ዘመድ አለኝ! ከቤቴም ስነሣ አንተን ተማምኜ ነው እንጂ አንተ አይዞህ ባትለኝ ጥንቱንም አላስበው ነበረ።

አሳቤም ይህን ዓለም (መጻሕፍትን) በምሥራቅና በምዕራብ፣ በሰሜንና በደቡብ፣ ለመዞር እንደ ሆነ ታውቃለህ። አሁን ግን ከተቆጣህ ይቅርብኝ። እኔም ባስበው ይህን ዓለም አስክ ሞቴ ቀን እንኳ ብዘር

የምጨርሰው አይመስለኝም። በውነትም አንተ እንደ ነገርከኝ እንዳንድ ቀንም ቢሆን ጌታዬን ማገልገል ይሻለኛል።

ነገር ግን በምሥራቅ ሀገር ያየናቸውን ሀገሮች ስማቸውን እየጻፍን ወዲያውም ዛፋን፣ ተራራውን እያየን ወዳጆቻችንንም ሁሉ እየተሰናበትን ወዳገራችን እንመሰሳለን።

ደግሞ አንድ ነገር ልንገርህ። እኔ ሰኑሮ የምሥራቅን ሀገር መርጫለሁ። ለምቅትማ የምዕራብ ሀገር ይመቻል። ግን ሰዎቹ ወሬ ያበዛሉ።

በሰሜንም ሀገር መኖር መልካም ነበረ። ግን ሰዎቹ ሁልጊዜ ይጣላሉ። ዘወትርም እንደ ተካሰሱ ይኖራሉ።

በደቡብም ሀገር መኖር መልካም ነበረ። ግን የደቡብ ሀገር ሰዎች ከእውነተኛቸው ሐሰተኞቹ ይበዛሉ።

በምሥራቅም ሀገር መኖር ግን ምንም ሀገሩ አስቸጋሪና አድካሚ ቢሆን ሰዎቹ እጅግ መልካሞች ናቸው። ነገራቸውም አጭርና እውነት ነው።

ዳግመኛ ብዙ ወዳጆች አሰኝና ሀገሩ ባይመቸኝ ስንኳ ስለ ወዳጆቹ ብዬ በምሥራቅ ሀገር ለመኖር አስቤአለሁ አልሁት።

ወዳጁ ልቤ መለለ፤ ይሁን መልካም ነው፤ እንተንማ አንድ ስፍራ ከያዝህልኝ፤ እኔስ ለምን እሰይሃለሁ። የሚስቆጣኝና የሚያበሳጫኝ ይህ ሀገር ላገር መዞርህ ነው እንጂ አንድ ስፍራ መያዝህን መቼ እጠላለሁ። አሁንም ያሰብኸውን አድርግ አለኝ። ወዳጁ ልቤ ሆይ፤ ሁልጊዜ እኔ አስቀይምሃለሁ እንጂ አንተ አስቀይመኸኝ አታውቅም። እግዚአብሔር ይባርክህ፤ የቀናውን መንገድ ይምራህ አልሁትና መንገዳችንን ሐድን።

ምዕራፍ ፲፱
ስለ ትልቅ አዳራሽ

በምሥራቅ ሀገር ጥግ ጥጉን ስሔድ አንድ ታላቅ አዳራሽ እየሁና ቶሎ ብዬ ወደዚያ ሔድሁ። በስተውጭም እጅግ ያማረ ነበረና ገብቼ ለማየት ቸኩልኩ።

ነገር ግን ወደ በር በደረስሁ ጊዜ ምናልባት በረኛ ይኖራል ብዬ፤ ደጀ ሰላሙን ለመግባት ስለ ፈራሁ አንድ ሰዓት ያህል ተቀመጥሁ። ቢሆንም ግባ የሚል ወይም ተመለስ የሚል አንድ ሰው ስንኳ

አልነበረምና ወደ አዳራሹ ቀረብሁ። አዳራሹም ተቆልፎ ነበረ። በዚህ ነገር ተጨንቄ ሳለሁ ከወደ ጓሮ አንድ ብላቴና መጣ።

ማን ትባላለህ አልሁት፤

መልካም አሳብ እባላለሁ አለኝ።

ይህ አዳራሽ የማነው አልሁት፤

የንጉሡ ልጅ የክርስቶስ ነው አለኝ።

ሰምን ጉዳይ ብሎ ሠራው አልሁት፤

ለልብስ ማጠቢያና ለመሣሪያ መስቀያ ብሎ ነው። በስተ ውስጡ ሁለት ክፍል አለው። ባንድ ወገኑ ከሰይጣንና ከእይሁድ ጋራ የተዋጋበት የጦር መሣሪያ ተሰቅሎበታል። በሁለተኛውም ወገን አሽከሮቹ ልብሳቸውን ያጥቡበታል አለኝ። ራኢ ፯፥ ፲፫ - ፲፱።

የጦር መሣሪያው ጥሩ ጥሩ ነውን አልሁት። እንዴታ፤ ግን ከባድ ከባድ ነው፤ ክርስቶስ ኃይለኛ ነበርና ሁሉንም ይዞ ተሰልፎ ነበረ እንጅ ሌላ ሰውስ ቢሆን አንዱን መሣሪያ ስንኳ ይዞ ሊሰለፍ አይችልም ነበር አለኝ።

የጦር መሣሪያው ስንት ነው አልሁት። እኔ የማውቀው አሥራ ሰባት ይሆናል። ቁጥሩም ከዚህ እንደሚከተለው ነው።

አሥራት፣ ስድብ፣ ጥፊ፣ ግርፋት፣ የሾህ አክሊል መስቀል፣ ችንካር፣ ምራቅ፣ በትር፣ ልግጫ፣ ሐሞት፣ መራራ፣ ራቂትነት፣ ውኃ ጥም፣ ሞት፣ በጦር መወጋት፣ መቃብር፣ ስሙን የማላውቀው ሌላም ብዙ መሣሪያ አለ አለኝ። ማቴ. ፳፮፥ ፩ - ፳፰።

ክርስቶስ ከእይሁድና ከሰይጣን ጋራ ሲዋጋ፤ ይህን ሁሉ የጦር መሣሪያ ይዞ ነውን አልሁት።

እንዴታ። ያውስ አንድ ሰዓት ብቻ ነውን፤ ከአሙስ ማታ ጀምሮ እስከ አርብ ዘጠኝ ሰዓት ድረስ ነው እንጂ አለኝ።

ይህንም ከነገረኝ በኋላ ወደ መጣበት ዘወር አለ።

እኔም ወደ አዳራሹ ውስጥ ገብቼ መሣሪያውን ሁሉ ለማየት አሰብሁ፤ ነገር ግን በሩ ተቆልፎ ነበርና ደጅ ብመታ የሚከፍትልኝ አላገኝ ሁም።

ከዚህም በኋላ በራሴ እውቀት የሚባል መክፈቻ ነበረኝና ተኪሴ እውጥቼ ወደ ቁልፉ ውስጥ አግብቼ በል ና ተክፈት እያልሁ እታገል ጀመርሁ። ነገር ግን ብደክም ብደክም ማን ፍንክኸኝ ይበል።

ያ መልካም አሳብ የሚባል ብላቴና በሩት ቆሞ ይመለከተኝ ነሮ ሲሮጥ ወደኔ መጥቶ ምነው ምን ያለህ ደፋር ነህ፤ በሌላ መክፈቻ አከፍታለሁ ብለህ እንዴህ ስትታገል ይህ ቁልፍ ቢሰበር እንዴት ልትሆን ኖሯል? ከበኞች አግኝተውህ ቢሆን እጅህን አንጠልጥለው ወደ ግዙት ይለዱህ ነበረ። አሁን አንተ ቁልፍህን ሌላ ሰው ቢከፍተው ወይም ቢሰበረው ታንቄ ልሙት ትላለህን፤ አሁንም የቁልፉን መክፈቻ የያዘው መንፈስ ቅዱስ ነውና እርሱ መጥቶ ካልከፈተልህ እገባለሁ ብለህ አታስብ፤ ከቶ ብታስብም አይሆንልህም አለኝ። ዮሐ. ፲፬፥ ፳፮።

ይህንም ስንነጋገር የእኔን መክፈቻ ወደ ቁልፉ ውስጥ እንዳገባሁት ነበረና ሳላወጣው ያ መንፈስ ቅዱስ ከተፍ ማለት ነዋ።

በዚያ ጊዜ ምን ይዋጠኝ። እጄን እያርገበገበሁ፤ አይቴኑ አሐውር እመንፈስክ። ወአይቴ እጉይይ እምቅድመ ገጽክ። እመኒ ዓረጉ ውስተ ቀላይ ሆኒ ሀሉክ። ወእመኒ ነግእኩ ክንፈ ከመ ርግብ። ወሰረርኩ እስከማገለቅተ ባሕር። ሆኒ እዴከ ትመርሐኒ ወታነብረኒ የማንክ። መንክር ግብርክ ወነፍስየ ጥቀ ትጤይቆ። ወኢይትጋባእ እምኔከ አዕፅምትየ ዘገበርኩ በገቡዕ። ወኢአካልየ በመትሕተ ምድር። ወዘሂ ገበርኩ ርእያ አዕይንትየ እያልሁ መቀባጠር ሆነ። መዝ. ፻፵፱፥ ፯ - ፲፮።

እኔ ፈርቼ እንዲህ ተጨነቅሁ እንጂ እርሱ ግን ጥቂትስ እንኳ ክፉ ነገር አልተናገረኝም።

መክፈቻዬንም አውጥቶ ጥሎ በርሱ መክፈቻ ከፍቶ አስገባኝ።

በገባሁም ጊዜ አንድ ነጭ በግ ታርዶ፤ በሳንቃ እንጨት ላይ ወድቆ አየሁ። ብዙ ሰዎችም ልብሳቸውን እያወለቁ በደሙ ያጥባሉ። ደሙም ሳያቋርጥ ይወርዳል። ልብሳቸውን ሲነክሩት ለጊዜው ደም ይመስላል። ጠምዝዘው ሲያወጡት ግን ከበረዶ አሥር ጊዜ ይነጣል። ያንንም ይለብሱና ከተሰቀለው የጦርነት መሣሪያ አንዳንድ እየያዙ ይወጣሉ። አንዱ አጥቦ ሲወጣ ሌላው ይገባል።

እጅግም ተደነቅሁ፤ ለመንገዴ ባልቸኩልሁ እነርሱን ስመለከት በኖርሁ ነበረ።

ባዳራሹም በስተቀኝ በኩል በመዘውር ገብቶ የሚፈስ ውኃ አየሁ። የጥሩነቱ ነገር እጅግ ያስደንቃል። በስተላይም ወገን ከዚህ ውኃ የሚጠጣ ለዝላለም አይጠማም የሚል ጽፈት ተለቅሎ ይታያል። ዮሐ. ፱፥ ፲፬።

እኔ ግን መቅጃ አልነበረኝምና በአፍኼ እየዘገንሁ ፋት ፋት አድርጌ ወጣሁ።

ምዕራፍ ፳

ስለ ትልቅ ኃዘን

በዚያም ወራት አንድ ቀን ከቀትር በኋላ ባንድ ስፍራ ተቀምጬ አንገቴን ከጉልበቴ ጋራ እያስታገልሁ አዝን ጀመርሁ።

ወዳጄ ልቤም ወደኔ ቀርቦ ምነው ዛሬ እንዲህ አድርገህ አዝነሃል አለኝ።

ወደ አዳራሹ ውስጥ በገባሁ ጊዜ የውኃ መቅጃ ባለመያዜ እየተናደድሁ ነው አልሁት።

ተጠምተሃልን አለኝ።

መጠማትስ አልተጠማሁም። ነገር ግን ውኃ መቅጃ በነበረኝ እኔም በብዙ አጠጣ ነበር። ደግሞ በመቅጃው ይዘበት እወጣ ነበር አልሁት።

አንተን ካልጠማህ ለማን ብለህ ይህን አስብህ አለኝ። ሞኝ ነህን፤ አሁን ባልጠማ ሌላ ቀን መጠማቴ ይቀራልን፤ ደግሞስ ስንቱ ጉረቤቶቼ በውኃ ጥም ይተላለቁ ይመስልሃል። ከዚያ ውኃ ቀድቼ በነበረ ይህን ጊዜ እንዳንድ ጉንጭ ሙሉ አቀምሳቸው ነበርሁ። ዘነጋኸውን ያ ባለጠጋ ዘመዳችን ንጉሠ አስጠርቶት በሔደ ጊዜ ስለ በረሃው ጽናት ውኃ ጥም ይዞት አንድ ጠብታ ውኃ የሚያቀምስኝ ለው ባገኝሁ እያለ ሲያለቅስ ወድቆ አልቀረምን። ሉቃስ ፲፮፥ ፳፬።

የዚህ ነገር ትዝ እያለኝ ብዙኅ አዘንሁ አልሁት።

ወዳጄ ልቤም ይህን ስነግረው ስቅስቅ ብሎ አለቀሰ። እንባውም በጉንጨ ይወርድ ጀመር።

ወዳጄ ልቤ ሆይ፤ ስለ ምን ታለቅሳለህ፤ አሁን በነገርሁ ነገር ነውን፤ ወይስ ሌላ ነገር ትዝ ብሎህ ነው አልሁት።

ሌላ ነገር ትዝ ብሎኝ አይደለም። ነገር ግን የባለጠጋውን ነገር ብታነሣ የወደቀበት ስፍራ ትዝ አለኝና ነው።

እንዴት ያለ ነው አልሁት።

ስፍራውም እጅግ በረሃና ጉድጓዳ ስለ ሆነ መሬቱ እንደ እሳት ይግላል። የፀሐይ ሙቀት ሲፋጅ ፀሐይ ቦታዋን ለቃ (ትታ) የወረደች ይመስላል።

ዳግመኛ የምድር አራዊት ሁሉ እባብም፤ ዘንዶም፤ ጊንጥም በየመንገዱ ዳር ተጋድመው የሰውን እግር ይጠብቃሉ።

በዚያ መንገድ የሚሔዱ ሰዎች ሁሉ ምላሳቸው በውኃ ጥም ይታሠራል። ጥርሳቸውንም ያፋጫሉ። ወዲያም ወዲህም ቢመለከቱ እይዟችሁ የሚል እንድ ሰው ስንኳ እያገኙም። መዝ. 99፥ ፮ - ፰።

በስተላይ ወገን ጥቂቶች መንደሮች ይታያሉ። ነገር ግን በዙሪያቸው እልም ያለ ገደል ነው። ሰውስ ይቅርና እሞራ ስንኳ አያልፍበትም። ኢዮብ ፳፰፥ ፮።

እግር ክፉ ነውና ምናልባት የኛም መንገድ ባለጠጋው በሔደበት የሆነ እንደ ሆነ እንዴት እንሆናለን ብዬ ያዘንሁበት ምክንያት ይህ ነው አለኝ።

በእውነትም ይህ ነገር እጅግ የሚያሳዝን ነው።

ነገር ግን ንጉሡ ባለጠራን ጊዜ የክርስቶስ ሞት የሚባለውን ካርታ ያገኘን እንደ ሆነ ያንን እያየን ደጋ ደጋውን እንሔዳለን።

ትልቁስ ጭንቀት የክርስቶስ ሞት የሚባለውን ካርታ ያላገኘን እንደ ሆነ ነው። ካርታውንም ካላገኘን ወደ አንዱ ፈረፈር ወድቀን እንቀራለን እንጂ ያ ባለጠጋ የሔደበትን በረሃ እንዝልቃለን ብለን ለናስብም አልሁት።

እውነት ነው፤ ግን ለሁሉም ነገር የተቀደሰ ፈቃዱ ይሁንልን አሜን አለኝ።

ይህንም ተነጋግረን መንገዳችንን ለመሔድ ጀመርን።

ምዕራፍ ፳፩

ስለ ዕድሜ ተራራ

ከዚህም በኋላ ዕድሜ የሚባለውን ተራራ ለማየት ሔድሁ። በጥጉ ቆሜ ብመለከት ሄኖክና ኡልያስ ወደ ጫፉ ወጥተው ፊጥ ብለው ተቀምጠው ይታያሉ። ዘፍጥ. ፭፥ ፳፱፤ ፪ ነገ. ፪፥ ፲፩።

መቼም አሳብ አይቀርምና፤ ምናልባት እኔም ብወጣ እንደርሳቸው ወደ ጫፉ እደርስ ይሆንን ብዬ ወደ ተራራው እግር ቀረብሁ።

ነገር ግን በዕድሜ ተራራ እግር የስንት ፍጥረቶች ሬሳ እየሁ ብላችሁ ታምኑኛላችሁን። ለማይና ምድር ወረቀት፤ መላእክት

እሐፊዎች፤ ባሕር ቀለም ሆኖ ተጽፎና ተቆጥሮ ያልቅ እንደ ሆነ ነው እንጂ እንድ ሰው ሊጽፈውና ሊቆጥረው አይችልም።

የሰው ወገን ሬሳ ባንድ ወገን፤ የእንስሳ ወገን ሬሳ ባንድ ወገን፤ የአራዊት ወገን ሬሳ ባንድ ወገን፤ የእዕዋፍ ወገን ሬሳ ባንድ ወገን፤ የተንቀሳቃሽ ወገን ሬሳ ባንድ ወገን፤ እነዚህ ሁሉ እንደ ቅጠል ረግፈው ይታያሉ።

ሬሳውንም ሁሉ በየወገኑ ካየሁ በኋላ ቀና ብዬ ወደ ዕድሜ ተራራ ብመለከት፤ እንስሳውም፤ አራዊቱም፤ እዕዋፉም፤ ተንቀሳቃሹም የሰው ወገን ሁሉ ወደ ዕድሜ ተራራ ለመውጣት ይፍጨረጨራሉ፤ ነገር ግን ያንን የዕድሜ ተራራ አስከ ጫፉ የወጣ ፍጥረት የለም።

እኩሉ ከተራራው መካከል ሲደርሱ ይወድቃሉ። እኩሉም ገና ጥቂት ከፍ እንዳሉ ይወድቃሉ። እኩሉም ገና እንድ ጊዜ እንደ ተራመዱ ይወድቃሉ። እኩሉም ገና እንወጣለን ብለው ሲያስቡ ይወድቃሉ።

ይህንም አይቼ ብዙ አለቀስሁ።

ያ ወዳጅ ልቤ ግን እጅግ ቸኩሉ ነበረና እንሔድ እንጂ በዚህ ቆመን እንኖራለን።

ይህ አሁን የምታየው ሁሉ ላንተ እንግዳ ቢሆንብህ አታድንቅ፤ ዓለም ከተፈጠረ ጀምሮ እንዲሁ ነው አለኝ።

ምንስ ቢሆን ክርስቲያን አይደለሁምን? ስለዚህ ይህን ሁሉ የሰው ሬሳ አይቼ ዝም ብዬ ብሔድ መልካም አይሆንምና ወደ ዛፋ እግር አርፈን ከዳዊት መዝሙር ጥቂት ልዘምር አልሁት።

ከዚህም በኋላ ዳዊቱን በጉልበቴ ላይ ዘርግቼ ልዘምር ጀመርሁ። እንዲህ እያልሁ

“ምንትኑ ውለቱ ለብእ ከመ ትዝከር?”

ወምንትኑ ዕጓለ እመሕያው ከመ ተሐውጾ?

ሐቀ አሕጸጽ እመላእክቱክ። መዝ. ፷፥ ፱ - ፭።

እለመ ገልቀ በሕማም ሕይወትየ።

ወዓመትየኒ በገዓር።

ወደከመ በተጽናስ ኃይልየ።

ወእንቀልቀለ ኩሉ አዕጽምትየ። መዝ. ፱፩፥ ፩።

ወእቤ በልሳንዮ ንግረኒ እግዚኦ ደኃሪትየ።

ምንት እማንቱ ጉላቆን ለመዋዕልየ።

ከመ አእምር ለምንት እዴገር አነ።

ናሁ ብሉያተ ረሰይኮን ለመዋዕልያ።
 ወአካልያኒ ወኢከመ ምንት በቅድሚክ።
 ወባሕቱ ከንቱ ኩሉ ደቂቀ ዕንሰ እመሕያው።
 ወከመ ጽላሎት ያንሰሉ ኩሉ ሰብእ።
 ወባሕቱ ከንቶ ይትሀወክ።
 ይዘግቡ ወኢየአምሩ ሰዘያስተጋብእ።
 በተግሣጽክ በእንተ ገጢአቱ ተዛልፍኮ ለሰብእ።
 ወመሰውካ ከመ ሣሬት ለነፍሱ።
 ወባሕቱ ከንቶ ይትሀወኩ ኩሉ ሰብእ። መዝ. ፱፱፥ ፫ - ፲፩።
 ተዘክር ምንት ውእቱ ኃይልያ።
 ቦኑ ሰከንቱ ፈጠርኮ ለዕንሰ እመሕያው።
 መኑ ሰብእ ዘየሐዩ ወኢይሬኤል ለሞት።
 ወመኑ ዘያድገና ለነፍሱ እምእደ ሲኦል። መዝ. ፱፱፥ ፱፯ - ፱፰።
 እስመ ገልቀ ከመ ጢስ መዋዕልያ።
 ወነቅጽ ከመ ሣዕር አዕጽምትየ።
 ወመዋዕልያኒ ከመ ጽላሎት ገለፈ።
 ወአኑሂ ከመ ሣዕር የበሰኩ።
 ንግረኒ ውገዶን ለመዋዕልያ።
 ወኢትሰደኒ በመንፈቀ ዓመትየ።
 ወኩሉ ከመ ልብስ ይበሊ።
 ወከመ ሞጣሕት ትዌልጦሙ ወይትዌለጡ። መዝ. ፻፪፥ ፫ - ፳፮።
 ተዘክር እግዚአ ከመ መሬት ንሕኑ።
 ወሰብእስ ከመ ሣዕር መዋዕሊሁ።
 ወከመ ጽጌ ገዳም ከማሁ ይፈራ።
 እስመ መንፈስ ይወፅእ እምኔሁ ወኢይሄሉ እንክ።
 ወኢየአምር እንክ መካኖ። መዝ. ፻፫፥ ፲፬ - ፲፮።
 ምንትኑ ውእቱ ሰብእ ከመ ታስተርኢ ሎቱ።
 ዕንሰ እመሕያውሰ ዘተሐስቡ።
 ሰብእስ ከንቶ ይመስል።
 ወመዋዕሊሁኒ ከመ ጽላሎት የጎልፍ። መዝ. ፻፵፬፥ ፫።
 ይህንም ከጨረሰሁ በኋላ ቆሜ የሬሳውን ብዛት እያየሁ አደንቅ

ጀመርሁ።

ወዳጄ ልቤም ወደ እኔ ቀርቦ እንዲህ የሚያስደንቅህ የሞቱት ሰዎች ነገር ነውን? አለኝ።
 አዎን! አንተሳ! አልሁት።
 እኔስ የሚያስደንቀኝ የሄኖክና የኤልያስ ነገር ነው አለኝ።
 እንደምን? አልሁት።
 የዕድሜ ተራራን ወጥተው ወደ ጫፉ ከደረሱ በኋላ ተደላድለው አይቀመጡምን? እንዲህ አጉል አቀማመጥ ተቀምጠው ቀልቀል፣ ቀልቀል ሲመሰክቱ ቢወድቁ እንደምን ሊሆኑ ነው። እነዚህ ሰዎች ያልወደቁ እንደ ሆነ ምን ተናገር በለኝ አለኝ።
 እውነትህ ነው፤ አጉል አቀማመጥ ተቀምጠዋል። ነገር ግን ቢወድቁበት ባይወድቁበት እኛ ምን ችግረን? ከወደቁማ ሥጋቸውስ ለመቃብር ይገኛልን? ደግሞም እነዚህ ሰዎች ይህን የዕድሜ ተራራ በገዛ ኃይላቸው ሊወጡ ባልቻሉም ነበር። ስለዚህ ያወጣቸው ጌታ ያውቅላቸዋል። ራእ. ፱፥ ፩።
 ግን ሁሉንም በዓይን ለማየት ያብቃን፤ በጀርም ለመስማት ያብቃን። አሁንስ መንገዳችንን እንሒድ። ምንም ቢሆን የደቡብን ሀገር ሳናይ ወዳገራችን እንመለስም አልሁት።

ምዕራፍ ፳፪ ስለ ደቡብ መንገድ

ከዚህም በኋላ ወደ ደቡብ ሀገር ሔድሁ።
 የደቡብ ሀገር ሰፊ ሜዳ ነበረና በእግራ ሔጄ ወደ አሰብሁበት እንዳልደርስ አወቅሁ።
 ስለዚህ አንዲት ሰጋር በቅሎ ገዛሁና ስሟን ማንበብ ብቻ ብዬ አወጣሁላት።
 በሁለት ዓይን ልንም ለጉሜ ወዳጄ ልቤን አፈናጥጬ አንድ ጊዜ ሾጥ ባደርጋት የሚበልጠውን ሜዳ አሳለፍሁት።
 በዚያም ምርማሪ የሚባል ሣር የበቀለበት መስክ አገኘሁ። ይህ መስክ የማነው ብዬ ብጠይቅ የባሻ ማስተዋል ነው አሉኝ። እርሳቸውስ ደግ ሰው ናቸው። አንድ አፍታ ባግጣት የሚቆጡኝ አይመስለኝም ብዬ ልንሟን አውልቄ ለቀቅኳት። ጥቂትም እንደ ነጮች እንደ ገና ለጉሜ አሰግር ጀመርሁ።

ነገር ግን የደቡብ ሀገር እጅግ ሰፊ ስለ ሆነ ፊት ለፊት አልዘልቀውም ብዬ ባንድ ወገን አቋርጬ ወደ ምሥራቅ ተመለስሁ። ወዳጅ ልቤም ምነው ባቋራጭ መንገድ ተመለስህ፤ ይህን ጊዜ እኔ ብዬህ በሆነ እልክህ ይመጣ ነበረ አለኝ።

እንኳን እንኳን አንተ እንደ ሰለቸኸኝ አውቄ ወደ ምሥራቅ ሀገር ሔደን ወዳጆቻችንን ሁሉ ተሰነባብተን ወዳገራችን እንድንመለስ ብዬ ነው እንጂ ለሌላ ነገር ብዬ እይደለም አልሁት።

ይህስ ከሆነ መልካም ነው አለኝ።

ምዕራፍ ፳፫

ስለ መለነባበት

ይህንም ከተነጋገርን በኋላ ወደ ምሥራቅ ሀገር ደረስሁ። የምሥራቅ ሀገር ግን ለበቅሎ የማይመች ወጣ ገባ መሬት ነበረና በቅሎዬን ማገዝብ ብቻን ለሊቀ ካህናት መራቀቅ ሸጥሁላቸው። በእግሬም ለመሔድ ጀመርሁ። ነገር ግን ዱሮ በቅሎ ተለመደና እግሬ ይደካክም ጀመረ።

ከዚህም በኋላ እያዘገምሁ ወደ ድንኳን ቤት ደረስሁ። ባየኝ ጊዜ እጅግ ደስ አለው። ከሰላምታም በኋላ ስለ ልጆቼና ስለ ሚስቴ ጤና ጠየቀኝ።

ደኅና ናቸው፤ እግዚአብሔር የዕለት ምግብና ያመት ልብስ አልነሣቸውም አልሁት። ፩ ጢሞ. ፮፥ ፰።

ከዚህም በኋላ ወደ ቤት ገባን። እርሱም ቶሎ ብሎ እንጀራውን በሌማት፤ ጉመኑን በድስት አድርጎ አቀረበልኝ።

እኔም ባርክህ ቀድሰህ ሰጠኝ ብዬ ፈጣሪዬን ለምኜ እስክጠግብ በላሁ።

ከበላሁም በኋላ ይህን የበላሁትን ለጤና አድርግልኝ፤ በመንግሥተ ሰማያትም መንፈሳዊ ምግብ እንድትመግብኝ እለምንሃለሁ ብዬ ፈጣሪዬን አመስግኜ ወደ መኝታ ቤቴ ሔድሁ።

በነጋም ጊዜ ለመሔድ ተነሣሁ። ድንኳንም ብዙ መንገድ ሸኘኝ።

ምክርም መከረኝ፤ ምክሩም እንዲህ ነበር።

ብልጥግና የሚባል ወምቦዴ ተነሥቶ ሰውን ሁሉ ሊፈጅ ነው። አሁንም አንተ ተጠንቅቀህ ሔድ አለኝ። ፩ ጢሞ. ፮፥ ፱ - ፫።

እንደምን አድርጌ እጠነቃቃለሁ። እነሆ አንተ እንደምታየኝ ባዶ እጄን ነኝ። ቢመጣብኝስ በምን እመልሰዋለሁ አልሁት።

እርሱም ወደ ቤቴ እየሮጠ ተመልሶ ይበቃኛል የሚባል አፎቂውን ይዞልኝ መጣ። ያንንም በጫንቃዩ ላይ አድርጌ እየተጉማለልሁ ሔድሁ።

ትሕትናንም ለመሰናበት ሔድሁ። ተሰነባብተንም ሰሔድ ስለ መንገዴ መከረኝ።

ምክሩም እንዲህ ነበር።

በዚህ ወራት ትዕቢት የሚባል አንበሳ ከበረሃ መጥቶ መንገደኞችን ሁሉ እየሰበረ ሊጥል ጀምሯል። አሁን ስትሔድ ስንኳ ብዙ ፊሳ ወድቆ ታገኛለህ። አንተ ግን ተጠንቅቀህ ሔድ አለኝ።

እነሆ አንተ እንደምታየኝ በእጄ መሣሪያ የለኝም። እንደምን ልጠንቀቅ አልሁት።

በዚያ ጊዜ አላዋቂ ነኝ የምትባል ሽጉጡን ከወገቡ አውልቆ ሰጠኝ። ያንንም ታጥቄ ያላሳብ መንገዴን ሔድሁ።

ብላታ ቸርነትንም ላመሰናበት ሔድሁ። እርሳቸውም ሽንተውኝ ሲመለሱ ስለ መንገዴ መከሩኝ። ምክሩም እንዲህ ነበር።

ንፍገት የሚባል አቦ ሸማኔ እጅግ ከፍቷልና ተጠንቅቀህ ሔድ አለኝ።

ያለ መሣሪያ እንዴት አድርጌ ለመጠንቀቅ እችላለሁ አልጋቸው።

ያለውን መስጠት የሚባል ጋሻቸውን ከክንዳቸው አውልቀው ሰጡኝ። እኔም ያንን አንግቤ ያለ ፍርሃት ሔድሁ።

ምዕራፍ ፳፬

ስለ ወንጌል መለነባበት

ከዚህም በኋላ የምእመን ሚስት የነበረችውን ወንጌልን ለመሰናበት ያለችበትንስ ሰፍራ አስጠይቄ ሔድሁ። ባየችኝም ጊዜ እያለቀሰች ወደ እኔ መጣች። ከሰላምታም በኋላ ወደ ቤት እንግባ አለችኝ።

እኔ ግን ቸኩየ ነበረና እዚሁ ተሰነባብተን ልሔድ አልጋት።

ምነው ወዳጄ፤ ይህን የሚያህል ዘመን ተለያይተን ኖረን መቼ ተጫወትንና ልሔድ ትላለህ። ስንኳን አንተ ማንም ወደ እኔ ቢመጣ ሳያድር አይሔድም አለችኝ። ዮሐ. ፮፥ ፴፯።

እኔም እሺ ብዬ ወደ ቤት ገባሁ። ጨዋታም ጀመርን። እኔ ወንጌል ሆይ፤ እንደምን ነሽ፤ ተጽናናሽን አልጋት።

የሞተ ተጉዳ እንጂ፤ የቆመ ምን አለበት። ባሉንም ከሀገር አስወጥተው የሰደዱት ሰዎች ዋና ዋናዎቹ ሲቀሩ፤ ሁሉም እየመጡ አግሬ ሥር እየወደቁ «ማሪን» አሉኝና ማርጋቸው አሰች። ማቴ. ፭፥ ፮።

ካሣ እየተቀበልሽ ነውን አልጋት።

አልተቀበልሁም አለች።

እንግዲያም ስለ ምን ማርሻቸው አልጋት።

አለቃ መመለስንና ቄስ ገበዝ ማመንን አማላጅ ልከው ቢያስጨንቁኝ ማርጋቸው አለችኝ።

እነዚያም ከመጡ ምን ይደረጋል። መቼም የሞተ ሰው ከጋራው ቀን በቀር አይነሣም። ደግ አድርገሻል። ከዚያ ወዲህ ፍቅር ናችሁን፤ ልብሽ ጥቂትም ቂም አልያዝምን አልጋት።

ኧረ ወዲያ በስመ አብ በል ወንድሜ። አንድ ጊዜ ከታረቅሁ በኋላ ቂም የሚሉ ነገር ወዴት አውቃለሁ። አባቴ እግዚአብሔርም እንዴሁ ነው። ኢሳ. ፩፥ ፲፰።

ከምዕራብ ሀገር የመጣ ጳውሎስ የሚባል ሰው በደማስቆ ከተማ ሸፍቶ ያባቴን አሽከሮች ሁሉ እያሰረ ወደ ኢየሩሳሌም ይሰዳቸው ነበረ።

አባቴም ይህ ነገር ቆጮውና በከተማው አጠገብ መብረቅ የሚባለውን መድፍ ጠምዶ ቆየው።

ነገር ግን አባቴ እጅግ ርኅራሄ ያበዛ ነበርና እንዳይሞት ብሎ አርሳሱን አውጥቶ ባሩድ ብቻ ነበረ።

ጳውሎስም አሳቡን ጥሎ ሲሔድ ያንን መብረቅ የሚባለውን መድፍ ተኩሰበት።

በዚያ ጊዜ በድንጋጤ እስከ ሦስት ቀን ድረስ ወድቆ አደረ። አሽከሮቹም አንዱ ባንዱ ላይ እየተነባበሩ ወደቁ።

አባቴም በቶሎ ከምድር እንሥቶ ይዞ ብዙ ወቀሳ ከወቀሰው በኋላ ምሕረት አደረገለት። ከዚያ ወዲህ የሁለቱ ፍቅር ርጥብ ያቃጥላል።

ከፍቅራቸውም ጽናት የተነሣ የውጭ ሀገር ሚኒስትር ሾድርጉ ሾመው። የሐዋ. ፱፥ ፩ - ፲፭።

ወዳጄ ሆይ፤ ከታረቅን በኋላ ቂም አናውቅም፤ የዘር ነው አለችኝ።

ወንጌል ሆይ፤ ይህስ ትልቅ ነገር ነው። ይህን ያህል ነገር ሰምቼ ደስታውንም አልችለው። አሁንም ማደሬ ካልቀረ ስለ ደስታዬ በዘፈን ሳምግስሽ ልደር አልጋት።

ከበረታህማ መልካም ነው። ግን መንገደኛ ነህና ይደክምሃል ብዬ አስባለሁ አለች።

ምዕራፍ ፳፭

ወንጌልን በዘፈን ስለ ማምገስ

ከዚያም በኋላ የወንጌል ቤተ ሰዎች ሁሉ ተጠርተው መጡ። እኔም ልዘፍን ጀመርሁ።

በዚህ ያላችሁ ልጄም ዐዋቂውም አንድ ጊዜ እጃችሁን አውጡና አጨብጭቡ። ከበሮውንም ድልቅ ድልቅ አድርጉት። እንግዲህ ያለ ዛሬ አንገናኝም አልጋቸው።

እነሱም እጃቸውን ቸብ ቸብ ሲያደርጉ እኔ በመካከል ቆሜ እንደዚህ እያልሁ አወርድላቸው ጀመርሁ።

ይገሮሽ ወደ ሰማይ፤

ይገሮሽ ወደ ሰማይ።

አንች አጋዳይ፤

አንች አጋዳይ፤

ይገሮሽ ወደ ሰማይ።

ለዎች በቤታቸው ሲተማሙ ዋሉ፤

ደጅ ለመታ ሁሉ ከፈተች እያሉ። ማቴ. ፮፥ ፮።

ከጌታው ተጣልቶ አስታርቂኝ ሊልሽ፤

ዶሮ ሲጮህ መጥቶ ገባ ከቤትሽ። ማር. ፲፬፥ ፳፪።

ይህን ወሬ ሰምቶ ከገዛ አሽከርሽ፤

በንጨት ታንቆ ሞተ የፈታሽ ባልሽ። ማቴ. ፳፯፥ ፭።

ቀምበርሽ ቀላል ነው እያሉ ሲያሙሽ፤

ከሌሎቹ ይልቅ በዛ መከርሽ። ማቴ. ፲፭፥ ፳፬ - ፴፩።

መከሩስ ብዙ ነው አሁን እንዳልሁት፤

እንክርዳዱን ነቅለሽ ብትጥይለት። ማቴ. ፲፫፥ ፳፯።

ለመከሩ ሥራ እኔ እንዳልመጣልሽ፤

አዲስ ሚስት አግብቼ እንዲህ ቀረሁብሽ። ሉቃ. ፲፬፥ ፳።

ሌላ ስንኳ አይደለች ዓለማቱ ናት፤
 አንችን የማትወድሽ ጠላትሽ ከጥንት፡፡ ዮሐ. ፲፭፥ ፲፰፡፡
 እናንተ ሁለታችሁ ብትታረቁልኝ፤
 መጥቼ አይሽ ነበር ጊዜ ሲመሸልኝ፡፡
 ለጨዋ ላማላጅ ዕርቅ እንቢ ብላችሁ፤
 ለልጆቻችሁም ቂም አተረፋችሁ፡፡ ፩ ዮሐ. ፫፥ ፲፡፡
 ለኔስ ትዝ የሚለኝ የናፈቀው ልቤን፤
 ልጅሽን ጳውሎስን የዳርሽበት ዘመን፡፡ ዮሐ. ፳፯፥ ፩፡፡
 ወደ ሮሜ ለዎች ተልኮ ነበረ፤
 ወደ ቆሮንቶስም ተልኮ ነበረ፤
 ወደ ገላትያም ተልኮ ነበረ፤
 ወደ ኤፌሶንም ተልኮ ነበረ፤
 ወደ ፊልጵስዮስ ተልኮ ነበረ፤
 ወደ ቆላስይስ ተልኮ ነበረ፤
 ወደ ተሰሎንቄም ተልኮ ነበረ፤
 ለጢሞቴዎስም ተልኮ ነበረ፤
 ደግሞ ለነቲቶ ተልኮ ነበረ፤
 ለነፊልሞናም ተልኮ ነበረ፤
 ለዕብራውያንም ተልኮ ነበረ፤
 በሐምሌ አምስት ቀን ሮም ላይ ተዳረ፡፡ ገድለ ሐዋርያትን
 ይመልከቱ፡፡
 ንጉሥ ለጡት አሉ የምሥራቹን፤
 ነጫጭ ልብስና የወርቅ ዘውዱን፡፡ ፪ ጢሞ. ፬፥ ፰፡፡
 እንግዲህ ጳውሎስ ቀረ መታየቱ፤
 ብቅም አይል አሉ ከሙሽራ ቤቱ፡፡ ዮሐዋ. ፳፥ ፳፭፡፡
 አጅግ አድጋ ነበር የሚያገባት አጥታ፤
 እርሱ ጸደቀባት እንዳትኖር ገልጦታ፡፡
 እርሱ ከሚስቱ ጋራ ሁልጊዜ ደስታ፤
 እናቱ ስታለቅስ የሚጠራት አጥታ፡፡
 ጴጥሮስ ይመስለኛል ከለው ሁሉ አጭር፤
 ጳውሎስ ሲያገባ መዝሙር ሲዘምር፡፡
 ባንገቱ ሲዘፍን የሮም ወታደር፤
 በንጨት ላይ ተሰቅሎ ቁልቁል ያይ ነበር፡፡

ገድለ ሐዋርያትን ይመልከቱ፡፡
 ታናሽ ታላቅ ሥጋ ሞልቶልሽ በቤትሽ፤
 ምላስ ሥጋ ብቻ ምነው ማስቆረጥሽ፡፡ ስንክሣር ይመልከቱ፡፡
 የቤትሽን ሥራት ኖሯል ባላውቀው፤
 ሰምበር ሥጋ ለካ በስተኋላ ነው፡፡ ስንክሣር ይመልከቱ፡፡
 ለዚያ ለወታደር ማን ነገረው ብላት፤
 ምላስ አምጡ ይላል ታናሽ ሲያቀርቡለት፡፡ ስንክሣር ይመልከቱ፡፡
 ከጀርመኖች ጋራ ቆይታ አደረግሽ፤
 ከንግሊዞች ጋራ ቆይታ አደረግሽ፤
 ከፈረንሳይ ለዎች ቆይታ አደረግሽ፤
 ከሮሞችም ጋራ ቆይታ አደረግሽ፤
 ከግሪኮችም ጋራ ቆይታ አደረግሽ፤
 ከመስኮቦች ጋራም ቆይታ አደረግሽ፤
 ከሰዊድኖችም ቆይታ አደረግሽ፤
 ከአሜሪኮችም ጋራ ቆይታ አደረግሽ፤
 ባሕሩንም ሁሉ በመርከብ ዞረሽ፡፡
 ካገኘሽው ጋራ ቆይታ አደረግሽ፤
 ከምስሮችም ጋራ ቆይታ አደረግሽ፤
 ከኢትዮጵያም ጋራ ቆይታ አደረግሽ፤
 ከአፍሪቃም ከፍሎች ቆይታ አደረግሽ፤
 ወዳጆሽ የቱ ነው ደግሞስ ጠላትሽ፤
 የልብሽን ምሥጢር ከመረመሩሽ፡፡ ማቴ. ፳፰፥ ፲፱፡፡
 ለነገሩ አልሁ እንጂ አንቺማ ምን ዕዳሽ፤
 ለሁሉ የሚሆን ብዙ ስፍራ ሳለሽ፡፡ ዮሐ. ፲፱፥ ፩ - ፪፡፡
 አንችን ተማምኜ ተጣላሁ ከለይጣን፤
 ጠበቃ እንድትሆኝ ኋላ በፍርድ ቀን፡፡ ዮሐ. ፰፥፶፩
 ዕዳ እንኳ ብገባ ጌታሽ ይክፈልልኝ፤
 ወዳጆሽን እኔን አሥሮ እንዳያኖረኝ፡፡ ማቴ. ፭፥ ፳፭ - ፳፮፡፡
 ከዚህ ቀድሞ አባቴን ከነገር አግብቶት፤
 ብዙ ዕዳ፤ ብዙ ዕዳ ጌታሽ ከፈለለት፡፡ ኤፌ. ፪፥ ፲፯፡፡
 ብትረሽው ነው እንጂ የጌታሽ ባሪያ ነኝ፤
 በጲላጦስ ሹመት ዓርብ ቀን የገዛኝ፡፡ ገላ. ፫፥ ፲፫፡፡

እፈራሰሁ እንጂ ሚስቴን ዓለሚቱን፤
 አገባሽ ነበረ አንችን በቃል ኪዳን።
 ዘመድ ወዳጆቹ ጥንቱን ግን ሊመክሩኝ፤
 እርሷን ብታገባ ዕድሜህ ያጥራል አሉኝ። ማቴ. ፲፥ ፳፩።
 አግባት ባሉኝ እንጂ የዚያ መች ቸገረኝ፤
 ካንች ተጋብቼ ብሞትም ግድ የለኝ። ማቴ. ፲፥ ፳፰።
 ከባሪያ መጋባት ነውር መስሎኝ ነወይ፤
 እኔ ባንች ገንዘብ ጌታ እሆን የለሞይ። ዮሐ. ፰፥ ፴፮።
 የጌታሽም መንግሥት በምትወጀው፤
 እኩል ናቸው አሉ ባሪያና ጌታው። ቆላ. ፫፥ ፲፩።
 ካመት ዓመት ድረስ ግብር እየበሉ፤
 የጌታሽ ቤት ሥጋ አያልቅም ይላሉ። ፩ ቆሮ. ፲፩፥ ፳፮።
 ሥጋ ከነደሙ አትብሉ ይላሉ፤
 ባንች ጌታ ቤት ግን አይለኝም አሉ። ዮሐ. ፮፥ ፶፬።
 ሥጋ አትብሉ ያለው ማናቸው ሀኪም ነው፤
 ሥጋማ ካልበላ ምን ጤና አለው ለሰው። ዮሐ. ፮፥ ፶፫።
 እኔ ስነግራችሁ ብትሰሙ ምነው፤
 ሥጋ አትብሉ ማለት ያጣ ወሬ እንጂ ነው። ዮሐ. ፮፥ ፶፪።
 እኔስ ከሐኪሞች ያገኘሁት ጥበብ፤
 የእጅን አድፍ ሁሉ ቶሎ ቶሎ ማጠብ።
 እጅግ ያስጠይፋል ያሰኛል በሞትሁት፤
 እጅን ሳያጠሩ ሥጋ ቆርጦ መብላት። ፩ ቆሮ. ፲፩፥ ፳፱።
 የክላ የነጣ አትወጅሞይ ከቶ፤
 መልኩን ካላየሽው ተኩሎ ተቀብቶ። ማቴ. ፮፥ ፲፮።
 እመቤት ናት ብሎ ሲያወራ ሰው ሁሉ፤
 ተሰውረሽ ውለሽ ተመጸወትሽ አሉ። ማቴ. ፮፥ ፫ - ፬።
 የብርሽን ሣጥን ብል እንዳይበላው፤
 ከምድሩ ወደ ላይ ከፍ ከፍ አድርጊው። ማቴ. ፮፥ ፳።
 ተበልቶ የማያልቅ ድግስ ደግለሽ፤
 ያገሩን ሰው ሁሉ ግቡልኝ ብለሽ፤
 ያደባባዩን በር እንዲህ አጥብባሽ፤
 ልግባ ልግባ ሲሉ ሁሉም ሞቱልሽ። ማቴ. ፮፥ ፲፬ - ፳፪፤ ፩፥ ፲፬።

የነዚያ ሰዎች ደም ፍዳው ደረሰብሽ፤
 እዬው ዛሬ አንድ ሰው አይገባ በበርሽ። ፩ ጢሞ. ፬፥ ፩ - ፫።
 አንድ ዓይን ነሽ አሉ መልክሽ አያምር፤
 ይዘሻል መሰለኝ የመስተፋቅር። ማቴ. ፭፥ ፳፱።
 ባላገርች ሁሉ ተማማሉብሽ፤
 ወደ አረመኔ ሀገር ወስደው ሊጥሉሽ። ዮሐዋ. ፲፫፥ ፴፮።
 እኒያስ ባያውቁ ነው ባይጠረጥሩሽ፤
 ካረመኔ ወገን ትውልድ እንዳለሽ። ማቴ. ፳፰፥ ፲፱።
 ወዴት ባገኘሁት እንደጠይቀው፤
 ጳውሎስ ነው አሉ ዘርሽን የሚያውቀው። ሮሜ. ፲፩፥ ፲፫።
 ትውልድሽ ቢጠፋኝ ምንም ባላውቀው፤
 መጀመሪያው ግንዱ ቆርነሌዎስ ነው። ዮሐዋ. ፲፥ ፩ - ፵፰።
 ይገኛሽ ወደ ሰማይ፤
 ይገኛሽ ወደ ሰማይ፤
 አንች አጋዳይ፤
 ይገኛሽ ወደ ሰማይ።
 እንግዲህም ስንዘፍን ሌሊቱ ወለል አለ። በነጋም ጊዜ ለመሔድ ተነሣሁ። ከወንጌልም ጋራ ለመሰነባበት ስንነጋገር ወዳጄ ሆይ፤ ስንቅ ይዘሃልን አለችኝ። ምንም የለኝም አልኳት።
 እንዴት ያለህ ክፉ ሰው ነህ። ብዙ ምሥጢር ተጫውተን ሳለን እንደ ሌላ ሰው ሁሉ ዝም ብለህ ትሔዳለህን፤ እንግዲህ ወዲህ እንደዚህ ያለ የልግም ሥራ አትሥራ።
 አሁንም አንድ አፍታ ቆየኝ አለችኝና ወደ ቤቷ እየሮጠች ሔዳ የሰንዴ እንጀራና ጥቂት የወይን ጠጅ ይዛልኝ መጣች። በዚህ ሀገር የሰንዴ እንጀራ ውድ ነው ባደርህበትም ስፍራ በሥጋ ብትለውጠው ይለውጣል። እያለች በልብሴ አስቋጥራ ሰደደችኝ።

ምዕራፍ ፳፮

ስለ ፍቅር መሰነባበት

ከዚህም በኋላ ፍቅር ታሞ ወደ ነበረበት ሀገር ሔድሁ። አርሱም ትንሽ የሽማ ቁራጭ በራሱ ላይ አስሮ ባደባባይ ኩርምት ብሎ ተቀምጦ ነበር።

እኔንም ባየ ጊዜ ባንድ እጁ ምርኩዙን ባንድ እጁ ምድሩን ይዞ በግድ ተነሣና ሊቀበለኝ መጣ። መልኩም ሁሉ ተለዋውጦአል።

እኔም ፍቅር መሆኑን አጣሁት፤ እንዲያውም ከብቶች የሚመለከት ሽማግሌ መስሎኝ ነበረ።

እርሱ ግን ወደኔ ቀርቦ አንገቴን አቅፎ ይስመኝ ጀመረ።

ኸረ ማን ትባላለህ አልሁት።

ምነው ዘነጋሽኝን፤ እኔ ፍቅር አይደለሁምን። እንተ እንዴህ የዘነጋሽኝ ሌላውማ ያለሁም የሌለሁም አያስበኝም አለኝ።

በዚያ ጊዜ ራሴን ይገፍ እጮህ ጀመርሁ።

ዋ ወንድሜ ሆይ፤ የእኔ መከራ በቁም ተነጋግረነው አያልቅምና ይልቅ ጥቂት አረፍ ብለህ እንጫወት አለኝ።

ከዚህም በኋላ ወዳንድ ስፍራ ሔደን ተቀመጥንና ወዳጄ ፍቅር ሆይ፤ ዛሬ እንደምን ነህ አልሁት። እግዚአብሔር ይመስገን ዛሬ ደኅና ነኝ።

ነገር ግን ያን ጊዜ ራሴን ሲመቱኝ ሹመት የሚባለው አጥንት በራሴ ውስጥ ተሰብሮ ቀርቶ ነበርና ጤና የሚያሳጣኝ እርሱ ብቻ ነው። በተረፈ ደኅና ነኝ አለኝ።

ታነክሳለህና አልሁት።

አዎን፤ ሐሜት በሚባል ሹተል ቋንቋዬን መትተውኝ ነበረና እርሱ እንደ ገና እያመረቀዘ ያስነክሰኛል። ደግሞ ጉቦ በሚባል ክርናቸው ልቤን አሽተውኝ ነበረና እርሱ ሳል ተከሎብኝ ሔደ አለኝ።

ምነው፤ መተው የሚባለውን ቅቤ እየጠጣህ አትሞክረውምን አልሁት።

ወንድሜ ሆይ፤ መቼ ሳልሞክረው ቀረሁ።

ነገር ግን ይኸ መተው የሚባል ቅቤ ብዙ ቀን የኖረ ሆነና ገና ሲሸተኝ ያንገፈግፈኛል አለኝ።

እንከያውማ እንደምን ትሆናለህ አልሁት።

ቅጣት የሚባል ሰው መድኃኒቱን ያውቀዋል ሲሉ ሰምቻለሁ። ስለዚህ ወደርሱ ሔጄ እንድ ዓመት ያህል ወህኒ በሚባል እልፍኵ

አግብቶ እስራት የሚባለውን መድኃኒት እያጠጣ ነቅሎ ቢጥልልኝ ይሻለኝ ይሆናል ብዬ አስባለሁ፤ አለኝ። መልካም ነው። ይህ ካልሆነ አትድንም አልሁት።

ፍቅር መለሰ፤ ወንድሜ ሆይ፤ ከሁሉም ይልቅ እጅግ የሚያመኝ በራሴ ውስጥ ተሰብሮ የቀረ ሹመት የሚባለው አጥንት ነው አለኝ።

እየሠሩ መብላት ለሚባለው ሀኪም አታሳየውምን አልሁት።

ወደ ሀኪም ከመሔድማ አንድነት በሚባለው ወረንጦ ይዞ ሳብ ቢያደርጉት በገዛ እጁ ወጥቶ ይወድቅ አልነበረምን አለኝ።

እስከዚያ እንደምን ትሆናለህ አልሁት።

እየተበሳበሰ በገዛ እጁ ቢወጣልኝ በማለት ነዋ አለኝ።

አሁን እኔ በዚህ አንድነት በሚባለው ወረንጦ ይገፍ ብለው ይወጣ እንደ ሆነ ልሞክርለህ አልሁት። ተው ተው፤ ብቻህን አይሆንልህም።

እንዲያውም ይናጋና እንደ ገና ያመኛል። እግዚአብሔር በፈቀደ ጊዜ ቢወጣልኝ ይሻለኛል አለኝ።

ከዚህም በኋላ ተለነባብተን መንገዴን ሔድሁ።

ምዕራፍ ፳፮

ስለ ፍቅር ምክር

ከፍቅርም ተለነባብቼ ጥቂት መንገድ ከሔድሁ በኋላ ፍቅር እንደ ገና ሲጣራ ሰማሁና ዘወር ብል ምርኩዙን ይዞ እንክል እንክል ሊል አየሁት።

እኔም ድምጤን ከፍ አድርጌ ኸረ ምን ሆነሃል ብለው ጥቂት ጉዳይ ረስቻለሁና አንድ ጊዜ መለስ በል አለኝ።

እኔም በቶሎ ተመልሼ አሁን ባሁን ምን ጉዳይ አገኘህ አልሁት።

ትንሽ ምክር ልምክርህ ብዬ ነው አለኝ።

ወዳጄ ሆይ፤ እግዚአብሔር ያስብልህ።

እንደምን ያለ ምክር ትመክረኛለህ አልሁት።

ከሰው ጋራ አትጣላ፤ ሰውን ስለ ሃይማኖቱና ስለ ምግባሩ አትንቀፈው። እርሱም ያንተን ሃይማኖትና ያንተን ምግባር ይንቅፈዋልና።
ሮሜ. ፫፥ ፳።

ክፉ ለተናገረ ክፉ አትመልስ። ፩ ጴጥ. ፫፥ ፱።

ጥበብን እሻት፤ ታገኛታለህም። ምሳ. ፪፥ ፩-፭።

ከቅዱስ መጽሐፍ ባልተገኘ በማይረባ ነገር አትከራከር።
፪ ጢሞ. ፪፥ ፳፫።

ከሁሉ ጋራ ተፋቀር። ፩ ጴጥ. ፱፥ ፳።

እውነቱን በሐሰት አትለውጥ። ዕብ. ፲፥ ፳፮።

ከሚያለቅስ ጋራ አልቅስ፤ ደስ ከሚለው ጋራ ደስ ይበልህ።
ሮሜ. ፲፪፥ ፲፭።

ከሁሉ የሚበልጥ እግዚአብሔርን፤ ሞትንና መቃብርን፤ መንግሥተ ሰማያትንና ኩነኔን ሁልጊዜ አስባቸው አለኝ።

ሁሉም ይሆናል፤ ነገር ግን ከሁሉ ጋራ ተፋቀር ስላልኸው ነገር በሃይማኖት የማይመስሉኝ በምግባር የማይተባበሩኝ ብዙ ሰዎች አሉ። እነዚያን ሁሉ መውደድ እንደምን ይሆንልኛል አልሁት።

ይህንን የሚያስረዳ ነገር ከቅዱስ መጽሐፍ ክፍል ላንብብልህ ብሎ ሊያነብ ጀመረ። መንግሥተ ሰማያት በርሻው መልካም ዘር የዘራ ሰውን ትመስላለች፤ ሰዎቹም በተኝ ጊዜ ጸላቱ መጣ።

እንክርዳድም በሰንደው መካከል ዘርቶ ሔደ።

ሰንደውም በበቀለና ባፈራ ጊዜ በዚያ እንክርዳድ ደግሞ ታየ።

የባለቤቱም አገልጋዮች መጥተው ጌታችን ሆይ፤ በርሻህ መካከል መልካም ዘር ዘርተህ አልነበረምን፤ እንክርዳዱ ከወዴት መጣ አሉት።

እርሱ ግን ጸላት ሰው ይህን አደረገ አላቸው። ሔደን ብንለቅመው ትወዳለህን አሉት።

እርሱ ግን እንክርዳዱን ስትለቅሙ ሰንደውን ትንቅሱብኛላችሁ፤ አይሆንም ተዋቸው እስከ መከር ድረስ ባንድ ይደጉ። በመከርም ወራት እጫጆችን እንክርዳዱን ቀድማችሁ ሰብስቡ። እንዲቃጠልም በየነደ

እሠሩት ለንዴዬን ግን በጎተራዬ አከማቹ እላቸዋለሁ አላቸው። ማቴ. ፲፫፥ ፳፬-፴፮።

ደግሞም ይህን የመለለ ቃል ከቅዱስ መጽሐፍ በብዙ ክፍል ይገኛል አለኝ። ፩ ቆሮ. ፱፥ ፭፤ ማቴ. ፭፥ ፶፬-፶፰።

ወዳጄ ፍቅር ሆይ፤ መልካም ምክር መክረኸኛል፤ ግን ይህን ሁሉ ለማድረግ የእኔ ፈቃድ ብቻ አይበቃኝምና የጌታዬ የተቀደሰ ፈቃዱ ይሁንልኝ አልሁት።

ይህስ እውነት ነገር ነው፤ አሁንም በደህና ሰንብት።

ድንገት ወደ እኔ የሚመጣ ሰው ያገኘህ እንደ ሆነ ሰላምታ እንድትልክብኝ አለኝ።

ካገኘሁማ ምን ከፋኝ፤ ነገር ግን መጣላት የሚባል አውሬ ተነሥቶ መንገድ አላፈውን ሁሉ ሊፈጀው ነው። ስለዚህ ወዳንተ የሚመጣ ሰው መገኘቱን እንጂ ብዬው መንገዴን ሔድሁ። ፍቅርም እያዘገመ ወደ ጉጆው ተመለሰ።

ወዳጄ ልቤም ወደ እኔ ቀርቦ በምሥራቅ ሀገር ካየናቸው ሰዎች ሁሉ እንደ ፍቅር ያለ መልካም ሰው የለም አለኝ።

ኸረ መቼ እየኸውና ክርሱ ጋራ እንድ ወር ብትቀመጥ ዓለምን ከነክብሩ አታስበውም ነበር አልሁት።

ምዕራፍ ፳፭

ስለ መንግሥተ ሰማያት ወሬ

ከዚህም በኋላ ወደ ሀገራችን ለመመለስ ቁርጥ ምክር መክረን ጨረስን። ወዳጄ ልቤም እጅግ ደስ አለው። ነገር ግን እኔን ጥቂት ቅርታ ገብቶብኝ ነበርና ወዳጄ ልቤ ቅርታ እንደገባብኝ አይቶ ምንው አገዝሃል አለኝ።

ወደ ሀገራችን ለመመለስ መክረን ጨረስን። ነገር ግን ባለፈው ወራት አንተ ለጌታ ማደሬን አሳስበኸኝ ነበር። እርሱ የንጉሥ ልጅ መሆኑን አይቼ ባድርለት የሚገዛው ሀገር ለምን ጠፍቶ እንደ ሆነ

አላውቀውምና ያን ሀገር የሚያውቁት የምሥራቅ ሰዎች ስለ ሆኑ ወደ መንደር ገብተን ወሬ ጠይቀን ብንሔድ መልካም ነው ብዬ ነዋ አልሁት።

ይህስ መልካም ነገር ነው አሰኝ።

ከዚህ በኋላ ወደ መንደር ገባሁ። ብዙ ሰዎችም ተሰብስበው አገኘሁ።

ጌቶቼ ሆይ፤ መንግሥተ ሰማያት የሚባለውን ሀገር ታውቁታላችሁን አልጋቸው።

እንዴታ፤ ነገር ግን በወሬና በጋዜጣ ነው እንጂ ባይኖችን አላየነውም አሉኝ። ዕብ. ፲፩፥ ፴፱ - ፵፡፡

ያወራላችሁ ሰው እውነተኛ ነውን፤ ጋዜጣውንስ ጨርሳችሁ አንብባችሁታልን አልጋቸው።

ወሬውን ያወራልን የንጉሡ ልጅ አሽከሮች ናቸው። ጋዜጣውም በየዕለቱ የሚጻፈው የዚያው ሀገር ነገር ነው አሉኝ። እንዴት እንዴት ብለው አወራላችሁ አልጋቸው። መንግሥተ ሰማያት ወደ ሚባለው ሀገር የሚወስድ የባቡር መንገድ ተሠርቷል። በባቡሩ የሚሔዱ ሰዎች ሁሉ ደስ እያላቸው ወደ ከተማው ይገባሉ።

ወደ ከተማውም በገቡበት ቀን ከንጉሡ ጋራ ይገናኛሉ። በከተማውም ውስጥ ዘወትር ተድላ ደስታ ነው። በሩም በቀንና በሌሊት አይዘጋም። ራእ. ፳፩፥ ፳፭።

በዚያ የሚራብ፣ የሚጠማ፣ የሚያዝን፣ የሚያለቅስ፣ የሚታመም፣ የሚሞት የለም። በዚያ ንፍገትን፣ ቅናትን፣ ምቀኝነትን፣ ድፍረትን፣ ተንኲልን፣ ፀብን፣ መሠሪነትን፣ መክሰስን፣ መውቀስን የሚያስብ የለም።

በዚያ ጨለማና የሞት ጽላ የሉም።

በዚያ መብራትና የፀሐይ ብርሃን አይፈለግም። የሀገሩ ብርሃን እርሱ እግዚአብሔር ነውና። ራእ. ፳፩፥ ፳፫።

ባዳራሹም ውስጥ ልዩ ልዩ የሆነ የሙዚቃ ዜማ ይሰማል። ራእ. ፲፬፥ ፫።

ወደዚያ ሀገር የደረሱ ሁሉ ነጫጭ ልብስ እየለበሱ ከጽሩ ወርቅ የተሠራ ዘውድ በራሳቸው እየደፉ ባደባባዩ ይመላለሳሉ።

ወደዚያ ሀገር የደረሱ ሁሉ ቀድሞ ወደ ነበሩበት ስፍራ ለመመለስ አይመኙም።

ደግሞ በዚህ ዓለም ስለ ጽድቅ የተበደሉ ሰዎች የተሰደቡም፤ ገንዘባቸውንም የተወረሱ፤ የታሠሩም፤ የተገረፉም፤ የተሰደዱም፤ በአራዊትም የወደቁ፤ በእሳትም የተቃጠሉ፤ በሰይፍም የታረዱ፤ ሌላም ብዙ መከራ የተቀበሉ ሁሉ ወደ ንጉሡ እየገቡ በደላቸውን ይናገራሉ። ንጉሡም በእውነት ይፈርድላቸዋል። ጠላቶቻቸውንም ያጠፋላቸዋል።

የንጉሡን ደግነት፤ የሀገሩን ውበት ማን ተናግሮ ይጨርሰዋል አሉኝ።

ከዚህም በኋላ ጌቶቼ ሆይ፤ ቸር ወሬ ያሰማችሁ በዚያው ሀገር ለመገናኘት ያብቃን ብያቸው መንገዴን ሔድሁ።

ምዕራፍ ፳፱

ስለ ጸሎት መጸለይ

በዚያ ጊዜ ወዳጅ ልቤ ወደ እኔ ቀርቦ ያለብኸውን ሁሉ ጨረሰህ፤ እንግዲህ ወዲህ ወደ ሀገራችን እንመለስምን አሰኝ።

ወዳጅ ሆይ፤ እሺ እንመለሳለን። ነገር ግን ወደ ቤተ ክርስቲያን ሔጄ ጸሎት አድርጌ ልመለስ አልሁትና ከዚያ ቶሎ ብዬ ወደ ቤተክርስቲያን ሔድሁ፤ ጸሎትም ጀመርሁ።

እቤቱ እጅግ የተፈራሀና ሁሉን ማድረግ የምትችል እኔን ኃጢአተኛውን ሰው ስለ ታገሥኸኝ እጅግ አመለግንሃለሁ።

እንደ ኃጢአቴና እንደ ክፋቴ መጠን ሞትና የዘላለም ኩነኔ ይገባኝ ነበረ።

አንተ ግን ኃጢአተኛውን መመለሱን እንጂ ጥፋቴንና ሞቴን አትወድምና እስካሁን አቆየኸኝ። ከማርና ከወተት የሚጣፍጥ ክቡር የወንጌል ቃልህን አቀመስኸኝ። እስካሁን ድረስ ጣዕሙ በጉረሮዬ አለ።

ባለፈው ዘመኔ ሁሉ አንድ ቀን ስንኳ ፈቃድህን ፈጽሜ አላውቅም።
ኃጢአት የሚሠራ ሁሉ የኃጢአት ሎሌ መሆኑን እያወቅሁ ከሕግህ
አርነት ወጥቼ ነበርሁ።

አንተ ግን ይህን ሁሉ እያየህ ስለ ታገሥኸኝ፤ ፈጽሜ
አመስግንሃለሁ። ዳግመኛም እስምንሃለሁ።

የቀደሙ አባቶች የሔዱበትን ቅኑን መንገድ መርተህ የሰማያዊ
ከነዓን ወራሽ ታደርገኝ ዘንድ።

በሕጻንነቴም የበደልሁህን በደል አታስብብኝ። አቤቱ አትጣላኝ፤
ብትጣላኝ ስንኳ እንደተጣላኸኝ አትቅር። ይቅርታህን አብዛልኝ፤ ሰላምህን
ስጠኝ።

ከኃጢአት ባርነት አርነት አውጣኝ።

ዓለምንና ሰይጣንን፤ ኃጢአትንም የማሸንፍበት ዕቃ ጦር
አልብሰኝ። አቤቱ ለዚህም ሁሉ የተቀደሰ ፈቃድህ ይሁን፤ አሜን።

ምዕራፍ ፱

ስለ ሁለተኛው ዘፈን

ጸሎቴንም ከጨረስሁ በኋላ ከቤተ ክርስቲያን ስወጣ በደጀ ሰላሙ
የቆሙት ዘበኞች ያዙኝ።

ጌቶቼ ሆይ፤ ምን ጥፋት አገኛችሁብኝ አልጏቸው።

ጥፋትስ አልተገኘብህም። ነገር ግን ወደዚህ የሚገቡ ሰዎች ሁሉ
የንጉሡን ልጅ በዘፈን ሳያምግሱ እንዳይወጡ ክልክል ነውና አንተም
እንደ ደንቡ አምግስና ውጣ አሉኝ። ከበሮ የሚመቱና ዘፈኑን የሚቀበሉ
ሰዎች አሉን አልጏቸው።

ለዚህስ አታስብ ብለው ብዙ ሕዝብ ወደ ተሰበሰቡበት ስፍራ
ወሰዱኝ።

እነዚያም ባዩኝ ጊዜ ለዘፈን መሆኑን አውቀው ኖረው ከበሮውን
እየመቱ ያጨበጡ ጀመሩ።

ልዘፍንም ጀመርሁ።

የሰቀለህ ማነው፤ የሰቀለህ ማነው፤

ዘመድ ምቀኛ ነው።

እስኪ ሰላም ብዬ ምስጋና ላቅርብ፤

አንተ አይደለህም ይ የርሁባን ምግብ። ማቴ. ፯፥ ፱ - ፴፩።

እስኪ ሰላም ብዬ አንተን ላምግስ፤

አንተ አይደለህም ይ የዕሩቃን ልብስ።

እስኪ ሰላም ብዬ ስምህን ልጀምር፤

አንተ አይደለህም ይ ያንካሳ በትር።

እስኪ ሰላም ብዬ ልጀምር ውዳሌ፤

አንተ አይደለህም ይ ቤዛዋ የነፍሴ። ፩ ጴጥ. ፬፥ ፩።

እንደምን ብርቱ ነህ እንደምን ለመድኸው፤

የአዳምን መከር አንድ ቀን ጨረስከው። ዮሐ. ፲፱፥ ፴።

ከማጨዱ ይልቅ የጎዳህ አንተን፤

መቃረሙ እንጂ ነው የረገፈውን። ዮሐ. ፲፩፥ ፶፪።

ያንተ ማጭድ ሥልጣን ጠንካራ ነው ብርቱ፤

ስንዴውን ከንክርዳድ ቶሎ መሰየቱ። ማቴ. ፲፫፥ ፴።

ጥንቱን ግን ሲዘራ ነጭ ስንዴ ነበረ፤

ይህ እንክርዳድ ደግሞ መቼ ተጨመረ። ዘፍጥ. ፩፥ ፳፯።

እኔንስ አቃተኝ መቆም መነሣት፤

የተሰቀለ ዕቃም አውርዶ ማየት። ገላ. ፫፥ ፩።

በርትቼ ብነሣ አውርጀም ባየው፤

ለካ ምግብ ኖሯል የተሰቀለው። ሉቃ. ፳፪፥ ፲፱።

ያባቴ ጠላቶች ቢከሰኝ ድንገት፤

በወምበሮችም ላይ እንዳልሟገት፤

ይግባኝ ብዬ መጣሁ ካንተ ዳኝነት። መዝ. ፹፥ ፪ - ፫።

ነገሩም እንዲህ ነው ልንገርህ ከሥሩ፤

ቦታ ላይሆናቸው በውስጡም ላይኖሩ፤

አባቴን አታሰው ነቀሉት ከምድሩ። ዘፍጥ. ፫፥ ፳፫ - ፳፬።

ዝም ብሎ ከኖረ ፱ ዓመት ሙሉ፤

ርስቱን ይነቀል ወንበሮች ይላሉ። ፍትሐ ነገሥት ይመልከቱ።

አሁን የት ይገኛል እንዳንት ያለ ቃል፤
 በአምስት ሺህ ዘመን ይመለስ የሚል። ፩ ጴጥ. ፫ + ፲፱ - ፳።
 ምንድነው አመልህ ምንድነው ግብርህ፤
 ዓቃቢ ይመስል ልብ መውደድህ። ፩ ሳሙ. ፲፮ + ፲፯።
 ዓቃቢስ ለመሆን የተገባህ ነህ፤
 ሁሉን አጠጣኸው ያርብ ውኃ ቀድተህ። ዮሐ. ፲፱ + ፴፬።
 ታላቅ ታናሽ ሥጋ አትቀምስም አሉኝ፤
 እገዛልሃለሁ ልብ ሥጋ ባገኝ። ማቴ. ፲፪ + ፴፭።
 የእኔ እየመሰለኝ ሳላስበው ድንገት፤
 ያንን ልብ ሥጋ ለውሻ ጣልሁለት። ማቴ. ፲፪ + ፴፭።
 ውሻው እንኳን ወስዶ በልቶም አልበላው፤
 ላንተም እንዳልስጥህ ባፋ አረከለው። ማቴ. ፯ + ፮።
 ትሰማኝ እንደሆን ምክር ልምክርህ፤
 ባርከህ ብትበላው ምንም አይጎዳህ። ኢሳ. ፩ + ፲፯ - ፲፱።
 ምነው ከጠቢቦች ዝምድና በኖረኝ፤
 ሥጋው ሞልቶ ሳለ መቁረጫው ቸገረኝ። ፩ ቆሮ. ፲፩ + ፲፰።
 እንደምን ኮርተዋል ጠቢቦቹ ሁሉ፤
 ሥሩልኝ ብላቸው ይለድቡናል አሉ። ዮሐ. ፯ + ፵፪።
 ምነው በተሾምሁት በሆንሁ ማኒስትር፤
 እንዳይሳደቡ አድርጋቸው ነበር። ፩ ቆሮ. ፲፩ + ፴፩፤ ፴፬።
 የጠቢቦች አባት አንተ መሰልክኝ፤
 መልካም ዓይነት ጥበብ እንድትሠራልኝ። ፩ ቆሮ. ፩ + ፳።
 ጃኖማ ሁልጊዜ እለብስ የሰምይ፤
 ብርቅ ይሆንብኛል ጥበብ ለብለው ሳይ። መክ. ፱ + ፲፫።
 ወዳንተ ስመጣ መንገዱ ጠፍቶኝ፤
 መልሶ መልሶ እንቅፋት መታኝ። ምሳ. ፳፬ + ፲፮።
 አዝግጫ መጥቼ ካንተ እንዳልገናኝ፤
 ውስጥ አግሬን ሆነና አላስኬድህ አለኝ። ዘፍ. ፯ + ፭።
 ያለመንገድህ ስሔድ ድንገት ቢያገኘኝ፤

ለዚያ ለዱር አውራ ያፋ ጉርሻ ነኝ። ፩ ጴጥ. ፭ + ፶።
 ለመምራ ዓለሙ ባማክራቸው፤
 ሀብት የለህም አሉኝ እርሱን ካልተውከው። ዕብ. ፲፩ + ፴፯፤ ፵።
 ጥንቱን ሳድርልህ ብንግራቸው ምሥጢር፤
 መምራ ዓለማየሁ ገዝተውኝ ነበር። ሮሜ. ፯ + ፲፭ - ፳፭።
 በመምራ ዓለሙ የተገዙት ሰው፤
 እንኳን በምድርና በሰማይ እሥር ነው። ያዕ. ፱ + ፱።
 እንተ እስካሽከሮችህ እንዲህ ብትንቃቸው፤
 መምራ ዓለማየሁ ጉዳይም የላቸው። ማቴ. ፲፱ + ፳፮።
 በኢጣልያ ሀገር የከበሩ ናቸው፤
 በመስኮብም ሀገር የከበሩ ናቸው፤
 በጀርመንም ሀገር የከበሩ ናቸው፤
 በእንግሊዝም ሀገር የከበሩ ናቸው፤
 በፈረንሳይ ሀገር የከበሩ ናቸው፤
 በምስሮችም ሀገር የከበሩ ናቸው፤
 በቱርኮችም ሀገር እንደ ጳጳስ ናቸው፤
 እስከ ጊዜው ድረስ ምንም አትጉዷቸው። መዝ. ፴፱ + ፯።
 ወዳንተ ስመጣ ጊዜ መሽቶብኝ፤
 መምራ ዓለማየሁ ቆየኝ ብለውኝ።
 ብጡብቅ ብጡብቅ ወዲያው ቀሩብኝ። ያዕ. ፱ + ፪ - ፫።
 እንዲህ ቀጠሮ አፍራሽ ከሆኑ እርሳቸው፤
 ቢሻሩ መልካም ነው ከቅስናቸው። ሉቃ. ፲፮ + ፲፯።
 መምራ ዓለማየሁ ቅለና ሳላቸው፤
 ምነው የነፍስ አባት አለመሆናቸው። ማቴ. ፲፮ + ፳፮።
 እኔስ አንድ ነገር ለማሁባቸው፤
 ጥንቱንም ሲመጡ ቆበጣል ናቸው። ዘፍጥ. ፫ + ፳፫።
 አልተሰማም ብለው እንዲህ ሲቀድሱ፤
 የት ይደርሱ ይሆን ሲመጣ ንጉሡ። ማቴ. ፳፬ + ፴፭።
 ዳፈን እከፍላለሁ ቅዳሴም አልቀድስ፤

መምሬ ዓለማየሁ ካልወጡ ከመቅደስ፡፡ ፩ ቆሮ. ፲፩፥ ፳፣ ፳፫፡፡

መምሬ ዓለማየሁ ምነው ኩራታቸው፡፡

ድኃ ባዩ ጊዜ ሰውም አይመስላቸው፡፡ ያዕ. ፪፥ ፪-፫

መምሬ ዓለማየሁ ታላቅ ሀብታም ናቸው፡፡

ከልጅ እስካዋቂ ጠላትም የላቸው፡፡

መምሬ ዓለማየሁ ተጣሉኝ አጥብቀው፡፡

ወይዘሮ ደስታን አላገባህ ብለው፡፡ ዮሐ. ፲፯፥ ፲፱፡፡

ምናቸው ናት ብዬ ብጠይቅ ሰዎች፡፡

የንጆራ ልጃቸው ሆና ተገኘች፡፡

ወይዘሮ ደስታን አግብቶ ከመኖር፡፡

ይሻል ይመስለኛል ሞትና መቃብር፡፡ ምሳ. ፯፥ ፩-፭

ገንዘብም ቢኖራት ብታበላም ሥጋ፡፡

ሌሰኛ ናት አሉ ባንድ የማትረጋ፡፡ ፩ ነገ. ፩፥ ፲፫፡፡

እርስዋን አላገባም አልደክምም ዝም ብሎ፡፡

ዮሐንስ ነግሮኛል ትሞታለች ብሎ፡፡ ፩ ዮሐ. ፪፥ ፲፯፡፡

የሰቀለህ ማነው የሰቀለህ ማነው፡፡

ዘመድ ምቀኛ ነው፡፡

ከዚህ በኋላ ከሰዎቹ ተሰነባብቼ መንገዴን ሔድሁ፡፡

ወደ ሀገራችንም የመመለሳችን ነገር እርግጥ ስለ ሆነ ወዳጅ ልቤን ደስ አለው፡፡

ምዕራፍ ፴፩

ስለ ሀገራችን መንገድ

ከብዙ ቀን በኋላ ንብረት ወደሚባል ሀገራችን ደረስን፡፡
ዘመዶቻችን እነ አሳብ፣ እነ ውዝዋዜ፣ እነ አድር ብዬ፣ የነዚህ የልጅ
ልጅ ሁሉ እየመጡ ሰላምታ ሰጡን፡፡ እህል የምንቀምስበት ጊዜ
አላገኘንም፡፡ ሌሊት ስንኳ ወደ ተኛንበት ስፍራ እየመጡ አንኳን ደገና
ገባችሁ ይሉን ነበር፡፡

ያ ወዳጅ ልቤም ስልችት አለው፡፡ ከዚያው ሀገር በኖርን ይሻለን ኑሯልን
አለኝ፡፡

አላስቆም አላስቀምጥ ብለህ ከዚህ ያደረስክኝ አንተ አይደለህምን፤
ይኸውም ሊያንስህ ነው አልሁት፡፡

ወንድሜ ሆይ፤ እኔ አንተን እጎዳለሁ ብዬ የሠራሁት ሥራ
የለም፡፡ ሲሆን ቢውል በራሴ ክፉ እመክራለሁን፤ ያንተ መክራ የእኔ
ሳይሆን ቀርቶ ነውን፡፡ ይልቅስ እንግዲህ ወዲህ በሆነ ባልሆነው
እየተበላጩ ከመቀመጥ የመጣውን ነገር ሁሉ በምስጋና መቀበል ይሻላል
አለኝ፡፡

ለሁሉም ነገር የጌታዬ የተቀደሰ ፈቃዱ ይሁን አልሁት፡፡

ከዚህም በኋላ ወዳጅ ልቤ እንደ መክረኝ ለክፉውም፣
ለመልካሙም ነገር ለእግዚአብሔር ምስጋና እየለጠሁ ንብረት በሚባለው
ሀገሬ ተቀመጥሁ፡፡

ከዚህ ላደረሰን ለእግዚአብሔር ምስጋናና ክብር ይሁን፡፡ ዛሬም፣
ዘወትርም፣ ለዘላለም፡፡

አሜን፡፡